

SORANA GURIAN

INTÂMPLĂRI

DINTRÉ

AMURG SI NOAPTE

F O R U M

03333 N

PROVINCIA

MEDALIONUL

Era moale acum și ușoară cu o păpușă de cărpătă. Sînii, două palide capsune strivite. Medalionul îi hrănește pe umăr și se odihnește la capătul lăptișorului. El truse, în jocău, ovalul de aur și-l potrivit la mijloc pe pieptul ei, admirând licărirea roșieică a aurului pe bronzul mat al pielei arse do soare. Fata zâmbea vag, cu ochii închisi. Genele lungi aruncau evantaii de umbără pe obrajii sărdăni. Fata ei avea ceva istovit, poate din cauza cearcănelor. Sub lumina violetă a becului semană cu o moartă, întinsă pe o masă de marmoră, la morăgă. Ceeace îl îndărja era acenstiaabsență a ei, voită, și ochiul mereu închis. El își petrecu brațul după mijlocul ei și fata învia deodată arcuită, serpuitoare. Pielea ei miroase a ceva amănuiproaspăt, ca unele ierburi... Sub lumina tremurătoare a becului violet, umbre se fură prin colțuri, ascunzute ca dintii rechinilor uriași, moind sub valuri... sau ca ferigele uriaze din pădurile Australiene... Dîncolo de căprîșeala de catifea a comunitamentului o lume întreagă dormise, pravălită în roupe...

Dormea ori ba? Sub pleoapele coborîte din prima clipă cu îndărjire, ochii ei își păstrau tainete. Voluptate sau încîpătătură? Focul lor verde, ca semnul de oprire la răscruce, îl imobilizase pe cuboarul vagonalui. Fata nu-i trezise interesul. Mică, subire, oarecare... Li plăuse, așa, în treacăt, părul ei, palid, ciufluit, care-i cădea pe umeri, pe frunte, peste ochi... Trecuse și fără să stie deces intorsese capul. Ea își ridicase, cu vîrful degetelor, părul în sus și atunci el îi zărise ochii... O privire crocoetitoare, smaragdină și vie, și totodată pustie, imobile, moartă, cu a unei pisici de jad. Privirea îl arse.

Se dădușo înapoi. Fata rămase nemiscată, cu privirea pierdută în noaptea opacă a drumului, lipită parțial de suprafața transnucădă a gălamului.

Iși aprinse o țigără. Se apropiie de fată și îi întinsese port-țigarețul. — „Fumăți, duduie? — Multumesc, nu sună.

Fata nu-l privise. Dar vocea ei trezi într'însul un sunet tulbure, ca un dângănet de clopot scufundat într'o lăuntru adincă... O voce din piept, catifelată și sonoră tobodată. Note voalate ca ale unui glas auzit de dincolo de draperii, note sonore ca sunetele unui gong minuscул și în același timp intonările leneșe ale unui glas suoscat în volpeție. Indărât de nouă, și de impasibilitatea ei, el nu plecase. Fumă, privind lăcuricii locomotivei, stol fugă și săntelitor, părăsit dealungul terasamentului... Fata parea că nu-i vede. El și trimise un sul de fum, în obraz. Ea îl săgeță din nou cu privirea ei verde, lucioasă ca un eleșteu adormit la soare, lipsită de suflet, ca reflexele unor mătăsuri la lumina electrică. Apoi, se depară linistită.

O urmăriș. Au părăsit wagon-lits-ul, în culoarul căruia o întărnise. Ea treceu, precaută, șovâind, poste punile de fier zângătonore, ca leagă vagoanele cl. I-a, a II-a, a III-a. Se opriș. Miros de sudore, de fum de ligiri, de alcool. Mirosuri diferite, omenești. Atmosferă înecată în noapte a corpuriilor care secrela. Miros de piele nerăsușă, de rufe murdărești; acreala unui tulun prost. Fata se așeză într'un colț. Iși culca fară grăbi capul pe un braț sprijinit de gheam. Părul ciufulit și căzu din nou peste ochi.

Purta un costumas maron, foarte simplu, cu o jachetă de piept alb, care-i dădea alura unui bățandru îngrijit din Eton... Dar picioarele goale în sandale conțineau prin nota lor de nengrijire, nepăsare, cu aerul corect al costumului. Si părul ciufulit alături de obrajia

lărdăuți priceput.. Contraste.. Picioare tinere, bronzate... De multe ori se surprinse gata să se întoarcă în componența lui. Nu făcuse. Îi pără riu. Vnu să pună totul la punct. Într-un fel sau altal. Se apăsoa din nou de ea. — Duduie, nu-i cer nimic.. In schimb... Am un compartment de wagon-lits. J-i-l pun la dispoziție... E mult mai comod... Ea tăcea... Li pără cu atât mai rău ca că înspăsese să fie idiot și enumea... „En o să stau în wagonul restaurant..” Doamne, să fie că el atât de stupid! Nu era sigur că fată și anuzse. Ea părea adormită. El respătu, înfuriat, stăpânindu-și înca glasul. — „Duhotă, te rog să mă crezi.. n-am nici un gând ascuns..” Cuvântul meu de onoare.. Fata ridică capul, il privi mirată, cercetătoare.. O scânteiere veselă și batjocoroitoare dădușo secur pe tipăria verde a pruncelor ei. „Dar? este atât de amabil... accept eu plăcere!” El se surprinse răsușind ușurat. Dur buzele ei care zâmbiră o clipă, ori săturate? dându-i-o înfățișare de copil, se închisera iar. Fata se ridicase. Iși scoase gecamantul din plasă. Un gecamant mic, inițiatie de piele de porc.. Iuă de pe cuier trenchul-ub și o șeară roșie. Mânușile și basca le păstrase în mână. Apoi îl privi, drept, poartă... El roșise, rămasă o clipă dezorientat, poate surprins de prezentiridines invocării, poate socat de reușita înădrăznelii lui. O crezuse mai reea, mai rezervată, poate moș pudică, mai nimfă.. speriată... Ori pur să simplu prada mai greu de prins.. pradă a cărei capturare ar fi fost marea victorie a masculului-vânatului... Se simțea la pândă.. ori pe urma vânatului... Avusese chef de peripeții.. de bătăi de inimă, de teamă pericolului și de surpriza prăzii.. Totul fusese prea usor... Acum era prea tarziu.. pentru a bate în retragere. Îi lăua gecamantul din mână. Pofin duduie... Merge înainte auzind din spate loșnetul esarfei și caștaginetele tocucilor de lenjă. Fata îl urma fără goviajă, dar și fără zâmbet. În timp ce se strecura prin culoare, ei se gândi să-i jignescă, dovedindu- că nu ține la perfectanță cunoştinței. Iși zugrăvi instantaneu, cum va depune gecamantul în plasă, cum îi va atârna paltonul de cuier, și va oferi poate și un sandwich.. apoi dorindu-i noapte bună

va închide în urma lui ușa, indiferent și superb în față privirii rugător-mirante a fetei. Ca să grije!... Va fuma pe culoar... Va fuma pe culoar, sau Ișii va petrece noaptea în fața unei sticle de vin ros, în vagonul restaurant, răcuse o prostie. Ișii jertfise cușetii comodă unei feti în căntare de aventuri, unei feti oarecare, probabil interesante ca și celealte. Evocă cu părere de râu cartea ce ar fi putut-o ceti în lirighea patului clătinat de rândul osilor și pijamana proaspătă care-l ștepta. Jură în sine, hui că nu va mai face niciodată, dar absolut niciodată, astfel de prostii și că nu va rămâne în componență cu latoacea. „Să fiu de azi înainte om serios! Gândul îi pără hazlin și hotărrea definitivă. Deserie ușa și o lăsa să între. Ea se asează, fără ca să-i privească, în colț, lângă geam. El îi atârnă paltonul, îi aruncă valiza în rețea, schimbă de două ori piciorul cu în alergatul pe loc. Fata îl privi absentă pe că și murmură un vag — Maljumesc... Acum el poate să se ușeze în față ei, dar hotărarea hrătită îi împiedica să facă în mod natural gesturile de circumstanță. Ișii aprișnic o figură și oferi fetei. Ea refuză scurt. Jignit, el își aduce aminte de hotărirea hrătită. Deschise ușa și de pe prag: — Noapte-bună, duduie... Cred că vei dormi linistit? Trase violent ușa în urma lui. Abia îndeplinită prima parte a programului el se simți în Pierdere, oricun desemnăgit. Fata nu reacționează, ci rămâdese total indiferentă. Se vede că nu înține deloc să mă cunoască mai în de-aproape, nici nu caută aventuri. A nu cănta aventuri era nouă dată a unei probleme cu necunoscută pe care el, odată ce deslegaroa puteau fi neprevizută și cu căstig de cranță, magnificoare a rajinii și psihologiei lui deductive, combinate cu știința leneilor), era tentat să-șo deslegă. O problemă cu necunoscută te Poate Pusiona — gândi el și farmecul unei nopți solitare în tovarășis înviorătoare dar oricum mută a sticlei de vin ros, păli brusc în închișuirea lui. Totuși nu se dădu băbit. Cu toate că imaginea fetei își accentua originalitatea, el se simpea deajuns de tare și sătul pe sine însuși pentru a rezista îspital.

Cu puși hotărîti merser spre vagonul restaurant.

Ea rămase pînă în colțul vagonului și după ce iu auzi pasii depărțindu-se. Înima îi bătea în pulsajii rare și violente iar minile crisește erau losoareă de sudore. Se întinsebase de căteva ori — de ce îi e frică.

Ea presimpea întămpinarea ce avea să vie. Sensuală și sensenăbilă ca o fizică, ca adulmeca de lu distanță dorință bărbatului și o savură. Era vicioasă fără ca să o stie și perversă fără ca să o simtă. Reacționa instantaneu ca o baterio electrică abia atinsă, violent. Căteodată se speria de neprevenabile ei izbuiniri. Dar azi lotuși era liniștită. În aceste prime șase luni de căsnicie, fusese atât de animatică lexică și atât de lonicită sufletește! Soțul ei era într-adevăr ideul... dacă idealul există... Legătura lor era o amalgamă a celor două elemente: trupul și suflebul și o amalgamă desăvârșită, care dăduse la îvelul metalul nou, strălucitor al perfecției lor dragoste. Era jubilă, era înțeleasă, era fericită, era satisfăcută. Nu-i lipsesc nimic, nimic. Si **năr** fi trebuit să-l dorească pe necunoașutul acesta, să-l doreasca vag, fără să-mărturisi. Încorât de la perfecție lor dragoste, căstă nouă, intensă dorință de aventură. Căci temeriușca pînă în colțul canapelei, căușase să pară indiferentă dar își mușcase buzele de ciuda la auzul ușorului „Noapte bună”. Într-adevăr jignitor pentru ocheta ce dormitează, în orice seară. Se stăpânișe culindu-și urechile, nămărand pași neconoscute și bătăile proprietiei sale înimi. Dar pași s-au departat, nu am uitat. Lacrimi de mânie, de regret ori pur și simplu lacrimi întemnițate de seericăa trecuă, se preleig pe obrajii fărăși. Ea le ștergea cu batisti ca să nu fie nasul roșu, nici pieonapele umflate. Seoule pudricera, creionul din poseta, și hătiale concuse într-o asupru imaginei curei răspunde din oglindă. Postură zambetește în zelulmea în oglindă. Lăsătăt **ogni speranza...** — și ea zambeste în oglindă. Oricum, am să dorm comod și maine, măine scaru il revăd pe Niky. La amintirea numelui scump, un val Cald de dragoste

Î se ureză de la lungul gleznelor. Trage de lantisorul de aur și deschide medallionul. Două chipuri ale lui Niky unul grav, altul vesel, și zâmbesc simultan. Ea își lipeste, într-o pornire involuntară pătmeseșă, buzele de cartonul săpin. Dragostea mea! a mea! Inchide medallionul și îl strecări din nou sub plastronul de pliket. Atingerea metalului rece îi produce un flac de placere. Ghemuită în colțul de lângă gem, își ridică picioarele, pe canapea. Priveste o clipă glesnele goale și ca o vagă reminiscență și închipuie pe neconoscutul mangându-lă cu priviri flămânde. Trenul o leagănă abia perceptibil... Ea se împacă anevoie cu singurătatea. Încheie un armistiu și cu ea însăși... Nu mă mai gândesc... Dorm...*

Peste o oră, după ce golise sticla, el aprinse ultima țigără din cutia ce o avea asupra lui. Își controlase între timp societile din carnet. Nu se dovediseră atât de strălucite, cât și părușeră la început. Intr'adevăr afacerile tratate erau excelente dar de lungă durată și cu multă batutie de cap. Din pacate, trebuia să muncești pentru orice frică, și mai ales cînd ai datorii și obligații de soț și de tată. Revăzu în minte nevasta subțiriță și elegантă și cei doi copii de socotă primări, sgomotosi și drăguți. Era fericit în viață conjugali și cele căteva aventuri pe care și le permisera în călătorii nu erau decât reminiscențe umui trecut de craină — uitat de mult... sau aproape. Îi erau dragi, adânc și sincer, copii lui și nevasta. Își organizase viața nesilit și potrivit aspirațiilor lui. Se socotia, în liniste, fericit. Dar masculul care dormita într'insul fusese trezit de privirea fugări și verde a unei neînsemnate pasageri de cl. III-a. Adulmecase o urmă. Au zise ecoul unei chemări ascunse, chinise urechile. Așa se întâmplă și cu fănicii și singurăticii corbi, primăvara... Ecoul n'a mai sunat. Si o ciudată tristețe îl suprimea doborât. Melancolie nu, ci mai degraba tristețea unei vieți fără rost, a unei dorință împinse altfel de cum fusese dorită. O tristețe în care se simțea singur

* * * * *

■ Nătăchi, ori poate, rătăcit, deci singur, Doria o aproape năpum cu dorescă prima leneastră luminată la casă într-unul unui drum puștin mectat în amurg; așa cum dorescă omul și somnul după un mers lung. Se simțea obosită și sticla, își strivă țigara pe marginea farfuriei de porțelan. Rimase sprujnit într'un cot, uitându-se în gol. Fumul în spirale ca un șarpe străveziu, își mai răsuza încalele... Fără gânduri, se ridică încet și mersese cuțetușul. Clătinaj, nehotărât și erau pașii prin curile casei. Horele pastii: Se uită în geam. Negru opac era brizdat de miile de elipiri diamantine iar becul răsărit pe un fund de coafă. Înțelese deodată că ploua.

La egomorul ușii deschise, ea nu se deschepă. Dormea îndoi se perfecțea. Un picior îi lenease de sub fustă și săcea într-un gol de-alungul canapelei. Între lanierele genunchelor, dungii usoare de praf și umbreau contururile. El închise încet și ușă în urma lui și se apropie de fată. Nu dormea adânc căci prin vestă deschisă și sub pîketul scobit, i se ridicau shuciunat sănii. El se apleca asupra ei rechinându-și răsuflarea. În această clipă se dedublașe și un alt el, sfidător și cinic, fără nicio iluzie asupra posibilității de generozitate și nobilțe a omului — privea co interes la gesturile lui, pornește acum de mult mari odiale, necougetate și voruși doveditoare a unei mari experiențe și a unei inteligețimi de dincolo de decenii. Înțeleperințea de dincolo de secole a masculului vânător. Se aplecașe peste fată și îi atinse abia perceptibil tâmpla (de două prunele pline de umbre și ape, scăldate fieric într'o buzelă). Apoi gura incleștată se destinsese, buzele liniștită și curbură leneșă și capricioasă, buza de jos umavată și curbură leneșă și capricioasă, smaragdine, privoasă acum; două irisuri fosforescente, ca tipsia unei fantești adânci, cu pupila strălucitor neagră, ca înțeleperința de dincolo de umbre și ape, scăldate fieric într'o buzelă). Așa se întâmplă și nevasta. Așa se întâmplă și singurăticii corbi, primăvara... Ecoul n'a mai sunat. Si o ciudată tristețe îl suprimea doborât. Melancolie nu, ci mai degraba tristețea unei vieți fără rost, a unei dorință împinse altfel de cum fusese dorită. O tristețe în care se simțea singur

Fa

el îl prinse umorii, apoi o lipi totă de el. Îl simtea sănii umflați, corpul tremurând ca într-un acces de frigori. Fata îl lucrașă gâtul cu brațele...

Amlăi tîncuau acum, întinsă unul lângă altul abăt de singuri linie, sinuoșă, de umbre. El se gândi că este înlocuitorul viață liniștită, ordonată, după vechiul calendar. Ea nu se gândină la nimic. Îi lumeaște modaliomul piept, între sânii. El înase între degăse și îl potrivise, pe și bărbătii rigările. Apoi își trase brațul stang de sub tunericul feliei și aprinsă hîgara. Polim, se aplăca el spre fumă, dus pe gânduri, sufărând fumul în sus. Ea sunțea dăruit; nevoia metuzierilor de după dragoste, a vorbelor pe jumătate spuse, a alintărilor care dau iluzia unei apropiieri, unei înțelegeri de dincolo de trup. Noastră sublimată în soptire. El își ghiccea dur și parean grele de spus, cuvintele obisnuite. Acordul lor tacit fusese armonios și sincer. Întrebările unui jucăsușă răspunsurile ceculală.

La ce bun să încreunăram cu transdări de hărțile divina elă? care a trevenit? Trenul, ca și acela ceșornicului, își urmă drumul prin stăvorile lăsatе se strecura lumina nehotărâtuă. La răsăritul orei pierdeau în cetea. Gramalul valigianu stab, rănește metalul. Cu ploaspele coborâte, lata lăcea. În era rugine că va trebui să o trzească, să-i spună să se retraghișă și să ia paro? Cum îl va spune adio? Si cît de pierdut. Zăbovise până la ultima clipă... Mă iertă? se

*
Ea nu-i cunoșteau nici numele, nici patria, nici viața. Nocnosoratu în masă de carne și haine bine croite; inconștientul căruia își dăruise ultim obosale a plăcerii; năconștientul căruia își dăruise ultim decât bîrbatului nobil, altele, învecină, și plină, cu o cloșină coaspă, ca se cere strivită între dinți. El va pleca. Va fi ca și când n'ar fi fost?

El se îmbrăca rute. În timp ce și lotona parul, își lăsunîndu-însuși cu un palpăt de nobil, minosul doborându-însuși și buioacă al corpului fetel; E ceea mai frumoasă dintr-o aveniturile mele, gândi el înțiguit. Reîntors în cupenă își scoase geomantul din plasă. Își mulțăta paltonul. Cu paltonul în mână se aplăca însupra fetei goale. O acoperi grijuină cu plăidul dar ea îl dădu la o parte. Medaionalul strălucescă în reflexele dimineașă, lănețat în wagon pe nesimțite...

„Îi sunt adânc recunoșeșteor... Nu te voi uita niciodată... Aș fi pat de delicioasă...” Regret că... Sua poate nu vom revedea? Vrei să-mi scrii? În poste restante din... Fata îl întrerupse. Vorbi ostent, susținând: — „La ce leu? E primul și ultimul dată. Nu e nevoie să... Într-adevar fata este o extrăordinară, gândi el, ouăcăună jignită de lipsa de interești și o urătă persoană lui socială, dar în același timp usorit de o grije. Scăpa de complicații. E om cu datorii... O fată cu astfel de temperament... Aceste frigamente de idei îi trecură repede prin minte, și lăză că să le își analizat amănăușit su suftătient de turmura evenimentelor. În revedere... fată dulce... își lasă pe măsuță țigăriile. Le vei fiuți găndindă-te la mine... că de prujin? Utilase fără că ea nu știe să funze! și ea să nu-l vadă ochii deodată strâni și iustrători, și sărură mîna, și părăsi repede comărdimentul cu o infinită jenă suflareasă și o uzurare pur fizică parțială, totuși suflareasă, — și ea. Trenul lăză. Gara era aproape.

In timp ce primele mulțale risărău dealungul căii feroviară, și într-o lucea soția lui și va legă în întâmpinare. Ar fi bucurios să fie pe loc... nevasta lui era

dignă și elegantă.. Si par că nu vroia totuși să vadă în urmări din ochi, chiar după ce va fi dispărut, în spionul echipajului..

Ea rămase mult timp nemișcată. Nu se ridicase niciodată nici măcar ușel al unei gări, nu vroiu niciun punct de reper.

Se simțea din nou desorâtă și o luptă cruntă, corp însit, lăsată pe petrecu în interiorul acestui corp gol, turisescă complex, să găsească banii în loc de țigări? Banii nu erau. Cu atât mai bine sau cu atât mai rău.. ar fi fost binevenită în orice caz.. și ea nu să fi simțit banii erau lucru important. Și-ar fi cumpărat o peruchă din noești ciorapi subiri și o ceajă de tramină. El, să va descureau și ea. Dar ei se va întâmpla cu Niky? Ce va spune lui Niky? Nu? nici asta n'are importanță, nici eu. Dar se va întoare ea la Niky? Va primă taină a primei grecelii? De ce grecelii? Dar cum oare a putut fi atât de necocita? De ce consecință? Prostii.. Poate fi îndrăznați? Ce știe despre el? Dar.. să trăiesc astfel vîzele bandului dela Niky și mai ales să nu ia în considerație noțiunea "grecelii". Căci nu era nici o greșeală.. un necunoscut? La un moment dat însă se trezidă tremurul și ce frumos ar fi să se urunce sub rojile medaliilor.. cu cele două chipuri, unul trist și altul vesel..

Niky-lar recunoaște, ar alerga să-i sărute buzelile închiise pe veci și chinitor ar ciuta deslegarea acestui mort vînturi ori întâmplatoare. Niky care va trăi purtând-o

nu suflare, ca pe o iconană.. Niky care o va întâlni mereu în frumos și deodată îi parcă totul clar. Cațiva pași, o alunecare rapidă. Atât. Și s'a sfârșit. Vre să se scoale din față căci se numă că mai urez timp până diseară. Trase stăruile. Acceleratul geniu prin elimpii rugini și violete. Căte o frunză tonnică și lipiu o clipă de geam, în haga vântului. Soarele răsăritse dincolo de nori și ca prin transparentu mat al unui luminator, își răspândea obosit lumina recăpătă de geam, planse înceț asupra sfârșitul vieții sale. Cu fruntea lipsită de geam, plonția de temnă, rur, usor, scuturându-și părul ca plonții frunzele sub picătură. Apoi începe să se îmbrace. Scutură talieul maron, prămit, și își examină cu bucurie nicioarele. Dungile de praf arătau ca niște linii trase cu cărbune. Își mișă batista în salivă și începe să-și frice gheznelo. Își dădu seama mai la urmă că are colonie și un prosope în gesamantă. Le scoase cu amarula să-i facă de-a le întrebîntă ultima oară. Așa putea să văde acum toată sticla. Nu să mai am nevoie... Totuși vecinii obiceiul de-a economisi (din lipsă de mijloace) o rechină. Grinjile, făcu ordine în gesamantă și preaspăt îndată își îndesă basca pe un ochi. Se aşezase din nou în colțul lângă ferestrelă, își furcusește picioarele și oprișe o țigără. Totuși o melinistă vagă, părea că nu de dimineață. Hh en grecă! Își dăde seama că nu măcar nimic de eri. Sătoarea prin poșeti și hotărî că poate face risipă. Ce importantă are? Înainte de-a muri, va mărea în wagonul-restaurant. Sandwichurile cu și le preparase puțean odihni în gesamantan. — „Să mănânc și eu, odată, bine. În definitiv e ultima mea placere!” Argumentul din urmă învinge celelalte porințe de economicie și cu se îndreptă spre restaurant, plină de o ciudată veselie, mirată pur că de hotăruire, acționând ca în vis.

După pasta de anchois urmă mazărea cu trigănele iar după marmelada de portocale, o cescență cu cafea. Intre două înghităuri ea aspiră aroma cafelei și o sensație de vagă și cumpătită multumire o cuprinse toată, odată

cu căldura lichidului: chipul ei copilăresc în lacomia clipei, destinții, privea amuzat (și vioi) spre ceilalți călători. Proaspătă, tragedă ca după somn tănit, se regăsia umită, bucurioasă, ca o școlarăjă în prima ei călătorie. Vacanță, independență. Școlarăjă strengură și fecioară nebună, dar până la un anumit punct.. Dînimeteile când se trzeau, căntând după noapte petrecute pe valize, pe culoarele ticsite de lume, sau aplăcându-se pe fereastră, întinzând mâinile în întărimarea soarelui, vălbului, cu vaga speranță de a prinde din sbor o frunză depo copaci care parțeau atât de aproape.. Zâmbi în futurul călătorilor și rupse din fugă câte o privire mirată sau altă binevoitoare care o mulțumea de darul veseliei tinerești. Două grăpite își săpări la colțul lauzelor și corpul întreg intins vibra în ritmul rojilor plin de

— Astăseară îl revăd pe Niky! — Bucuria gândului, bucuria, nerabdarea de a-î vedea, de a-î cuprinde puternic și tare în colacul strâns al brațelor... Il revăd, îl revăd, îl revăd. O clipă î se tulbură bucuria la gândul morții. Dacă nu-l va revedea niciodată... Scoase medalionul și-l deschise. Privî lung și duios ambele chipuri. Am gresit fără de tine, înimioară. Sî voin primi pedeapsa. Nu te voiu revedea niciodată... Dar spune-mi de ce trebuie să te pedepsesc? tu dour n-ai gresit cu nimic?.. Nu se măgulin că e de neînlocuit dar oricât, Niky care o înbeste astăta, va suferi.. Sunt rea și nedemnă de tine, bărbatul meu drag... hotărârea mea e fermă... Vei fi pe bună dreptate, supărat... Sî dea oia... tot trebuie să mor... Cel mai puternic argument pentru simuciidere devin-

neam nu simțul greseli fată de cel ce avuse incredere într'insă, ci faptul că cheltuiuse pentru o simplă placere de gurmundă, baniii necesari gospodăriei. Ca într'un joc de boezi-pociu, simținăntul vinovăției și minciunei se muscă inconștient în defectul, nou ivit, al unei naivi cheltuitoare și probabil ușuratece la socotei. Ei căută din nou în jurul ei cu o privire care chemă mărturia celor de fată și chemă strident: — Piată? Osten-

în culoar, trezări și intră busec în cupeu. Ișii se scundă boscă și cobori geamul. Vantul se năpustă asupra ei și îl abură pîrul. Apoi i se fură de-ahungul picioarelor, sub rochiie, măngioie și ră spindură ca un drăguț să crece, și următor. To be er not to be. Se înfiră desodată ochii amestecat remindescenelor jucăvare și supără, mulădile numănd trebuie să grăndească serios la desfășurarea vieții sale. La ce bun toate aceste versuri care să nu servească în nimic. „Tara din care nu s'a întors nici un acelăzator...” Nostinadă! [I] procedese. Iamboi și vino înseacă, tu, adică eu. Hid și facem procesul verbal al vîntului numă. Ma reîntorc la Niky sau? Pe ecranul transparent al forestrii uiergou copocii surbilii de vînt la înlocuire cu alți copaci telegrafului, tunsii chinii și ea urmări cu interes cura lor neprevăzută identica. Apoi se întinse comod și și aprinse o ligeră. Se nîmpea împinsă spre somnul de o mână usoră și puternică ca legătura vagonului și de obiceașa noastră nelorănică. Observați î se furea prin mușchii piciorelor, în viață. În sângele care și în cîtinerei mersului. Se făcuse covrigi și cu genunchii strânsi pînd sub piept, capul sub pînd și mâinile petrecute sub permă se lăsa totuși în voia oboselli și a somnului. În vis discuta apără cu profesorul de istorie și coloara un air infinit de scără...

O trezi clopoțelul prințului... Se azează drept și primul în jurul său. Se regăsia cu unire singură. Sirana urcă prelung și bocul se aprinde. Ea sări ea să închidă genunchiul. Tunelul era lung, fercația brâzdată de liniște și fum. Ea uripa în picioară cu un mijescu sunină și respira usor la ieșire prin coastă muntelui. Un neastămpăr nou și viu o cuprinse. Se săi pe canapea ca sărși scătă din gemaniană sandwichurile și se redănd călănd pe reservarile moi. Apoi se aseză trecătorișcos la masă și înfurează cu postă tarinile cu sunici și brânză. Mai scotoci prin gemaniană și găsi trei din liniști și picătă de ciocolată, săracu orfane ale căror soartă înduiașa astăzi, înainte de a trimis în grăbi să-și revadă fruntele. Acum își privese cu treburile urgente și se azează

te măte și te înșali... un om pe care l-a înbit atât
incat să nu mai el nu mai are niciun prej...
Cândile albia verzi deținăză pe cernanul forestri. Un
drum străjuit de un șir de plopi negri, laiat de o barieră
o căma jucările trăsă de cai minuscule, se miscă împre-
bilelele, vă rog... Control...
Un sfob de ecouri ca o broderie în cruce pe cer,
devine ulostru... Uruuri rojor... Aji observați Malib-
elior. S-a îsprăvit, să îsprăvit, să îsprăvit... să...
Nu sunt înțeleasă căci un grand
stiu că nu va dura prea mult. Presimțeam de astă
timp sfarsinul. Ecuria durerii sigure, prezenta prefe-
răptare a loviturii.. preferabilită și stării cuforice,
mă îngele, poate că și mai înțesă?... Acum sună să
respir. Dacă crezi că o să poți luptă. Poți să și
acuma și timp... Nu te mai păndește nimănui...
occhi și privi și pentru linnea inconjurătoare... Dar
să îsprăvit. N-am sunat probabil amandoi. Dar o
sunt și de data acastă; rana nu e mortală... Cu timpul
fără post... Nu va doare nișă amintirea. Acum însă e
în început de lebădă... Sunt crista, de o tristeță vagă, ca
și amăracinu, și regretă și cieatricea... Pacat! Atâtă suferință încosită
de ei, făja de mine, făja de dragosteoa noastră...
lăne, amândoi. Ne-am răntit cat am putut, mai adânc...
lăcut în urcă... Cu totată puterea dragostei pre-
șă amintiri acumpe și frumoase devorâticele decodată
și corpul care-i jucăse tângitor în inițiericul noști al

alugobol, totul e în pochejelile din plasă. Atunci grecu...
și sună inutil... Si mie frig...
Dacă mi-e străin propriu meu trecut?

În tren, sună ponte în colțul lor, sau poste la gară, doar
daca totul îi paruse caraghios, lipsit de sens. Așa, întâi-o
înțeleg, totul devine incolor, insipid, fără gust și fără
suflet. Sigomotul îi ajunse în urechi, atenție, ca tre-
gând prin porcii de vacă, covincoșă, ca sosită în comă
vicioză. I se întinse înainte, că o mare înțindere de ape
tuncioante, sau că un desert cenușiu, fără valuri și
stânci. Un desert dincolo de zăru, neșătrit, anotă-
șion și linisit, pe care trebuie să-l străbată, fără să
vea, ci doar să cum se fac o sumedenie de lucruri
plăcătoare, o simplă formularitate... Fiindcă suntem mem-
beri unei societăți... și a unei vieți indife-
rente, pe care o punem la rînd cu ceilalți. La fiecare
paciuni pași prin desert supărându-se unor reguli de
disciplina pe care nici nu le respectă, nici nu le ură-
mă, un lu imădașe nostru nechintă să-l pătrundă. Era
mai simplu să te supui, să mergi între ceilalți, înfloritor
— legură... E cel mai ușor să te supui, atunci când nu
mai ai un destin propriu, abanul cănd proprietăți per-
sonale îți devină indiferență. Ce rost are libertatea
pe care o poți supune nimium? E ca un băc într-o
casă lărată în electrică.
Toreul urez pulind și desertul se întinde pe ambele
părți ale drumului. Nu și mai aduce deosebită cind la
viciul pe lâna, date nișă când a puș pentru întâia dată pă-
storul în spate lui, recu și tracurul... Ca și cind ar fi
lost transportaș în somn, de măini novăzute, să o treceă
în alegătură. Sahară mobilă, transportabilă, înținsă spre
cine patru orizonturi. E puștul și oricât n'ar dozi să vadă
o urez de pește, un lepor, osi și andu au lemnat de oasă...
nu se vede, nu se audă nimic... Ponte că, într'adevăr nici
nu cioresc izvoare, și se măngâie cu desărge speranțe
cu minciunasele iluzii despre dorințe ei rehivate. În
definitiv, și zise, și își securără cu vechial gest de ve-
seli nețăscare, părul roșcat, — voin trăi și așa. Stărsinul

• boldeanu același, sub două palme de pământ. Ce importanță are, odată ce nu mai urez total — nici o importanță pentru mine? Cecace a fost poate că n'a fost adevarat niciodată. (Cu toate că durețea era și mai ingrozitoare și dovedia că tot ceeace treceuse, fusese căt se poate de adevarat odată ce tăiașo în carne vie). Trunchiul, fie bucurie, fie durere, durează căt o amintire! Ar trebui deci să am ochii senini și inima înințită... Dar înința bătea cu putere, grăbit, iar ochii ardeau de încrișuirea ţinute. Ea își aprinsă o țigare, însă odată cu inspirarea furnului, aroma și reamintii ei pole din noapte, punctate de cele două vârfuri roșii ale figurilor. Aroma tutunului îl readuse, viu, dorit ca înainte. El, apînzându-și țigara, el, ducând-o la buze, el, aplecându-se peste corpul gol întrinsă alături, căutând serumiera depe măsură... el,

cu rugă și oboseaua dragostea...
Iși dete seamă, cu ciudă și mânic, de placerea adu-
cerii amintie. Aruncă ţigari neisprăvita și se uită prin
geam. Unitorm și trist se succedau cătanele albe, căte
un pâlc de arbori goi, cu roșietică îmbujorare a primelor
muguri... Aburi azuri se ridicau pe culmi violete...
Sourile polein suprafața gălbuiu și dealurilor argiloase,
întindea o paclă verzuie în jurul copacilor... Deodată,
tresări... Tremul alerga acum cu vibea mărăță și o clipă
ea fu elătinută de nesiguranță. I se păruse, ori? Se uită
în urmă, dar tremu cotise și năluca pierise în spirul
drumului. Vru să se așeze în loc dar năluca răsări înarși,
neprevăzută și roză, cu vârfuri albe de ghiocet și zum-
zet departat de albine. Un eais înflorit! Un adevarat
'cias înflorit! Deci și primul? Doi cașig înflorită cire-i
întinseră brațele, roze și fragede, cu zambete Prieșene.
Dar cel de-al doilea cias era de mult în dosul denelului
și tremul, orb, parăsise pe cîmpurile goale un tovarăș
gingas și drog. Cnisi înlorit! Ca în copilăria ei! Fru-
mușocea senină, fericită a pământului; explozia unei ti-
nerei reînviate din zapezile ierului. Nu totul e mort căci
poate înflori.., primăvara.
Înaintea cu enii o inviorase. Dar rămasă necon-
vinsă ca un necredincios în fața minunii săvîrșite sub
ochii lui. Necredinciosul sceptic care vede dar vrea să

pădure... Si care pipăind nu poate crede... in utinereea dogetelor lui.
Atunci, răsuri al treilea cais, imbujorat, mândru, stăpînitor prin frumusețea-i neînvățată, prin splendoarea multibila a peteelor. Învăluit în seninătatea bucuriei lui primitive, al treilea cais îl oseră, prin simpla lui prudență, cururia primelor zile, calde, cu soarele nou-nou și un ban de aur și primii ghiocei mirosind a pământ și mitigdale.

II înținse păcerei a locuitorilor sănătoși și sănătatea sănătoșilor, care
recopie, a vrăbilor neastămpărăte, a trezpolui tămâr, care
încorporează "vîntul" întregii lumii plantelor, uni-
molelor, a vîzduhului liber, albăstrui, spumos!

Coisul dispără după creșta dealului; o pădurice nea-
găi urmă... Un freniuț de fericită nerăbdare, ca în
ajunul Paștelor și a desăptării în alai de clopoțe, cu
prinse pasagera cură nu mai era loare tânără. Caisu-
nișorul își intindea brațele sub un roiu de fluturi, 9
și venea ei, să-i întindă mâinile în întâmpinare. Ur-
cul adânc de simplă fericire o suprinse totată și îi pro-
nunță înțelea rigidă și tristă într'un copacel mândru de cel
care frunze ale lui... Tinerețea urea în valuri din strî-
bând sensațiilor regăsite scăldând-o în seva surprin-
zătoare a iraționalelor bucurii. Îi venea și
decielor emulționate și iraționalele răbdări,
răbdă, să bută din palme, să alerge pe câmp cu vântul
întreținere, și să-și incolicească brațele goale în jurul
tronchijului cenușiu, nocturos, subțiri, muncinat de c-
onchiile Doamne, atâtă splendoare! Ar trebui să cad în g-
oană, să mulțumeșc minuni, — gândii, fară ar și lămu-
ră, cu un zâmbet urat
roșul necșutit gând și rămasă cu primăverii, care
goră, luminătură în față amintirii primăverii, care
obosită prin geom.,

în florii opiniilor, undevoare departe nu-i puteau inviora din gurătalea... Il erau indiferenți, nu-i aşa?

Își scoase genitamentul din reșea și își numără lucrurile. Imaginea cărăilor păli și disipa. În timp ce holiul imens se insira de-a lungul tremului. Ea coboră geomal. În timp ce și urma hamalul spre ieșire, fata îi redeveni închisă, iar trăsătura amară reapără la colțul buzelor fardate, sceptice și reci ca ale unui manechin.

MAI PROVINCIAL

Printre crengile salcimului curgea albastrie, fluidă, lonicina banii. La fel ca în serile petrecute la mare... Niciuolă, tueriun..., marea, ca un pahoi incovenit, înconjurând râmbăntul dintr-un capăt în celișă. Argint în fundul omesteacă cu valuri de aur, de platină, care, în răsărituri, aruncu la suprafață, ca tot atâtea minuscule sunătoare de alarmă, rușini, topaze, smaragde de lună, susținute în întunericul clipei următoare. Mareea în postel de soră, își joacă înclele, ca o cocheie pasionată de bijuterii. Pe cerul adânc, norii, în treacăt, plutesc ca pufole unor bărci noviză...

Dacă astăzi, luna triumfătoare rostogolindu-și obscoenitatea argintie pește tot înținsul de cobalt al eternității, bună, încrezătoare și goală, închiude un ochi uitându-se la ea, pe rand, dispreutăre și proxeneta... Si privirea lui, și rotopul surd al măril, ca torsul pisicilor împătiuțioi înaintea dragostui și nisipului, cald din jurul gleznelor și tonură. Înținderea asta puțisă de plajă linistită și neșoptea gata să uite, să acoperă totul sub haină și de trage dinu demodăti și vântul săgalnic pitit între trunchi, totul părea că împinge, spre cineva care neamărește trebuia să vie, să-i vie în întăriminare, din neamărește asculta. Astfel trebuia să asculte nimică la îndărătu, speriată și dorice, grata să fugă și să zâmboască lui Pan incununat cu tricoi. Nu stă că-l agăță pe zeul capelor, dar simția că nici o prăjitură, nici o cortă, n'opătă să nu se potă să-i dogoare nimică! Îl trebuie o placere nouă care să-i facă să iasă să spune și să lucre să susține priuire lacrimi. Își apucăse să iasă, să intorece căre fratele ei — "E frumos la voi... serile sunt atât de liniste..." — Da... Da tu la de

laconie porni cu fășit de hărție ruptă, un liliac negru, urias. Marec se priviți în neant, că și duise, speriată, mină la timbre și se lipi de corpul nemiscat de pe bancă. El o întreba încet. — Căpă... Un liliac îngrozitor se spune că se prinde în parcii lemnului... Lui vazut: — Ti său năzără, probabil, ai râmas o fricoasă! El nu auvise, răzăceșe undeva deparțe, și și putea aminti unde... El regăsi cu multă vînire în sunetul voicii fratului, sugerată, virilă și non-nudărenă în spina sensației: aceasta mergea puțin, spre deal? Merseră tâciul alitum. Castanii rotunzi, demni ca niște șambelani — purtători de cantică, de bază ale tuturor hărțăilor stăpâni pe propria senzualitate. Își petrea mâna sub bratul lui. — „Vrei să meargăm puțin, spre deal? Merseră tâciul alitum. Castanii rotunzi, demni ca niște șambelani — purtători de cantică, de bază, să înșirau de-nlungul trotoarelor, acmeișești și disprețitorii. Din palidele ciocchine ai salcamilor porneau unde de parfum, unirio de miere și praf. Și cu că ureau spre creastă deschisă, de-alungul grădinilor tăcute, cu atât se prezicea în amintirea Ionenei miroșul acestui Mihai, sensuui, piparul, care-i tulburase adoleșcența. Ea asculta sunetul pasilor lor îngemănări pe astălăt și urmări înaintarea celor două siluete negre, culcate sub picioarele lor. Înceță un pas înțe că să caele pe vînău din ele, din umbrele au fost mai vîlăne... Își reînă poziția dinainte. Doamne, să plec de-aici, căt mai repede, să spuse Ioana și tătisse într-o parte mină mischană și degelile. Umbra și și înimățările gestal iar degeltele de cărbune păreau — prea subțiri și lungă — rîște găure, — Ghî-te la umbrelle noastre, sopti fratelui. Frumos, nu? zise el. Ce copilărieasă e, zambi în gînd apoi privi alent la piejorarele, la curba lungă a coaspelor, la portul mandru al femeiei depe astălăt. L soră men, își zise că acesta fu un gînd nou, căci prea vechi fiind i se pierduse sensul. Îi regăsea, cu o mandrie mirată de înșesă neobisnuită descooperirii. Se simți dator să-l lucăcăe, Soră lui, accesă lenție frumoasă? În consecință el o întrebă: — Nu vrei să luăm ceva în pare? — Cu plăceri! Bonă idee!... dar asculta, nu ce va spăra Cora? — De ce să se supere? Stii bine că trebuie să numere rufele. Mâine, vine spălatoreasa. — Putea totuși?... Ea nu și

urmă gândul Instărui își regăsise fratele. Sună un cald de dragoste ridicându-se din astăncul uitat al copilăriei și se lipi mai strâns de braul petrecut al ei. Era mai mult decât dansă și astă il făcu acum — că pe versuri — plăceri. — Azi doni să-i vorbeșe ea unui prieten, gândi Ioana, își vrea să uit că mi-e frate... și astă o prejudecată. Am astă nevoie de un sfat! În prezența Corei nu se poate vorbi deschis. Caminata-să era un scoruri voinei întreprinsă între ei și Iratoș, ei, nimici, un ecori dar și o placardă pe care evantelul „sfîntenia căsătorie” și — nimic nu e mai important decât casă noastră! erau lozini luminăte cu neon. Acum însă, Ioana simtea că Paul o regăsește, poate pentru prima dată după colo șase zile trecute dela sosirea ei aci, în acest targ provincial, unde se măscuse. Își lipi soldul de al lui și îl privi de sub genă. El îl mănuiea, apoi povîrindu-se regalelor vechiului lor loc, îi îndrepătă vulpea pe uner și își potrivă nodul cravătă. Zambară amându-deodată. „Nu vrei să hem o oranjă, întrebă Ioana cu un ton nou, insultărit, apă vîsa sa găsim mesajă noastră liberă... Tu mintă? Acea din colț? — Stii că orchestra e dirijată de același capitol? — Oh, Paul! Na mai spune! E tot neamăușit! — cîteva chei cu obiectari, care ne dădea locul de dans? Andu închirieră în răs.

In restaurantul grădinii publice, mai toute mesele erau ocupate. În timp ce trecea printre scaune și comedeu, Paul își aduse amintea de Cora, slabă și galbenă din fricația lui Paul, acest copil bolnavios, morărăt și el... Nemășipomenit de urat, acest fruct al dragostei lor. Doctorul și moșu ușinu înșă că toti pruncii sunt urăti și că pește vîro 10 luni va fi un copil frumos. Privindu-l pe Paul, Paul nu rezimdea niciodată fel de omologie patenteasca, căi mulți îl erau năla de Cora, nevoia să-l atrageze... și uneori răstine de el înșuși... Un barbat vînăc și Iratos ar trebui să aibă altă progenie, băieți. Ioana întorce capul și în clipă acvin scărtă, o regăsește identică cu cărora elevă dintr-o șapteau căruia și înceo curte... Doamne, căpă unii trencușeri de-înțunci?

Vacanță — din orgolii? — curte proprii sale surori

Mindăea pe atunci, era ero, era mai frumosă, făcă, din
"Plimbă, provocând învidia colegilor lui să
tovărășelor și de liceu.. Toldcaun împrevănu,
înțeleamă vioiosă, mulțuri, unul de cehătă, priyinătă, ca
aceea, îniniță incitanțe case trădătoare pe adolescenți to-
răgoști... — An și grenadins Ioanu, spuse Paul și
lui indică o masă liberă. Nu era masa lor dar poate
să se acușă masă, se apăzări, căndvin... Paul
simță din nou bătrâna și nerezenmat. Din clipă în care
se întărăse, se simțise coplesit de răspunderi. Ar fi tre-
buit să rămână hoteli, să trăiescă în preajma Ioanei.
designur o dezechilibrat, un fel de aventuriști,
cine să fie cum în sănătățile lor burghaze
să uită de cum se cade... Ce succea de frapă, în Capitală?
Din ce trăie? Mai bine zis; on cine? El și scriise în
legător cu vînzarea casei lor pe care o moștenește
în individuine. Ea telegrafăse că vine la ei și el o re-
văzuse, după zece ani de absență, întrărind, socat de
măciuțialajul și de colorile peea vîn și de modelul rochiei
numilită chiar de a o ragăsi vioie, sprîntenă și lumină în
temp ce el încrunișe, făcuse un început de bură, purta
un ceas de aur cu lanț și cravată în manje îmchis...
și doar nu era mai în vîrstă drept cu un an de zece...
sau singur să... Din clipă urmări Ioancă, casa lui îl pară
curăță, îmbăsătă de obiceuri și luxuri, o casă imorâtă...
iar Coro — pe care o numea fiindca era înțistă și pag-
onică — un fel de vachă în stau!.. De fapt Ioana era chi-
erădată, purtă părul rezervat pe umeri, veljii argintii și
veră — mă rog! — demnă de disprej.. Astăzăna însă nu
era din nou copila romantică și sensuală, tovarășa unor
lipsită de grăjii ai tinereței, unilor tulburi al priderii
când el își ținea obrajii lăerbătă în poală ei de fetă
cu capse subțiri și săni cu sfârșuri ciulite ca nisip
încapsuite urechi de ied...
— Ești filii-tai men de altădată.. ghiumi Paul și un
itor uriașă și strigător... — Ioana își mișcase buzele, fo-
răplințul en grenadindă și gura ei lucioasă, fărdăiată avrei
coava tunici și strigător...
Coră îmchise usa în urma Ior. Îl auzi oprindu-se în
înălță, anoi normind înecat la deșul, îl era cind că Paul

au refuzat plimbarea. Ca puțin înainte Cora singură și
procurorul să iasă. În timp ce ea număra rutele Dor
nu ur fi trebuit să înțeleagă că o făcuse din politie și
ca profesora să-l este alătură, în casă. Nu există dreptate
la violență, gândi Cora. Muncesc mereu, nu-l viață
dintră la orele mești, iar seara însoță se plimbă! De fapt ea — dar
cum Ioana dăta ca soțul ei ișteză neînălțări
Cora nu se opresă la ușătul de amânatrice. Iși revârse tot
casual pe soț, căci nu rvoie să se gîndească la Ioană.
Ioana liberă, «legată, nochătorită» liberă să pieco
und... un... Sej... copil... da, și frumos dar Ioană, în suja
coron Paul deschide ochii încantăți și crește îi vorbea
în tonul său de cuvintă, aducea în casa lor, un întreg și
mutorul trecut din care, en Coră, era nemulțumit ex-
clușiv. În care încercase zadarnic să pătrundă, cu înțelegere
făină în care priviște prin grătu, în primul ani ai
întelgătorilor lor. Laă o cărpă și ștersese urmele de pașă
unghiile de pe parchet. Traie la loc în perdea dnată la
o parte de Ioana Ceasuri întregi și-a flind astă la fel
însoțit și se uită în stradă, de par că ar fi cecva nouă
de vîzut... Inchiso capului piatrău care răsună scurt și
înțelegere în bucătărie. Dintr-un cos de puie, începu să
socotă rufele urmărandu-le în grămezi diferențe pe podea
înțelegerele tale — îi batiste — și bucalăriu
lăsuță nu doarne în timp ce și nota în carnet — și el
înțelegere blândețști, — astă și căsuțici — dimineață te soco
în mănu și... fie tata înfesuri, spălatul, cărpă
de noapte... Servilosarea fură mai mult decât se poate... murdere, u
lăsuță un roșă. Am avut 4 fege de mese... murdere, u
lăsuță... Si copiul belnav și bărbatul care tu stai acasă
lăsuță drăguște? Așa se duc anii cei mai frumoși... și
am dorit eu? — 6 pentințu de sefir...
Ioana se simți deodată patrăita de aminten. Dinspre
înțelegere și apăzind acum a treia țigare. Grenadina
înțelegere, vinul, cald, prăjitură rănoea. Nu era chip
înțelegere, un cocktail frapă și nici o speranță de a găsi
înțelegere... Si copiul belnav și bărbatul care tu stai acasă
lăsuță... Cine să eude. Paul pierduse din supără... a
înțelegere cum se eude.

nostim să vădă pe Cora dansând? dansa — stânjerit — pe caroul de lemn alb, rezervat dansatorilor. Măsuța lor și escapada nu mai aveau nici fatmeul aducătorilor amintă, nici rost. Parcul adormit, fepile de mese murdane, provinciali asudări, plăcintiști, fixând căte o halbă, pusă în față lor, perechi emoționale dansând ca la un concurs de viteză, fiind cu buzele lărdate neprinciput și pieptănături de dinainte de războiu... Băetii? El du, băieți cenușii lipsiți de virilitate și de pricepere... chelnerii morocânoși și deodată servili. Ioana căpătase o privire ageră, în anii de abucium, învățase să noteze defectele. Buzek i se ridicără în curbe balajocoritoare, — „Mergem? Paul n-o mai privea. Primul dans fusese o deziluzie, amără pentru amorul lui — propriu. Fusese socotit — pe vremuri — drept cel mai bun dansator. El o invitase, coborind plecoapele, o luase de mijloc, precaut. L se paru că o leme necunoșcută și dulce se dăruiește strănsorii lui. Fu forțat cătiva pași. Femeia, elegantă și fină, mirosind nedefinit și cunoscut, a parfum scump, să lăsa condusă usor, ca în vis. Dar el își deta secamă în curând că nu mai avea vechea deprindere a dansului, că amesteca figurile, și se întrebă înfricoșat de nimărișe tactul. Atenția lui se risipea când spre ritmii muzicei, când spre mișcarea picioarelor, când spre corpul din brațele lui. Nu mai avea controlul într-o gălăză și atunci când își privea vârful picioarelor în mai muzea orchestra. Era un chin îngrozitor, căci era sigur că Ioana îl observase. Respiră ușurat când dansul se sfârși. Se înipoartă la măsuța lor... Cine dracu ne-a adus aici? Se aşezări și Ioana critică acerb atmosfera și băuturile.

— „Nu înțeleg Paul, cum să poți trăi mereu în acest oraș amos? Unde erau serile de Mai cand ea rădeau de „apa colorată” — grenadina sau înalțea între palme, pahorul de vin acru? Desigur că ar dori să trăiesc în zadar, aşa cum face dansa, cine să fie cine o întreprine? Nici nu mai era Ioana cea din trecut, ei sora lui venită pentru interes comune de moștenire, și imbirnăția, boită... îngrozitor. — Aici suntem în oraș de oameni cum se cade și când nu casa ta... Li pări rău de cheltuiala zadarnică, originem mai bine cumpărări bonboane de mentă, pentru

mă duce îndată... Stă, ca zidită la gram, gândii Cora.
 — Bun, eu îți zic somn usor. Să nu urbi să stungi Cora.
 de cultură, Paul în față bufetului, trânteske un vrăj
 și-ți fac? Se vede că le-a uitat, ură Paul — Astăzi-s ziare vechi. Cora) — Ce
 bucurirea lui și temindu-se să nu fi trezit copilul;
 — Doamne, ce casă, geniu el încot. Iși desface cravata,
 uitărăna haină pe un scaun și intră în baie. Cora trece,
 pe vîrful picioarelor desculțe, în sufragerie. Ridică tecan-
 cul de foi cu un zâmbet de sunnă satisfacție, par că și
 pede zinările cele noi și le duc pe noptiera lui Paul.
 Apoi se aşeză în fața toaletei, pieptându-și părul.
 Regretoare; cu un picior în pijama de năpușă ză-
 edus aici? Cora ridică unerii nedumerită, indiferentă.
 — Dacă ești zăpacit, dragul meu, și uituc? Apoi merge
 spre loagan, sonate încoator copilul meu, și uituc? Apoi merge
 dinundândă și doi ochisori, elipind de somn, se aşeză
 pe murginen patului și îndă sănul. Paul, evant, Irunză,
 restă zinările și o porveză inclinoșul...
 Loana bătu la ușa dormitorului. Intră și se aşeză în
 ei străvezie de dansbelă neagră, acoperită cu un plăcuț
 de suben. Loana privă, în lăcere sănul plin al ciumătei
 sale. Nu reușise să adormă. Căutase o prezență, dorea
 o căldură omenească la jumătate ei. Sulțetului ei era prea
 dafinie care surgenchi și, sănul plin do luptă, gura lacomă, tra-
 juns, poate muraje. Paul o privi. Era seducătoare și
 tristă, îngândurată și amară, femeia sără rod... Atâtă-
 și-i vezzi pe Paul se cumpă și dulce e când bea... sau
 ai nevoie de ceva? — Nu, spuse Loana, am vrut doar
 zinările sau ceva de cedit. Am stins lumina în salo...
 Dar nu sunt obișnuită cu cedatul său devreme și... Nică-
 Cora, nici Paul nu-i răspunseră. Mama își adora copilul

înghindichel din ochi și cu bucurie, cu bucurie aceea de-a
 venită lui — repeta în sine: — Bea, dragoște, bea tot
 astăzi, toc lăptele mele — tu mi-ai deformat corpul,
 înțeles, lungști sănii, tu mă slabeghi... Si după ce vei
 sănii moarte, lumița mea dulce, mă vei părăsi bătrâna și
 mă înțeles, tu m'ai nemoșit puinule! Legătuș paruri de luni...
 Mă înțeles, și vrea călătorii și nopti de veghe, în larmă restau-
 răndător și călăse — și eu, azi dorin imbrățișările
 înțelesului lui. Si eu pot fi frumoasă... Si eu fiecare
 săptămână de lăptă supă de guripă fără dinți o învidiu
 domn, babuștonuș trozea întrînsa la vedere și ele-
 gădui halat, a carnii îngrăjite, a toalății provocătoare
 porțile de Iona. — „De ce îi e dat ei... și mie totul
 îl e refuzat? Sună bine că Paul o admiră și ne com-
 pună... Sună obosit din cauza lui... N'am nimic din tot
 în e Iona în viață!

Iona plângându, uciute și invizibile lucrimi de singură-
 boste și doceștie. Privea primul pe buzule căruia stă-
 rănu boala albe. Se gândi că adevarata buncie,
 astăzi a trupului roditor, îi e interzisă... Interzisă pre-
 gătirea oroditoare, caldă și unui singur bărbat — care să
 fie el și — interzisă legătură cu un vis dulce a copi-
 lului pe genunchi. Floare fără rod — la ce bun? tout...
 Părea că ochii învidioși femeiei curioși începeau capotul,
 alături și galben, ieftin și buman...
 În întâiul întrebări negrește și doruri contraditorii. Prima
 căciușă că nu e doar femeie, simili că lo upărincă, că e a lieca-
 nă, că nu e altceva decă răstignită... înțelege că... și le ură deodată,
 pe amândouă deopotiva...

îndepărtate acolo pe veci... Sau călăurile luminoase ale unui glob de cristal și oglindii... Stătești... Cercul, copaci, casele, negre și albe, păcate în umbrelă, în dimineață întunecul ai fereastrelor, uinele polite de lumană și sunătătul cu mormintele de marmură înșirute într-un oraș mort, atât de coosale pe trei trepte scăriile, cu porti străbătute pe stâlpi ruginiți, cu numerole storse de ploii, case spădine și rele, încăpătămate și înțepătămate... totalii și parțial. Să li se săli de pămeni și de case, de conborbirile nădlăcunite și de glăzurile curioase, proaste sau îngămătate! Un mare glas având notele lui nesufărăt, mai nesuferătă cu cuihii clipei de față decât însăși vederea posessorilor, sunt totuși plină de amitie pentru boții, gândii ca sănătătii un prieten și niciun ajutor de așteptat dela alții. În parcul său după „cartea“ parăsăta. Ultimul timp s-a învecinat cu cîțitul. O dureau ochii și ocașia durătoarele își regăsise acum sprînteneala, facându-i-i noul ușor. Se întoarce spre ceilalți. Spuse că se sănătate obosită, că se întoarce ușoară, că nu trebuie să sănătătă... și sărăcă și sărăcă protestările de rigoare, o nouă bujor. După colți însă își reluă drumul drept înainte, urcând strada la deal, sub copacii deveniți deosebite, într-un fel nou, aproape și casele care-i surtau date, într-un fel nou, aproape și casele care-i surtau lăsată fiecare vorbindu-i încet. Dar covârșea numerice; o casă, căuze, cu o piatră întrînsă, tot spre fund, răscoale în cercuri concentrice eleșteul legănat de nălgeri. Fiecare casă, largindu-se, și mărco singurătatea și disperarea, sănătatea cum la fienele durește nouă să adăuga povara tuturor adulterinilor vecinii. Se simțea departe de ouanești, aruncată pe valurile unei nopti neprevăzut de frumosă, de sensibili. Ea nu se sămăcea nici semină, nici multumită. Căuta un fir al Arcanei, cu care să poată umbila în labirintul ei interior. I se urea în nălă, miroslă apele de coardă, căci, sărăcă în băga de senină, își parfumase rotula, picătă și mâinile cu vechiul lacoan pe fundul cărora mai stăruiau căteva picături de Ambreă. La adultere, miroslă de parță regăsise o turmă. Mirasina își prezida amintirile, care, pe valul parfumului, se ridicau la suprafață, totuși, sivorele umugitoare ale bucuriilor vecinilor. Zilele pline de sensuilitate, imbibate de tot

• FATA SE PLIMBA PE STRADA

Astăseară voia să vadă oameni străini. (Oameni curioși, dar căde sub mâna ei o carte nouă cu paginile restrânse la întâmpinare). O, magiciul nume... Oameni străini... Astăseară o plătisea ocăia și lampă. O plătisea oglindă în care se văzuse neglijent îmbrăcată... neglijent îmbrăcată... (Astăseară vioata seva sănătoșitor, nu sună nimic...). O chomasea soră-sa ca să se ducă cu ea și cu prietenii la o sindrofie. Si fară deosebită dorință, după ce besica grăbi, eliberezind rochia și fardul pe ghicite în străzile puștili ale micului oraș provincial, adorând între trăsuriile la colțul străzilor, ghegetele cu fructe, chiar și sergentul încapător, spriginit de gard, păreau impiesosu de o subă de umi. Străzile erau înținse drept, răscrucite ca să nu se sfârțească hârtia asfaltului. Copaci erau salcuini de Mai, cu frunze fragede, transfinzișul de fierie de pe secetele cu proiectoare)... În zebrete de licuricii stelelor, (strenuata printre crangăi), Ea trecea, sunându-și tocuri pe asalt, și armându în răstimpuri capul pe spate. I se răsuia abîncând că se căndă bouă în intuneric iar picioarele urmându-și mereadăne, cobâlt să-lău violet, nins, în fulgi rotunzi, seancători; punu de zăpadă risipiti de un copil și galindic.

parfumul Ambre-ului și al voluptății. Nu, nu e slăciumul adolescentei, căci adolescentă nu mai sunt, eu o femeie de 22 de ani, de trei luni oici, printre cîrciumi, și după ce voi închide moștenirea, mă voi înloare în Capitală... Dur Capitală, care până acum îi păruse rejugul suprenă bucuria, i se prezintă în fundal copișorilor enorme, vuietul străzii și siguranțea împărțită cu milioane de soldați ale unei garsoniere de block-haus... Si alergăturile prin prăvălile cunoscute, măncu reluată neicanic, intervențiile înjositore și vechii prieteni care probabil nu se sincriseau de ea..., totul îi pără ingrozitor, searănd, iritant... Doamne, să ian banii și să plec... să plec pentru o lună în muntii... să mă regăsesc, să mă scufund în tăcerea padurilor de brazi, nemăștanță cu să stăncile roșcate... Brazi, brazi și munții vineți în amurg... Nimeni cunoscut... Irugii în colția de lemn... Nimeni care să mă întrebe și cure să aștepțe un răspuns politicosă Doamne, să mă întind pe iarbă la soare... cu mâinile încrucișate sub crucea... un cer imens și albastru că e covorul ăsta de infinit și negru... Însă eu stiu bine că nu vă ajunge în muri. Cel puțin nu anul acesta. Se găndi că, și vara îi poate reda linisteia pierdută și împărtea. Picioarele goale în nisip, și corpul, do argilă, mirosind a slăge, soură, vânt.

Dininejile răcoroase, cu ceată subțire, în formă de figură ridicându-se din eurele lacului-puruzzo, marea care-^p
zâmbeste din abăciunile de argint... Pe tot — soarele.
Aceste imagini trecuri scăntoioare. Pe frontonul unei
case multe, era cutii „Imprimeria Stănișor”. Cuvintele
își rățeau sensul și ajunseseră la ea, doar ca silabele
niste încarse ale unei inscripțuni stravechi... Silabe năs-
terioase, neevocatoare de imnuri... Goale absolut ca niște
note răzlețe: Imprimeria Stănișor... Ecoul șoptit, se rost-
egoli sub crengile salcănumui...
Un băz aprins în intrare, o opri. Balconul de piatră
și scările monumentale semînau vag cu o biserică...
se uită la lumina tremurăndă în reflexe de apă pe mur-
mora prăguiu... Ar fi bine să fie ușateptă și ea... de

dar nu între patru pereti... Deodată se simți prinșă, încătușată între zidurile acestei case idioate, locuite de oameni răuoitori și tâmpită... Prizoniera oamenilor, rădelor, prietenilor... Prizoniera orașului hipocrit, dușmănos. Prizoniera iubitorilor acelora pe care îi disprețuia, îi ura. Prizoniera lor totuși pe veci! Dar sensația se localiză. Prizonieră și era înimă, încătușată în pieptul astă slab, legată, supusă corpului său urât, tamăr, pofticos și totuși incapabil să-și afirme dreptul, răzvrătit împotriva dreptului de libertate al sufletului. Sufletul îi era prizonier și agoniza în revolte fugare și scânteietoare, ca fulgerile în serile calde de Iulie pe orizontul îneacăt de parte... bătea din aripi spre întinderile vîii, necunoscute, dorite, cu miros de bruză, și de iarbă. Sufletul, pasăre cu aripile frânte, în cușca prea strânsă... Domine, să scap de "ei" și de mine!

Îi era respirația îngreunată și oricât aer n'ar fi strâns
avid și grăbit, în plămâni, i se părea totuși că vine
clipsă înăbușină. Mâini nevăzute, o strângereau de gât.
Ea scutură capul, brusc, și și grăbi mersul, cuprinsă
de o tristețe nelămurită, ingrozitoare... temnă de o răz-
bunare... Venită din umbra. Mâini nevăzute o trăgeau de
faldurile rochiei, aruncau pietre pe asfalt de care se
potineau. Încetini mersul. Invinsese deodată anxietatea.
Se opri în față ei însăși. Tot corpul ei cerea libertate,
aripi, descurăcătare. Stramă, prea stramă era strada ce
se scurgea între zidurile negre ale caselor, prea strâmtă
strada, orașul, viața. „Maudite civilisații,” și din nou
îi fu greață și se disprețui pentru înodosul literar cel
adusese la suprafață. Îndată ce mă scerpean, vin idei
gata prugăabile și fraze inoculante! Doamne, să găndesc
odată prin mine-insuși Dar liceul, alb, scliptor, cu șiruri
rite lăestrelor ogivale și negru lucios al geomurilor în
care se reflectau la răstimpuri lumini clătinătoare de
stări, i se mândrea invingator și arhitectural înainte, pe
cealaltă parte a străzii. Cunoscut, arhi cunoscut, nou
totuși, atât de luminos și recchinu în noapte, ca o
machetă de decor în ghips. O cuprindea încet o dis-
perare linistită, în fața linilor imuibile ale clădirii. O
disperare. Ca un lug adormit întră și nășteri, un lac

bolidiform, cu geometria deschisă plină de lumină, petal alb, măsuță încrucișată de flori, de carpă, și mult atât lădile plăpândă, noastă rădata în pat, care-i întindea simbole minți, subțiri, transparente, lungi, în întințipinare. El avea și cu ochii mari deschisi. Cunoșteau istoricul modului să se temperatură cozi dinăuntru a pacenilor "înăuntru". „Si zâmbea interioară, mereu nemigănată, o lumă, două, trei... în patul altă-proaspăt, la lăvastru.

O înconjurare acum trei medici, tineri, în haleate cu măști de sunetos, în timp ce operă în față elii de operație, era zâmbenie autonomă, nepotindu-să rupe privirea de pe spina închișă... La povostea eazul. Un fleac... o poftie, nu pe frica, mi-i asa duduță... Ma bucur că tu văd măs... orol, răsa ușoară, cotel, cu ochii înflorii albastri, odată sub frunte și o lovii amicul persoană umăr. Dar ea i sezonă pe "șef" și se străduia său deschesească pasii nere noii, ce se apropiau prin cuburăla sonore. O clipă și-a așezat plasul, stăpânitor și în același timp ghemulea pomenind o diela... Supă de pușcă, numai săpă de obicei, dar il pierde în dosul unei ușă trântite neșteptat... Iși coulă rezerva.

Sunt, mai întâi do să se desărăca, la ușă rezervată, pele pereci în ulei alb, sourcele desigură crengile cupelor din carte. Ele se mișcău, ca și cum, rupte de fizionomie ură și plinită persoanele unui lac. Mijlocii ondulatori, nemiscale care și reuniunea scrânciobul și-dileiosu sensațiu vagă, neliniștită a grejei iminentă... Nu suntem nimic, de eri. O picătură de apă în timp ce și-ai lăsată dinții... Nici nu suntem făruni... Al văzut? Bon. Nu te emoțione. E o clipă nepășantă, sărată... Ia, fi cu minte... El era în fată sărăcător o elipsă... și înăuntru... El era în fată sărăcător de alb, înșurându-și cu mare, energie, scăpitor de alb, înșurându-și cu energie, speranță... Un fel de veselie de atâtă strălucre alba... Dar tremură. Il privea, cu un iepure, care piște în fundul crucei cu mătice în frezantă, fixeză manu impozitive care se înținde să-l înșifice. Un măc iepure de casă, — gândi el, în blințu cănușie a paltonului,

NARCOZA

Venise singura la spital. Ea se bănu să vîi însoțită de o rudă neliniștită care repetă: — „Să ne ajute Domneze, aș vrea să mă vad după operație...” sau de o prietenă, care, dărindu-i din belșug, privir compășitoare, va cerea cu conștiință internă, medicii să împrejurările.

Venise singură, cu neliniștea ei. Venise singură cu neliniștea ei — la dânsul. El o va opera. Alături de el nu poate fi singura. Urează sărbătoare. O întâmpinătoare albă și lungă, usile închise fără agonot, mirorul de iodofor și eter.

Câte o infirmieră, cu brahoale sculptoare și pantofi fără tocuri, este un intern grăbit, cu seringă întinsă în sus, față sau simbol — o apucau în tratat, și zâmbeau în fugă. Ce cauți aici? Ai venit la un bolnav? Ce mai faci? Treseau mai deperge. Ea rămânea singură... Mergesigale în laboratorul alb, străjuitor de placate întuitule pe peretei imaculării Păstrării Inistra... Pastrării curățării... Fumatul interzis... Scutipatal... Linșteau Corăpjeni... Formabil... Lipișteai... Curăjeni... O clipă se oprișe, No cunoașteau pe unde nu lucrau? Dar un intern ivit, en un spiriduș foarteastică, cu boalață, șorj și mâini de cănicuie rosii și îndreptate. Tu pe aici? Ce haine îți pare că te vîd... O cunoșteau totu. Era prietenă tuturor. Lăsașe înțelegeri amintivene unei bolnave veselă, multumită, recunoscătoare. Bolnava ideală... și tanără... Surorile îi desfășurau secrete sentimentale. Internii fișe în rezervă ei, de gardă... Medicii se strângau la sfat, în jurul ei... Ea oferea, pe atunci, între două glume, o turăni și și pușcă punctu zâmbetele cu bomboane. Medicilor le plăcea rezerva în casă nu mai perisată miresul de

n'o îngrozit ultimul evânt.. Zise repede: Ce mu-
trișoară? Să-i fie rugino, jio, prietenă chirurgilor! Apoi,
nu sunt eu de fapt? Nici o grija, deci, duchuită... nici o
grija... Ea tăcea și-l privea mereu (nedeslipit, așa cum
privise înainte ușa sălei de operații). Temea se diluașe
în sentimentul care o cuprindea loată, la vedere lui, —
și deseori când și-l aducea aminte: Sentimentul adânc
și cald al superiorității lui, asupra ei ca și asupra celor
lalți, ale splendorii, ale marii sale dragoste pentru omul
acesta puternic, frumos și bun. El o bătu peste umăr și
lui măngăie obrazul. Iți place rezerva... ti-am ales-o cu
Ai să stai aici, cel mult trei zile... E căldă? Nu ști? De
ce nu te desbraci? O impinsese ușor. Intră la urma ei,
inchizând ușa. Se aşeză pe pat și întinse peste genunchii
lui, măniile albe de talo... „Mai am o operatie.. pe urmă
te reglez pe tine.. Vrei o țigără? Da... dragă... Aprin-
de-mi-o te rog... Acum ea îl regăsia alături. Era el,
amantul ei, care o chinuia cu aluzii indecente... știind
că o să înfure, căruia îi păstra țigari și chibrituri, și care
stia atât de bine s-o măngăie, când nu mai aștepta mâna-
găierii. Îl întinse țigara și el o luă de adreptul între buze.
Degetele ei lăsăru su cadu chibritul aprins pe linoleum
și el îl stinse sub talpă. Mai aprinse unul, Limba roșie,
ascuțită a flacărei se lungi spre vârful alb al țigarii.
El trase fumul în piept. Ea se așeză alături, pe pat și
el se amurză, ca un copil, să-i susțe fumul prin bucle,
învăluindu-i capul într-o rețea de spirale albastrii. (o
ambianță de vis...) Creangă se legănu pe perete, evocând
apele adormite ale unui lac rătăcit prin trești. Un elo-
pot dângămi seurt ora lăptelui... Ea îl privia serioasă,
înțima-i bătăea gray. El zâri prin geam cerul albastru al
amiezii, copacul aurit de toamnă, arabescurile de lumini
și umbre proiectate pe pereti. O privi și pe ei în treacăt.
Era pașnică, neobisnuit. Nica ființă dragă... Li plieau tă-
cerea ei — nouă. Mila imbrăca masca dragostei. Își rea-
mîni trupul bronzat de soare, subțire, și liniile curbe
adorabile. Îi căntă formă sănilor, rotunzi, sub palton,
nu le regăsi însă sub haină croită bărbătește. O trase
sprijinul și îi sărută buzele. Ea coborî pleoapele...
Aripi de pescăruși băteau slabii, roin alb pe cerul ne-
îmobil... adânc, să stai cumințe... El se apărea pe cerul ne-

sfârșit. El se opri sorbindu-i răsuflarea, pândind sub
pleoapele coborâte, privirea ei extatică... nocturnă, plină
de zările patimiei înflorind din adâncul trupului. O în-
dejurață brusc. — Fii cumințe... Se ridică. Totul va fi bine,
ce indreptă spre ușă. Ea avu un gest abia schijat de ru-
ginituș, deu-cere ajutor. El se făcu că nu-l vede. Poate
un aștept de ceas... să fiu gata. Curaj! (doreau să-i împinge
toro). Ești fără ca să se mai uite la ea.
Rămasă pe pragul sălii de operație, izbită. Lumina
navalea cu vesel neastămpăr, de soare și cer albastru,
în pereblele de stichă Rege, rigid, sticlaean instrumentele.
Loghejat, ca pesante din zăpadă, pânzele. Cu măgi și mănuși,
oamenii din jurul mesii, pareau roboțe înfirorătoare...
Un fel de locuitorii de pe o planetă necunoscută... Lo-
cutorii care ascundeau sub haine, mănuși și mănuși răui și
ghiare... Strâină, vrăjmași, scăpind metalice, le erau și
noili... O invăluia aerul salii, prea cald... și mirosul...
Indefinit, înăbușitor... Brobone de sudoare și luncără
pe timplu.. Părul i se lipi de frunte. Miros de iod, de
oferă, de medicamente... miros insidios de sânge... tot
atâtă biscururi li sfredeliră fața. Își învinse slăbiciunea.
Nu mai pot fugi... de-aici... De așă putea... Privi, însu-
șită de o speranță nebună, ușa. Era închisă. Și două
surori se apropiau... Orice așă luce... nu mai e chip...
Nu vom scăpa de-aici... Zâmbi. Să le arăt... cel puțin...
dar o tortură încă impossibilă unei ultime evadări.
El era, între alpii, străin deodată, cel mai înalt dintr-o
el... Se poate să-l fi înubit? Nu-i vedea gura... Dar ochii
erau necunoscuți, reci, fără milă... Parcă n'o mai re-
cunoșteau... O infirmieră îi "coase" halatul de mătăsă,
stătu o clipă, goala, în fața atâtior ochi. Nu simți nici o
țindă. Dimpotrivă. Știn că are un corp curat, fin, frumos,
înținsă pe masă, fu acoperită de un noian de cear-
cosăuri albe. Protestă când începuri să-i lege picioarele,
mălinile... Nu, nu... am să stau cumințe, vă rog... So-
solosu, impersonal. Dar el trebuie să-o audă, să o gîr-
escăciu... să-i vie în ajutor... Tăcere. Pregătiri cu sunet
de metal, zâmbet de jevi, sticla lovită... Î se umge gura,
obrajii cu ceva gras... Ah! narcoza... El, acum să respire
îmobil... adânc, să stai cumințe... El se apărea pe cerul ne-
îmobil... 4

el crispata, gata de planșă, Jahnle... Să respiri adânc... numărând... Să nu-i fie frică... Uita-te în ochii mei... Ea zâmbește. Coborî pleoape. Nu-i mai era frică, dar se simțea cuprinsă de o intensă, chinuioare curiozitate (a cei se va întâmpla). Norrii încordăți, ascuțiti, la pânde sensibiliilor... Un zâlă de înțingăi, imphorent, etoburi de amintiri, vorbe auzite, cindvă, sevea... vizute poate? se desfășura într-un ritm înnebunit, ca un film idiot, pe ceramici opac al pliosfierelor... Figuri răsturnate, dureri ascuțite, bucurii pătrăsite... Uita-te în ochii mei... Un medico critică aplăcut usupra unei paciențe... eure-i ea... Un medico obisnuit, plin de importanță intervenției și de conștiință profesională... Recomandări de rigoare. Respiră... Numără... Pe măsă, răceleau umii tifonii umed... Subjugându-se poruncii lor — cu vocea trămurătoare. — Uuu. — O frică imensă, cotropitoungă fi pătrunse în râmnichi ocătă cu prima inspirație, nouă de efluviu necunoscut... O frică cotropitoare impresionă cu un sentiment de singularitate absolută, de pătrăsirea în voia soartei... În voia narcozei perfide, recă, trădător... Lacrima grata să întărească în șurubii fierbință. Sudose reșe, lipicioasă care o scaldă, o frică nelinchită, care împinge călău între dinți, îl paralizează misericordile, voința. Frică. Fierește nervii, fiecarea celulă, tot singele îngheță de spini... glandurile ca un roin de amuse în jurul flacărei, atroce, nemilibile, arse tot mai mult, în rotocoale concentrice tot mai strânsă... Frică, frică, frică... Tine-mi mâna... tu... Doi. O voce strânsă care numără... o voce deparță căre vibrără cintă... străină... Ma duc la fund... Trei... Mă înăbușă... Să-mi dau bine seama că să slju... pe urmă... Să-mi dau bine seama cum număr... Doi? Trei? Nu stiu ce sănt. Nu stiu... Trebuie să spun patru... Să-mi dau bine seama... să spun patru... trei... Cu regozot de helice, care se apropiște mereu mai mult, mereu mai mare, uragmul... O helice care-ți intră în carne, în nervi, în crești, romând, sfârmând totul... Zbârnile heliceen gigantă, loveste, se înjură cu o viteză masonă, lenebună... oprii... ab... Iși sparge timpanul, și va căpa capul într-o mie de bucăți... Opriji... Trebuie

și spun patru... să spun patru... patru... patru... O moartă urâtă cu te trăiescă în certificat... A... a... u... Patru... Aduci-aiu.

În spuneasă Iohlie: — "Tine-mi mâna... Cu o voce voioasă de narcoză, vocea ei din întunericul mitigărilor. Sunt relatări de ceterasături... Să sub narcoză, ca sub năogeni, rămână bolocii sfânturilor..." Ea grăsesea apărarea domului. "Vinoi măno... lăs și li numărul pulenții. Dă-tu mano și trecu mai jos... Asistenții îl întâlnescă, legea, lăsa-o sădă părvasech. Internul, caușă dădușă, lăsa-o sădă folosind cupolă. Domne. Pe cîndva, lăsa-o de lăud, el colța în locul în pricina. Dacă sună puțin rău, începe să... Nu! mi se găndise la dormitor... Folosită dacă în același timp precăză și tăbăcă în carcasă. Nici o amătură nu-l mai tuldește sănătățile. Către amătură, dată cu iod, de sub nas... nu era deloc să fie amătură, nu și căciu... Aceasta din pravă o prietene să, și că an fel să amăture legădui seama că pacienta săptă dormită, polloșă, cu buzelă închidute, strânsă și palăită, pe față, deoarece năoșea lui amătură... Dar să o constatăre sănătățile sănătățile a unei stări de sopt, care nu treză înțelesul nici nulla, nici dragoste. Era sădănum unei serii noștrăjito de alte paciente, care dorătoasă, la fel... distinse pe neșapă moșul... Slava Domnului să se păstreze pe azi... cu operăjile... Se simțea obosită... Era agățătoare de cald în sală... Caloriferul... A audat... Ar fi trebuit să spui surori și o ascoperă pe... Se simțea prea obosită... Dar moșul săpătă o pigrare... Știe și săpătă... Răspunse brusc: unu intern... Cafezini... fără vîță... nu se face nimic, ar trebui să săpă și singuri... nu pot fi eu prestatădeleni... Eri cneură, se depărta gravă și fura gând, urea treptele spre terasă de pe acoperiș... Il erau decolata nesufărăti acesti omeni cu

bolie lor. E într'adevăr prea cald.. Si deodată il cunoscuse Knistos. Căci îl aștepta, — sus — cerul (senin, aurit, tomnatic, revărsat peste dealuri și străzi, cu o risipă infinită de albastru fluid. Scândeale în raze, dealurile își arcuiau spinările de măpe cenușii iar orașul puțin, lenevit și el, ca un marinar bătrân, lungit pe chei, cu pipa între dinți. Si mai departe — în centru — puncte sgomotioase, oferite, mîile de guri negre a coșurilor, fortata caldă-dărâmului și claxonelor. El merge în lungul teresei și pașii lui răsunau puternic pe ciment. Înviorut respiră adânc aerul fără mișcare. Gândul bucuriei sbură, lăsind vesel din aripilei albastre de lăstun... Ea se înnoiesc... Speriată de boala, având încredere numai într'insul, sau dragostea de altădată, reinfloriso? că o consecință tardivă dur răzbunătoare, a propriului dor — tâmit? El o ridică, în fața lui, mandru, fără efort, ca pe o statuie grea, într'o singură încordare a mușchilor, și-o așeză pe socul despărtat, roșetic, al dealurilor... Statuie goală, scăldată în ploaia de aur a acestui soare, în sala de operări. Degretele lui își cloeniră vârfurile, ca niște castagnete... Victorie sau Buearie? Zambea silubei profileate la orizont și merse până la balustrada teresei, în întâmpinarea ei... Cât suferise, după ce mânată de alte doruri, imprecise, capricioase, fantastice, ca toată ființa ei, ca îl parăsise fără rămas-bun, fără explicații. Într-o zi nu mai venise. El o așteptase chinuit, înfrigurat, furoios, nerăbdător, până ce se convingește de zădărnicia speranței. Își aminti de acele zile, cu greu, căci săptămâna asta o adusese înapoi și găsescese chinul orgo-lindui jignit, păstrându-i amintirii doar farmecul paletic și vag al suferinței. Si cu atât mai ușor cu că stăruisă mai disperat în orele cele mai rele presimțirile intonacării sale... Acum însă reîntoarcerea ei era mai mult surbatărea măndrei bărbătescă și nu mai atingea decât comparativ, fibrele celor mai ascunse, cele mai sonore, ale ființei lui.

Ea se întoarse pocăită, fugău și plină de dragoste. Atât de plină cum n-o știuse, cum n-o crezuse niciodată

capabilă... Strângând-o în brațe el se întrebă cum de patuse suferi atât pentru acest ghemoioc pârghuit de carne.. Fragedă și în același timp cu savoarea fructelor prea mult coaptă. Fata care gemu sub sărutările lui era alta decât cea dorită. Era alta și tonuș, atodată cu oca visătură, de purcă, îmbrăcate printre un vicleșug ingenios și crud — forma ei peste un suljet strain. În cele din urmă, el uitase căt suferise, căci posesa ei stărusese ofensă printre atât de completă reparatie, încât i se parea aproape imposibilă suferința... cauzată de ea... mai degrabă fusese chinuit de o boală stranoio... căci, astăzi vine de cat, savurnă o victorie nouă, izbândă su-priorității lui asupra femeii unei i se dăruse din dragoște și pe care o luase din milă și dintr-o porneire erotică lipsită de sentimental neprincipit, dispărut, care-i lăsese chinul... O dorință erotică care — azi — saturată, pierse dând loc satisfacției multe a corpului. Ilosorile s'mi invocasă, și veni în minte o fragedă cotitură undevo și o uită imediat din nou, căci era fără legătură cu restul...

Se aşeză pe banca de piatră și-și menține picioarele. Ridică brațele, încrucisindu-le pe grumaj și dădu capul pe spate. Simți pe pleoape căldura soareului și în mîni freacățină rece al aerului din înălțimi... Deasupra celor 8 etaje ale clădirii, se înălță singur și slobod. Îl trecu prin minte și-si scontă censul-brâtră și să-l aruncejos, în parc... Își zâmbi, cu superioritatea omului pozitiv, copilului ce repara în anumite elipo din trapa acușată în suljetului. Respiră adânc. Ar fi vrut să uite că timpul e socios și că nu mai avea răguz...

Ea scoibora scarile fără sărăsit și se regăsi în curtea vechiui facultăți de medicină a unui orașel german. O curte pardosă cu plăci roșietice de granit, cu o paiață în față și interale colonade de marmură verde. Bustul unui savant, Koch? Pasteur? Tolstoi? privea cu ochi absenți buvuzul mititel care-i oferea necontentit vrejul bolșivilor al infloririi lui străvezii. Era aşteptată și

se grăbiea, purtând dospit în mîntă, gândul activității ce trebuia să desfășoare... ca și cînd și-ar fi repetat continuu: Mai am atâtdea lucuri de facut... înainte de plecare? Ce plecare? Ah, da... plecarea... și totale importante și numai decesat azi, totuse... Am atâtdea de facut... O opri profesorul, numele nu și-l putea aduce în minte, oricătoare sfîrșări n'ar fi făcut... dar il știa de undeva... sigur. Cunoscut și el... că și orășelul, curtea și bustul... cu o vedere de carte-postală dintr'un album răsfoit deoseori. Sunt obosită... trebuie să plec. Stai duhurile, trebuie să-ți spun... E magulitor lăpărul că te oprește profesorul renunță, temut, și lăpărul că vei putea povesti, lui... Conversația dunează, dar abia rostite, au zile, cuvintele și pier din minte, ca nîște baloane se spadă dintr-o degote... (ea nîște bule de aer din apa băii). Îi e rușine față de profesor... Il vede supără și o sterge, poruncind într-o fugă, nerăsuflată și înnovitoare, în care fierbea pas împăre ultimul posibil iar fugă dusează nusfărșit. Inima îi bate cu putere; ea grăbie. Nu, doamnă, nu pot bea ceață, am fugit dela operărie — nu pot mâncă nimic. E asezată în față mătușă. Ana care se îndopă cu sandwichuri și unui borcan de dulceață în care ea își inflige degotele cicioase... Doamnă vă spun că nu pot mâncă... e bană dulceață? Cesare afacă, spune mănușa Ana... Ai făcut foarte rău că ai fugit. Va trebui să te operezi mâine... În loc să scapi repede, te chamești cu gândul... mai rău... O încreșțări, cu sloganul de făluri și spante, domni în pantalonii albi, tenim un sau clovnii? sau bandiță... Poiră în mâinile înmînatute seringi în loc de cutite și rachete? Undeva un jazz urlu veselit, și nedeslușit. Ea dansașă, tot mai repede, mai repede, un vîs care o învârtă amețitor... Muza că o asurzește, în sală e cald, îngheștilă, nu-i pie de aci... E amețită, și se învârtă capul, dar valul o trage la într-o bulboană... Dansatorul deschide brâușă. Ea se așază de el, disperat, sănse că nu mai are putere. Dogelele îi se deslipesc de la sine și niciunecă de pe haimu destrămatu... Cade vertiginoas... Ah, ah, ah. Hărboful se spieșă asupra-i, îi e greață. Dar multă și mai mâncat azi... spune cineva printre alție. Dar narcoza își rein drepturile și ea se

înlăzindu-i o mână, alcătiova și sterg pe buze. O survoare acră, și umple gura... Scrisă...

* * *

Îl o grea și deschidă ochii, să-și miște capul, pleoape... Puzele îi par amortite cu nîște muște iarna, iar corpul vibrează, ca și cum ar fi întins pe sărmele telegrafei, în vînt. Tremură, îi e frig, mizerabil, greios, necoroacă, ar vrea să plângă... „Cei ai mâncat azi, la măsuă? Frații se înfuge în creier, ca un cui, și trezeghe lucre-șumintă, și loveste repetă ușeibile. E spusă hoartă și via. Fraza e în ea, sau în față că ea o persoană. Cere răspuns. Din somnul ce se depărțează cu pasii de orășă, eu înarmură un „Nu” disperat care cere — lăsat-mi în pace... vreau să dorm. Un „nu” jignit al horor-cuvinte și al pozitivității inframante. Ai mâncat? Nu. Un nu al bunici-cuvinte suspectate, dar slabă intuție, atât de învinzătat de aproape să devină, să se prefacă în „da”. Dece și mâncat? Deschide ochii. Nervii și încredere își învioră capetele în încord, reșe al boirimilor, dar treo prîn locul îstovitorilor și revoltei. Redeschide ochii. În jurul ei înfirmiere albe. O siglațoază gândul. Sunt operată. Să slargă? E o înțebară organică, pe care o poștează totușă flință încorățata să asculte răspunsul, să-i măstece acum în tihna... Da, să slăbiră, cu bine. Înfirmiera îi sparge buzele. Ați mordorat... Da? Nom simjă nimic... Cu un suspir... Aș vîzat îmi se pare... Din nou e învârsă, fără puteri. Se lăsă ridicată, dusă, întinsă pe pat. O căpă și ridică și la zâmbit din ochi ramure negre, răstignite pe peretele alb. Obosită la culme, ca după un drum lung, îstovitor, se întreabă; Unde-i el? Revede prietenele, curioasă, impersonală, și chirurgulul... Dur și mai bine să doarmă. — O musca săbărăne într'un colț de tavă. I se pare că nu va mai patua adormii nicio-

dată. O căpă, reînvie sub pleoape, întrinea clară, care îi un răngel și lumurește... Uită-te în ochi mei. Îi e greață înnoiesc. Ar vrea să își se răpă măruntele. Se abuze. Be vine luciditatea. Nu mă mai înțeleg... nu sunt decât una printre alție. Dar narcoza își rein drepturile și ea se

Jasă amără din non, cu o fericire grăbită care cere excluderea oricărui gând. Adioarne, agribuliti, cu flori elinuitori care o trezesc pe jumătate. În răstimpuri...

Picioarele subțiri, invălită în mătasa cenușie a păianței sunt leoaice de sudore. Din colțul buzelor își prelungește o șavijă de hale. Se trezește însăjunită și tăioasă, cu ochii înalțători, cu impresia vagă a planșinii din somn. Gust amar în garu... Sentiment nou, amar în suflet... Nu deschide ochii. Știe că el nu-i alătură, că nu-i aşteaptă trezirea... că totul e pierdut. Obosești, ar vrea să recăderească somnul, scâncosând-o un copil... Încearcă o mișcare. O dor picioarele și mânile și trunchiul. Condamnătă să trăiască în singuritate... Mai târziu începând durerile.

O PORTIE DE INGHETATA

— Nu se poate... — De ce nu se poate?... — Fiindcă... — Dar nu-lă face nimic rău... — Stiu... — Amnezi?... — Nu se poate... — Ești pur și simplu, încăpătană... — Dar tu nu ești?... — E altceva, eu am voiajă, dar tu ești rea! — Nu sunt... — Amnezi, da-mi viață... o singură dată, unde vrei tu... ochii, părul, fruntea, obrazul...? — Nu... — De ce? — Fiindcă nu se poate... Răspunsul e clar, nu se poate nici o coadăzicere dar Fredy e nemulțumit și privind lung fata pentru că să se asigure că nu glumășe. Ea a culcat racheta de tennis pe ghemul polieti de soare, și care ies atât de goi și rotunzi din shorțul alb. Priveste drept înainte iar buzel strânsse dan fetei concentrare și rigiditate. Un salcăm ieagănă deasupra lor ciocchine chihlimbarii; miroșuri urezi în spirale, ca dintr-o casoletă cu tămâie, spre cer. De partea, la orizont, dungă verde și mării, arc care cuprinde globul dintr'un capăt în celălalt, strângând sub ultimele raze de soare; saredele devine albastro, și înșel, înșel roz. Sboruri de pescăruși, invizibili, doar aerul sună lovit de urpi ca o fină lumă de metal. Pe misipul aleilor, umbre de crangă și de trunze. Vagă geometrie în lunini și umbre. Taceră. Din când în când se aud răsei și pocinuirile soci alăuților de pe teren. Fredy ar fi dorit să și întindă brațele în sus, să se înalțe pe călărie în cordul, ca o măgoată pușă în arc gata să și în shorțul. Sau mai bine, să se oulească astăzi, dealungul bâncii, cu capul postea acestea sunape tari și subțiri. Tăcere. Clipe care trece deasupra lor, ca imense urpi argintii, nemiscate, în shorțul lor seciliștilor, spre zare. Fredy ridică o mână bronzată și priveste prin degzelile răsfrârate în evantai, crăpăse de energi, de azur, de umbre. Degzelile par să, noștîme

râmo mîșcate lenevos. Pe palma trece încet și proaspăt, briza soșită pe valuri și rătăcătă în parcul Falezei. E o măngâierea unor buze reci, umede de ploaie, sau de sărutari. Fredy se întoarce spre înță și încearcă un armistiu. Scoatește prin buzunare, îl oteră porțigăretul deschis. Fața lui învredniceste nici măcar cu o privire. Beluză mîșcându-și băchia dela dreapta spre stânga. Fredy include capacul pocmîndu-l suparat și-văcă la loc. Tăcere.

Trecuse prin lăpușor, dar și n-o văzură. Mergea înose, învăluță în singularitate, iar rochia lungă și dădea o vagă aseninare cu o cecotă beată rătăcătă extravagant delă un bal înacrat. Picioarele goale, de culoare castanelor esopie și în urma lor amprentile unui picior desculți și de unor degete înțipătoare în nisip. Picior gol, cinci gropi pe picior gol, gropi, gropi... Că sănătos lăsa urme clare de talpă, acel mat scurt, doar vîrful degetelor ca un bog care nu vrea să fie prins... un hot conștiencie de mărgăru lui și de eminență pedepsă. Astfel, se inspiră, pe poteră, merul și depindează în timp, scandat pe nisip. Rochia lungă, cu un decor vesel și flutură căciată în jurul gâtului său subțiri, descupind corpul în costum de baie. Nu o rochie, ci un manton lung din cretonă înflorită... (pari-sienele pe plajă, cu aero de regine de carnaval).

Ei n-o văzură, adânci și fierare în enigma ecuhulilor, învalișii în atmosferă certei și în tăcare. Sbor de pescăruși sau trecoarea unor ridikone groale, tot una e. Albine rătăcioile între coroile. Erneții exterișorului, rătăceau în ei însăși, căutând argumente și explicări. Ca doi oameni pe cele două maluri ale unei ape, căntând o punte, ut vad, care să le înlesnească întâlnirea, privind înță unul spre celălău, căutând să se fixeze reciproc, să se subjuge, să evite rugă. Apa lacurii, cu valuri repezi de clipe, urmă să surgă, adăne, pare-se de neintrecut.

Mergea ostensibil singură, spre promenadă. Sub salcami, furese copleșită pe rand, de lumi și umbre. Ar fi dorat un bătră, de care, sprinținită, ar fi putut răci în voie.

Așa, ucișă puțin înainte, privea societatea săracimale prin

mînă. Poate că zărise digăl alb, sculptor sub soarele apusului și cecă două yachuri unicărate în port. Panzele păroșeu aripă imense de fluturi galbeni. De fapt, pe nisip între sărăimi de soici, se perindea mereu aceias, imamăglie. Doi tineri mălini, pe o bancă, înălță de aproape unul de celălău, înecat pînă cu capăt săptă caldura umflor, ce se uită înțemnă în bancă, cînd unul dintre ei schiță o misere. Acești umori năstă de aproape, cel rotund al fetoi gol din trianghialul prins de un colan la gât, cel al bărbătinui osos, mult în canaga de sport, cu mânecile scurte. Imaginea acestor bătrăni era dureroasă, răscăitoare. Imaginea acestor umori o fizica său se urase, ca să nu mai poiem să de cînd cînd se înțelegă cei rezonanțe înță de ea înșăși atunci cand constată că o simplă imagine o poate răscoală înțătă. Poate deponă într-un sugești tulburător-durerosă, evocatoare de intimităță. Invidia neastă fată, inconștienea credere că e atât de natural și simplu să fi frumosă, care nu se grăndește deloc cînd trebuie să se secole, care nu-i cumpăna nici surâsul, nici mîscările, care pută să alerge, să înnoate, să fugă și care tăcă acum, convingă și disgrățios, lagunându-și buzele, ulinari de tirură vomic și blonda care ar fi strâns-o în brațe. Lăsând încoacă și omenei un oribilă fațăitate de o-să moștenire, întrul elipe goale, de a nu cumoagă niciodată încălcării, încălcării minunătă, clamură din întămpinare. Urmele se adordă într-o blestemată întămpinare. Urmele se urmăre în nisipul atîtor anotimpuri, urma singură și solitară, dureroi și singurătate, să mersu înveios și înță, să mersu constient, l-ar fi pîrvit, fericită; între singurătate, totale bucuriile unui trup frumos și tânăr după, vîrful degetelor apăsat de genunchi. Între singurătate și vîrful degetelor apăsat de genunchi. Apusul urmă să urpă. Imaginea era chinitoare, obsedantă. Apusul urmă să urpă. Imaginea era chinitoare, obsedantă.

dulce și liniștită, cu atât mai dureroasă. Ea se întoarse alene, spre banca acela... De după cotitură apără căruciorul verde cu înghețată. Pe cei patru pereți ai ghețarului, litere albe vesteaau conținutul, iar cele două roți finale scărițiau pe nisip, schimbându-și cu un căpăt flămănd, întovărășită de tărgaușul pasilor bătrâni. Coșetarul avea obrazul săpat de ploii și ca pe o stâncă pleșuvă, nemunărătele săbături i se prelungeaau pe față până în gura adâncăta ca o vale sprijinindu-l bărbiei. El nu păregă niciodată om, ci parțea din peisaj, integrat în natură ca stâncile falezeni și copacii. Părul sur și se zărea la săptămînă sub boneta albă și la ceafă se revărsa pe griserul soios al unui surtin de caseniu, decolorat de soare. Sosrul alb, prins de bretelele lui, ca un ateuag, lumenecat de pe humpă, în fată căruțorului, impins de brațe vânjouse. Degetele de culonavea lui urs, strângând minerele astfel încât vinele, în noapte vinete, răsăreau pe dosul măinilor. Cu glasul rugășii de bătrânețe, gutural ca și vântul marin cu care se înfrâjise, striga în răstimpuri: — Înghețată de vânălie... Ciocolată... doi lei porțiu... Cateodată se oprea în mijlocul aleii, răsuflarea adine îndreptându-se din spate și și trecea dosul palmei pe frunzea lucioasă. Broboană de studoare i se prelungiau depe templete pe obraji, lumenecau pe ambele părți ale nasului, se pierdeau în colțul buzelor. Se scula dinineaște în zori, pentru ca să înceapă acelaș traseu pe plajă, pe promenadă, prin parc, oferind celor patru vânturi căte o porție de înghețată. Se culca și bufinițe invizibile și chioare, felinurile orășenului pitită între salcâmii, pe litoral. Doi țamci, cu picioarele desculțe, îl urmău pofticioși și tinizi, cu muci prelungi din nar. Plozi de pescari ori ponte aventurieri preocuzați dîntr'un sat, curioși de bârci, de conițe în pantaloni, ca la circ, ori trimiți de părinti la "procopseala". Ochiul lor, înfundat în orbită, aruncau priviri de sălbăticime, schipeau de postă, de teamă. Indrăzneli viitoare, mijlocii în negrul pupilelor. Urmau căruciorul ca o privire nedeslipită, rugătoare, voluptuoasă. Cel mai înalțat și părălit de soare, ținea pumnii vîrbi în buzunar.

nucole unui pantalon bărbătesc, cărpit peste tot și prealungind, răsuicit în jurul trunchiului și a gleznelor, celalt, blond și cu un bomburuz de nas, o gură întredeschisă și pofticioasă, mișca în mers din degete și își sărpină, distins, creștelui. Ambii urmăreau cutia verde cu ure de conspiratori, în distanță, cîldăuind lării, sigură. Cel blond purta o cămașă roșie, croită rusește, căreia flutura pe spate și cînd dădu pesta o cutie de chibrituri, goale, cu o sunnicitură a piciorului, o împinse înainte și o aruncă în sus ca pe un balon. Coșetarul nu gădea lănimie — probabil —, împingându-si automat mărfu pe roti, își începu lă, povestea. Ea se distra de minune, însoțind în tacere fel de fel de întâmplări pe seamă necunoșcuților, care-i atrageau luarea umintă. „Sau are acuză, o nevastă cicalitoare și uscăuă, care prepura înghetău și-l trimită să-o vândă... Si-iși zugrăvi instanțanei odăiță secundă și unejdă în care parfumul ciocolatelor și familiei e amestecat cu mirosul lor de sudore și fum. Bătrânum doarne pe lavă, răsuflând gresiul ori sfîrind prin somn. Geamul scund are perdele sănătății, și buzele străinse, nevastă se apropie de pat, scutură de umăr ca să-l brezească. Cocoșii căntă prin curji, aerul e rece, iar cerul alb de lăpte cu licării porțocalii, depură, acolo unde nu mai este pământ... Sau... Bătrânum trăește singur cu fiica lui. Ea e bolnavă fundează și a fost înainte prostituată și după naștere avorturi, borduri și nopți petrecute între alcooluri și fum, e devenită olitică. Nu, nu era prostituată. Dar are tuberculoza piei spinării... Sta loată ziua întinsă pe spate, la grămă. Din cruce ei a venit bătrânum aicea, și s'a opucat de înghețată. Înainte era turnător într-o uzină unde a cunoscut pe soția sa. Ea luora la impachetăt... Si a murit de necaz, văzând cum i se prăpădeste fiica... Dar cine este? Poate... Se întrepruse, căci zărise pe cei doi țamci. Le ghici dorminția, lucind în dimii străluctori și deșugăuți între buzele negre de mure. Si o dorință mare de a le face o surpriză, de a le savura mirarea, de a să și genoasă și dărmică, și poste mai vag simpla dorință de a căruia cîiva ceva, o făcu să-si zâmbească și-si de plă-

cere. Va trebuu pe cei doi băieți cu cătu o porție. Se apropie de vânzător și ceru două cornete. Bâtrâmul propria căruciorul, smuci capucul în sus, scoase dintr-un serbat o lingură rotundă cu un mărner lung și hă într degrete un cornet de hârtie impermeabilă; — Din care, duduță? Lă nu răspunse nimic. Făcu din mâină seim copiilor să se apropie. Neîncrezători, ei se uitări unul la altul și rămaseră pe loc. Lă se adreseă cofetarului: — Vrem să le dau căte o porție, moșule, chiamă-le... (Cu mana dreaptă spuse sălătăcimile în sfond) — Așa? La veniți încoa, ghiajvoilior, ea duduță vă trădauă cu inghetatul... Copiii se mai uitări odată, unul la altul, și lără grăbi, ca indeplinind o formăitate necesară, se apropiarii fără un cuvânt. Opriti la un pas de cutie, ochii ii mancau față, larg deschiși, pofticioși. Lă observă că cel mure su cica cruce. Priveau înfometări, lingura îndreptată spre el. Totuși neîncrezători, nedumeriți, gata de fugă. — Din care vrei? Ciocană sau vanilie? Din nou se priviră apă, cel mare întins un degret: — Din asta! și să ne dai plin... Cădălat încuvintă din cap. Acum ambii linguri cu vârful limbii înghețată din cornete, pleau, absorbiți de importanța gestului. Unghilele le erau negre, canula roșie flutura veselă în vânt, iar pantalonii bărbătești lumează pe șolduri. Lă plăti cofetarului și aștepta ceva. Ponto un somn do roionostinju sau o vorbă nouă, cu o punte subredă între ea și oameni. Privea copiii și o negraită tristețe i se furisa în suflet. Se simtea desăpareță de altii, prin indestructibilul zid ridicat de înfrileitatea ei. Ea trebuia să rămâne de o parte a zidului ca suferințele și plăcerile născocite doar de ea însăși căci se teren de alăi, crezând că ei se feresc de ea. De pe o creangă de salcam căzut o ciocănă coapta, risipită în coroile. Unele i se rostogoliră prin par. Cei doi îndragostiti erau încă pe celă două maluri ale râului, neîndrăzniind să moasta. Deodată fata în alb sură în picioare, usă cum te arunci depe trambulina. Strigă; poate puțin preu vesel. — Vrem Inghețări — și sigură că Fredy fugi spre vânzător. Băiatul, trezit din vis, zâmbi luminii. Înțeles că prietenii lui urătau complezeanță și dorință de impăcare. Cu răcheta subloioară, fugi, lung și

elastic, în urmu ei. Se opriuă alături de Lă. Cofetarul deschise din nou capacul, scoase lingura și întreba reînnat, privind în zare: — Din care dorîți? „Vanilie! — strigă fata cu picioarele sprintene. Si eu, se grăbi Fredy. Dar întoarse capul. Il dogonă ceva pe mâini, pe trup, pe capă. Surprise privirea unei femei micute, cu părul în flăcări și rochie largă aruncată peste un trup bronzat și fin. Era o privire uită de înfometă, uită de covorșii de dorință și rugă meță era aîdoma privită de celor doi lânci urmăriind căruciorul cu inghetat. Fredy se opri — roisise. Bălbăi și cu să scupe — Mi-e să-mi dai de ciocolată.

Lă întoarse capul. Se simtea de prisos, nenorocită și tristă. Apoi auzi scărtățit rojitor pe nisip. Negustorul plecase. Cei doi puși nu-l mai urmău. Privi în urmă. Acolo, în fundul alceis, cei doi tineri înlințuți, păreau un singur trup, înălitat spre soare. Capul răvășit al fetei odihnea în cupa unor mâini voinice; cele două guri alipate cu nesă... Inghetatul se topea în cornetele, căzute în nisip, picioarele lor, uitate...

D R A G O S T E A

INTRE CINCI SI SAPTE

Simțim, toate despotiștii că gresim... Suntem niște mormice, noi femeile adultere... Dar numai femeile deosebite și să poarte cu demnitate povara renunțărilor, lor conștiința propriei lor ioscenii le procură un fel de mandrie, de superioritate... Gresim, dacă nu cu placere, cel puțin cu dispreț pentru cei care nu gresesc și milă pentru acei, făți de car gresim... și zâmbi prin moră de pudră, în oglindă.

Imi place să gresesc, urmă ea cochetând cu propria ei imagine, dar „îmi place” e un eufemism... Te-am prins eu înincună, urmă dojenior spre cealaltă, căre-să rotonjeasă buzele sub ruj, „Imi place” e sinonim cu — nu pot face altfel. Nu și trăi... altfel... Deodată doveni gravă privind cu ochii măriti la irișii dilatați ai celeilalte. N'agi mai trăi, repetă și silabele căzură grele de tristețe și hotărare răstogolindu-se pe genunchi și, ca un stol de margele doarnește din salbă... Ea le strânse din nou, grăjuliesc și le duse la ochi, privind prin cristalul lor spre lumenul nostru. Nar mai există cer, nici frunzele astea străpuse de aur, nici dungile luminioase pe podea... nici clăxone... (Observă o fundă desprinsă la perdea), deoareva... Beluă puful de lehdă, dispărând într'un nor de păduri răchel.

Prin oglinda coafelei ea zâria colțul studio-ului și picioarele soțului în pantofi de casă. Picioarele contrastau cu globul de sticla pus pe colț, glob străvezut cu crenățile jasminalui, instelat alb, răsfrânt în toate parțile și pijamana în dungă, și părul lipsită de gust și masivitatea picioarelor, ca niște butuci de lemn, abia ciopliti, menajati; obiecte utile de vreun tâmpliar disperat în vîlă boierilor. Îi lu cădă pe pantofii lui, prea cunoaș-

prea intimi par că cu căptușala cafenie a divanului ea și când imaginea lor prezentă ar fi sugerat contactul fizic al soțului. În schimb iasomia... era ea... indica prezența ei delicate, lantezia ei în risipa crengilor ciufuite. Se sculă, își scoase chimonoul negru. Dragonul auriu își pierdu conturul, în pată scăpitoare de mătassă neagră, căzută pe podea. Ea își privi sănii, întrebată apoi înținse o mână precată spre legătura de chei de pe măsuță. La zângănitul metalului, soțul suspină adânc, schiță o miscare a trunchiului și deschise ochii chipind, apoi deodată, ajinti o privire fermă, atentă, spre legătura de șoală. Ea rămasă la mijlocul odăii, între dulap și oglindă, cheile clătinăreau slab, ca niște dinți, între degetele reci deodată. "Vino aici, înurmură bărbatul și vocea, încă plină de somn, era încheiată și caldă ca și gura lui de după-masă. — Te-ai trezit? — spuse ea, numi mult pentru a căstiga timp și a găsi o hotărire decentă pentru a pune o astfel de întrebare idiota... — Îmi pare rău, te-am trezit? — repetă nebordăriță. — Oh, na! nu mai dormeam de mult... era un fel de toropeală, nu mă panteam nicio... Am mîncat prea mult la masă... — Epurele a fost delicios, nu-i așa? Ea întrebă zâmbitor și făcuse un pas decisiv spre dulap. — Foarte bun, întărî el, — și întinse brațele în sus, le îndoi și le lasă să recadă... Bun... dar ce faci? Era o atacă neprevăzută și ea răpostă: — Nu vezi?... Mă îmbrac! Vorbișe repede. Scotocia acum între rochile atârnante, ca tot atâtau cădavre decapitate, căutând aceia care să poată cel mai bine zilei și care împrumutând caracterului ei de astăzi culourea de rigoare... ar fi realizat acordul între eu-l prezenței clipe și exteriorul.

Era întoarsă cu spatele și nevăzând ochii soțului, ascunzându-și față de privirea lui, parteau să para linistită ea și cum ar fi îndeplinit un lucru delu sine înțeles, poate chiar necesar (în virtutea unor legi obscure, cunoscute numai de inițiați) căsniciiei lor. Sovăi între ochii ulbastră înflorită în larg emelii transafirii și cea roșie, ca o flacără de tortă. Scoase cea roșie și o altămă pe scenă. — Eru par că vorba că nu eșim astăzi? spuse soțul. Pluralul vroni să pară ghameș, spiritual... Era tan-

gitor, poate primejdios. — E Sâmbătu și sunt liber, gândi el îngrijid curvintele în grabă.. Căci mai e ouă nevoie să răsunătoresc unei femei că ești liber, dacă după ce văni înțeles să nu ieșip, o vezi îmbrăcându-și rochia nouă? — Sigur... nu reîntore imediat... dar am niște cunporăvolumi de lucru!.. — Pentru atât lucru, îmbraci tu rochin nouă? Trimit servitoarea! El afectă acum siguranța și nepușarea calmă a celui care are dreptatea de partea sa, pe când revolta uriașă într'înșul ei zeci de glasuri, cu o hăită de ogari înfometăți, jinuți de zgardă înainte de a începe galopul. Totdeauna o rog să stie acușă că și când n'as avea dreptul să oblig su stea cu mine!.. Ma înțeosește și fi face plăcerel... (Lovituri de bicin ai amorului propriu în haită urlătoare) Ea li ghicia apăsă spina podenă, scutură coada parădisiacă a dragonului, îmbrăca iar kimonoul și se opri lângă piunii deschisi.. El o urmări cu coada ochiului... gata să credească speriată, învinăsă, resemnată... În negăre ea apăsă capete... Notele răzlețe, minore, nebordărite cu și sulțetul ei.. Ar fi mai bine să rămân acasă... Si "el" va fi mirat de că... va telefona? E primejdios să plec... când e liber... Ar trebui să fiu încă cunsescade... Poate într'adăvar să trimit servitoarea? Spuse cu glas tare căvântele din urmă și abia spuse, se îngrozi auzindu-le. Ele îi apărură în litere de loc, pe peretejii odăii însă sensul lor era definitiv sănătatea... O să-l fac să creadă... Si chiar de astă risco divorțul?... La urma următor... ești pasă? Iată un acord puternic Cobori capucul piamului. — Ai dreptate, o să trimit servitoarea, spuse zâmbind. — Ai totdelemnă dreptate, dragă... Vocă ei tandră nu trăda niciodată ironice, îndrăguindă servitoarea, spuse zâmbind. — Ai facă, eru o voce sună de păpușă răsfătată, prostupă... Merg în bucătărie să-i spun... Ești din oduie turandu-și papuci pe parcat, astăzi de puțin grăbită de parcă nici un trezur vredosat prin cup gândul de-a ieșii la plimbare. Servitoarea vorbea apăcată peselie perezelui fe-

restată, cu vecina din curte. Auzind sechărătul ușii, se îndreptă, smuci o cărpă și începu să frece argintărină înpirată pe masă, cu sgomot și răvnă... — Asculta Mario... spuse doamna oprită în mijlocul bucatării, apoi tăcu. Pe urmă observă murdăria mesei de brad... — De ce n' o spell cu săpun? Cum poti găsi pe o astfel de masă? Servitoarea lămuriră că spălaniu codidian era distrus prin gătitul zilnic și că nu mai avea nici o bucătă de săpun, și că... dar doamna auzia vocea ei ca de faptul de departe. Cuvintele Marietă erau ca băzătul unei amphyte. S-o trimis la piață? Să-i dau o listă lungă de provizii de cumpărăt la hala? S-o trimis cu o scrisoare la o prietenă pe care s'o rog să-mi telefoneze urgent? Să telefoneze verindu-mi să vin la ea... Neașteptat spuse: — Mario, vei juia argintăria la curățat. Maincă, ai ziuă liber!... Azi însă vei curăța totă argintăria. Auzi? N'ai mai cărăpat-o de două luni... Mario? Ai să vîi la mină să-i dai cheile... dela bufet. Ai tot ce-ți trebuie? Cârpe? Si dol? Blanc d'Espagne? Lui. Aven conștiința impăcată a unei bune gospodine.

* * *

Așultură Ilona, strigase bărbatul dar soția lui închise ușa în urma ei și castagnetele papucilor cu tocuri roșii amurăru în aciași clipă. Ilona, repetă el și ascultă sunost nou al numelui ei. Se răsuau pe divan și după o neboliare de o clipă, coborî picioarele și se așeză drept în fața mesii. Întinsă mâna spre cutia de țigări, băjăi chibriturile și rămase cu tigara neaprinsă, răsunând-o între degete. Știa bine că n' o va putea reține pe Ilona acasă, odată ce vroia să iasă. Era obișnuit să-i suporte capriciile cu resemnare; nu pricepea motivul răbufnirii orgoliului bărbătesc care-l silise să se revolte, tocmai astăzi... Poate nici nu dorea să rămâne aici, cu el; O iubea desigur și se bucura de posesia ei. Dar prezența femeiei iubite exercita o constrângere interioară, un fel de dominanie. (Nu le potu arăta cum ști...) care și ordonă ideile în felul cel mai departat de interesele tale imediate. De pildă, în intimitatea linistită a atâtitor serii trecute, când ea cedua, ușezată pe covor, lângă sobă, iar

el o privea delă birou, între două articole de specialitate, mai că n' o mai vedea. Deasupra capului ei, își zugrăvia drumuri neumblate, noi descoperiri, și noi aventuri... Își închipuia intimitatea confrăților sau a personajilor istoricice... Niciodată nu simțea cu mai multă placere miezul cu specific miroș al căsniciei decât în absență. Ilona și în aşteptarea ei... Atunci când regăsea pe covor o batistă, flori aranjate proaspăt, o rochie aruncată în grăbă pe spătarul unui scaun... Cutiile de pudră și flaconele de pe coaferează o evocau pe jumătate goală, zgloboare în fața oglindii încă florile, surâsul ei primăvăresc, incănat de tot ce-i oferea viață... Atunci, se gădea la eu cu drag, cu flori din străfundul salteleului, cu valuri de tandreță infinită. Il auzia glasul, răsunând în odalele pustii, o revedea iubitoare și supusă, cum nu fusese poate — niciodată într'adevăr dar aşa cum î se parea că l-a făcut, cum o dorise și cum o aștepta mereu să fie. Era fericit în casa tacută, plină de străvezia ei fantomă; și făuria visuri cărora nu le lipcea decât corpul ei că să fie reale. Dar abia se întorcea Ilona din plimbările singuratic din după amiezile toamnei și doar el însuși în gând, de atâtea ori pe străzile adormite sub erougele castanilor, ea îl părea streină, mai puțin frumosă decât o visare, uneori amar-ironică, sau rece și nervoasă, alteleori plină de o tainică visare, o melancolie, întreruptă de neasteptatele izbucniri ale unei veselii factice... Atunci ea îl cerea să se îmbrace și porneau omundoii să colinde localurile. Ilona redevenea, în fata sticlei de vin și a paharelor pline, sensuală și tandră. El intră în loc și atunci formau cuplul înamorat și vesel din visurile lui. Atunci numai? sau și în fața musafirilor? Si în anumite nopti când o aducea acasă, amestecându-se să băutură, de fumul făgarilor, de dans, plină de frumosul muzei voluptuoase și de poftele celorlăți bărbătași...

Dosmane, Ilona era nervoasă și el o înțelegea. Chiar dacă n' o înțelegea, dar o iubeu și-i găsea scuze în drăguțea lui... Poate că și el se oprișe la virină și nu totuță să ghicească ceea ce petrecea în dosul fățădei... Înțeau în limștea existenței... incursiunile în tainicile in-

căpetri il înfricoșau, băgnase de seamă că nu avea o structură sufletească adecvată lor. Totul trebuie să fie — de obiceiu — clar și simplu. E deojuns să fiu împăcat cu time-însuți și multumit de mânecare, de somnul de după-masă, de un film bun și de profesine... Pe când Ilona? Ce doria Ilona? Luxuri desigur fantastice, irealizabile... Ce doria Ilona? Ponte o diadomă imperială... Ea i se prezintă, complicată ca un hieroglit pe care nu l-ar fi putut desculpta. H Lipsen poate și l-a întrezi necesar... interpretării semnelor? Oricum Ilona nu e o nevastă odihnitoare... Ar fi dorit să fie altfel... Mai aşzăta... Si totuși ceea ce il atrăsease dela început, ceea ce iubea mai ales în Ilona erau inexplicabila ei visinete, această lăuntrie... acest capriciu...

Ceașul bătu cinci. O auzi opriindu-se o clipă. Înainte de-a intra, și o frică nobună de-a fi surprins. Surprins? În ce? Pentru ce? — Il cuprins. Cu o mișcare involuntară și rapidă, se euseă din nou pe spate cu picioarele întinse dealungul canapelei. Sevrăli și tigara. Ochii ii devină indiferenți; pleoapele pe jumătate coborite. Smuci revista căzută alături pe covor și o deschise unde nimere... Era la pândă ori în ascunză? Înmai-i bătea meregulat. O așteptă să intre, prefincându-se că citește.

Ea truse aer în piept, respira adânc apoi înțâi, sprințenă, în odiu. Se răsuci o clipă pe călcăie și arăta din nou crengile înșimnului ascunzându-si în ele finge înroșită de frică și nerăbdare. Fără să bagă de seamă fredona primele note ale unui cântec la modă. Se opri brusc, — și era temă că el va ghici trucul ei... Așteptă că el să o întrebe ce a holărât, dar el răsfoia tacticos revista și ghiindu-i dorința, o tortura cu tăcerea lui. Iși închipuia desigur că ea găsise motivul unei plimbări... Așa era Ilona... copilăroasă și lui și era milă de bătaie și riretenie! Desigur, o să-l lasă să-și lucă de cap — deși îl-a fi plăcut ca ea să rămăie acasă, de dragul lui și de temea de a nu-l supăra... De să-a teme de mine ar fi frumos și bine gândi deodată și regretă vehement că

nu poate să-i piue note rele la parture în catalog, nici nu poate să-o bată...

Servitoarea bătu la ușă... — Cheile, coniju... și argintătură de omițăt!... Era sigur că nevasta lui născose ceva cu totul ingenios, un truc ca să poată ieși... O urmăre din dosul revistei: Ea cotrobăi o clipă într-un sortit, lătră o densitate nevoie, căci nu găsi nimic într'insul apoi lui legăturn de chei și se îndrepă spre ușă. — Ce vrea Maria, — întrebă soțul, oprind-o puțnig. — Să-i dau restul de argintarie, să-o cureau... — A pregătit total, fără să mă întrebe. Mâine are zi liberă, iar săptămâna viitoare spali. Nu mai curăță argintătură de două luni! Atâtă explicării, prea multă plăzuribilitate... Cusut cu atâa alba! O crezuse mai ingenioul! Ea șiese. El rămuise întins ea înainte pe divan. Suspiră scurt, parță pe aseuns. Era ca un copil în fața unei ușă inchise. Vroia, să-o deschidă din curiozitate și se temea să-o deschidă de temna celor ascunse în dosul ei... Néhotără, frunzări revista din nou... Ea se întoarse; pușe legăturna de chei pe coafeză. Cu acul natural și simplu al femeiei care-și vede de treabă, ea pușe la loc în dulap rochia roșie. El tresări. Ea scoase cea albastră și o îmbrăcă, grăbită acum, fără a se mai nita îndânsul. Când termină cu pieptanăitura și fardul, își surâse în oglindă și sună. Servitoarea aduse ceaiul iar Ilona tenețe mâna la lângă studio. Aranjă coainicul, cogăile rotunde și se sculă ca să aducă pe o tavă, prăjiturile proaspete din bucătărie. — „Ce zici de surpriză? El își deslipă privirea de pe paginile necitite și își privi nevasta. Ea îi surâdea, veselă, sinceră, atentă să-i facă placere. Lă-am făcut, eu, azi dimineață... Iți plac? El îi zâmbe. Doar nu putea să-l facă pe morocănosul... avăcat n'ar fi vrut... Iți plăcea dulciurile! Ea tăie felii de cozonac. Acum, în timp ce ucele ceasornicului se apropiau incroxabil de guse, nerăbdarea și siguranță că-l va vedea o faceau veselă și împăciuioare. Ea turnă precăut ceaiul în ceșcă... Căt zânhur? Ca de obiceiu? nu? Zambla meru, întrebându-l doar că să se bucură de propriul ei glas măngăietor... Se indragostă de propria dragălășenie și că o pisică, supă, rufe, cerând

alintari, se așeză alături de el, pe marginea divanului. Copilul nu vrea nani? Copilul e supărăt? Nu mai vrea, o bucurică mică... mitică de prăjitură? Nu? Mă întorce, repede... Ai să fi cumpărat? Îi măngăie părul și fruntea... El o trase deodată înspre ei dar ea se desface alene din strânsolare... Înceț... nu-mi strica fardul... râule!

— Ai să-i pui din nou... papusa... — Nu se poate, spuse hotărât, hui, beați ceamă, că se răcește... Dar el, împrospătat de somn o dorio tot mai puternic și îi măngică mijlocul, omnit. I se schimbuse faza și o cătușă în spiniene urată voința ei de a nu se dăruia. Dar el o sunțea dormică de plăcere, o știa voluhloasă, usor cucerită... Nu-i pricepe rezistență, căci o văzut ridicându-se deodată și îndreptându-și rochia... Plecă public, mă întotdeauna îndată! Dacă vrei, poți să te duci la cinema, am auzit că e un film bun... — Ba nu, ne vom duce sămănușă, astăseară. — Dacă tu... de ce nu?... I se făcu deodată rușine. Soțul ei, era într-adevăr bun, subitor... Nu era vinu lui că... Se așeză și-l lăsă să-i măngăie părul și ceafă. Cu căt se bucură mai mult de apropierea revedere cu celalt, cu atât era mai drăgăstoasă cu soțul ei. Lă adinse usor buzele și la șase lăru un sier, se ridică dintr-un salt stăpânindu-și cu greu alaiul copilui. — „Plec!”... La revedere puină... și fără a-si imbrăca pălăria, o shungă din odaie, sunulgându-și poșeta de pe divan. El rămase cu țigara fătu dergete și revista pe burta, folosit în infinitătură caldă dințre perne.

simțea nevoia unei mulțumiri generale în jurul său. Mai puse o monetă pe teighea... — „pentru bomboanele nepoțici și fiindcă ai trandafiri frumoși...” Ești, plină de neastămpăr. Opri o mașina și se ascunse, cu florile pe genunchi, într'un colț. — „Dăi drumul... repede...” Dar în taxi, o cuprinsese o teamă imensă, cotropitoare... în ce dispoziție va fi el? astăzi... Cum o va primi? Se va bucura oare? Tot atâtea întrebări chinuitoare și tocmai prin evidența lor negativă necesitând un răspuns hotărător. E necesar să-i vad, ca să știu odăta... Tot șirul de răspunsuri trebuie rezolvat, astăzi; neșăpat astăzi! Dar dacă va fi nehotărât ca și data trecută? Dacă va fi moborăt? dacă va fi cu alta? dacă? Mai bine să nu mă duc... Ba nu, trebuie să-l vad, ca să știn... Ea se agăță de neastăzi și jură, și își jură, că de astătea altă ori că va fi ultima ei vizită. La ce bun? Era clar că nu-i mai placea... și era clar că trebuie să se linștească... și era clar că avea un bărbat care o înțea, care era bun și frumos... po către trebuia să-l facă fe icit și era clar că... Dar ideia bărbatalui dispără repede dintră preocupările ei... Taxi-ul inghitia străzile ca o viață nebună. Apoi deodată opri. Fără a se gîndi — și chiar dacă, ce-i pasă că poste și văzută?, ea sătăcuiește în lapa ușii, dorind intens să sună și neîndrăznind. Apoi, apăsa deodată pe buton, cu energie sinucigașului care include ochii îragându-și un ghionte în înimă. Ușa se deschise și el o primi.

Ea intrase în florărie. Treceuse printre vasele cu grădini mari și roșii, ghiveci cu lălele multicolore, arbuștii roz ai oleandrilor și se opri în fața unui mănușchi de trandafiri galbeni. Alese cu grija trei butoani și definiți și o intensă corollă opalină cu petalele trivie cu aur palid și fundul punctat de boabele negre ale staminelor. Trandafirii tremurau între degeltele și, cupe fragede și străvezile, cupe închise în jurul aromei. Ea și le zugrăvi pe masă lui întinzându-i între corole, amintirea ei în flăcăre. Mai luă un brăț întrег de jasmin, plăti, adiogând curvinte prietenoase florărcsei. Bătrâna și zâmbise. Iona

Intră, neliniștită, ca o pisică ce inconjoară o oadă elenină, îerindu-se de mobila și venind să se frece de gleznele stăpânumi. Fără a privi în jurul ei, își aruncă pojetă și palaria pe un colț — scaun, masă, divan? Apoi se întoarce spre el, cu brațele pline de flori și ochii plini de atâtă lumină, de atâtă ferice înaintă că rămase mult și nu avu timpul să-si netezescă cuta de neplacere din colțul buzelor. Ea o zârtise și sfucuse doi pași nehotărăți prin tacerea odăii, mereu cu florile în frunte și corpul aplăcat înainte, îmhâțânat deodată. El se apropiu... Ce minune! zise el, de unde le-a adus...

cheltuitorero? La zâmbă. Din nou ochii î se umplură de străbăcie și de resuscitație. Se urmărește, cu flori, cu tot, de gâtul lui și abia desă ajungea la piept... El îl simțea gura, în lipsită, sărată, i-nosură, cravata, huiua. Se aplieci spire ea și-i străuti buzele. Instantaneu, ea păli și mișcături, lipsită, lipită de el, părăzită mortal. Doar ochii și urmăru să urădă și-l învăhaiu într-o refuz de privire incinătate, pline de devotament, de recunoștință, o rețea imposibilă de rupt...

Cum poate o ființă să se bucură astfel în vederea mea, gândi el, surprins și emotivat. E minunat și nu merit... ar trebui să nu port altfel cu ea... Dar această plăcere sensație pierd în clasa următoare... căci a fi din înțelesă — ceea — natural și simplu, și chiar explicabil... îi părea — ceea — că este natural și simplu pe că îi păruse fraintă că minunat și nemeritul! O imagine hă locul altăia. El o disprețui din nou tocmai fundea și admiră fără rezerve Zâmbă ironic; devreme nerăbdător. Ea tăcăge acum, cu genele plecate și astfel, scufundată în tăcere, cu decau evanțialii de umbra pe obraz, parea că se despartea la vînt plutind pe un râu puternic și negru. Înădrănată și indiferentă, fără ca să-l cheune în opător, nici măcar să-l regretă, fără a se gândi la el. Acest gând chinulitor și amume că prezenta lui îi facea fericită, dovedind implicit o știință, odusă formelor său, sau amor calității inherente lui, în care se gândise înainte disprețitor și risinat, dur care totuși trebuiau dovedește că există ea atare, fiind exclusiv ale lui, era o afensă; și înădrănată și cel rupsese tăcerea, cu căteva cuvinte aruncate cu tot atâta conac de salvare. La trencare. Era ușoară de nec... Căci ea nu fusese dusă în la vale de tăcerea dintre ei, și prințul întărit un varzej de spumă și gănduri, cu înțelegături, bulboani care ar fi trăs-o la fund spre măl și moarte. Disperatul, ea încercase să-l strige. Gândul că n-o mai iubeste, că și bute joc de dimine, era intolerabil și disperarea o străngea de gât. Nemiserică, ea se simțea prinsă de vîrfului inimicului... O înșicare subțată... nuu. Dar ea urase măscarile intormului... În prezența lui, uita cu desăvârșire orice — nu era

el. Una să fie cochetă și rece, să fie sfinx și perverză, cum o credeau și o vedea birbații. Redovenia felicită sentimentală, entuziasmul și sincerul, plină de devotament și dragoste, amuzat de orice neac și vorbă-reuă..., aşa cum era ea de fapt: simplă, curată, canădă, multumită cu puțin, străină de orice complacere, de orice „effect”. Să bine că-i pără prostă, lipsită de scânteiorcea spiritualității ei, miscătoare... anotă că un căpăluș cuminte, supus capricilor stăpânului... Ponte că-i place să-o chinuiesc fiindca eu o lac să suferă, gândi el și să pără că lucrul cel mai drept din lume e să-l facă mereu să suferă, bucurând-o cu astfel de ușență... medievală. Dar îl îngrozi gândul împreună cu intenția sa... — Am ajuns să chinuiesc oamenii... Apă mână și claudă... total din cauza ei... o femeie pe care nici n-o iubesc, care nu mă atrage... mă leagă... Fiindca eu îi distrug clasnică, o lac să se disprețuiască... Ar fi bine să-l spun că n'are ce cănu săci, să nu mai aștepte nimic din parte-mi... Dar el săia că și dansu șiie toată asta... Atunci? Să-i spun să nu mai vine. Ar fi cel mai bun lucru, dar... îi lăcea plăcerile, lucru vină dănsu nechecmată de el și el să-o chinuie... doar n'o obliga să-vie... să-i vadă ochii lăcind sau plini de lacrimi și înră mici o jenă să-să dovedească să-să lumea lui... O plăcerile... Dar egoismul îi se sprijini repede nouă. De răsu spune să nu ie, să ur... onore... Nu am dreptul. O voină lăsa că îngetul și o voiu desobisită de mine... I se paru că procedul e frumos, deinteresant... Poate suntem că lăcea mai rău decât lăuintă căci astfel îl întărește dreptul... amoral-proprie, ambiția... o va chinui mai mult, aspo... dar mijlochimantul să părăse logic, simplu și „tratamentul” ușor de aplicat... — „Procedez cum trebuie, cum e mai bine, o desvălă cu inechită... răspunso el peremptoriu tuturor indiozelilor dintr'insul și apăcândește spre femeia luiuă... Nu-mi zâmbești, fetipo? Ești tristă? Spune-mi ce ai? — Mi-e săză de mine însumi, sopti eu și îi îndepărta măniile căre incercău să aprobie. Iși strânse haină pe trap ca într'un flor de frig. U-apără stocii mici și lipsită de spionare, ca o vrăjite inghețată sub o stresină... nouă

In același timp, trezind din fundul inimii, vocea lui dragoste pețrui copil... Îi încercui umerii cu brațul... Vino colea... povesteste-mi... ce-i face soțul? — Il urăsc fiindcă mă iubește și are încredere în mine, zise ea înțelești priu pe sub genă... Însă aceasta nu mai era decât supraime cochetărie. Florile căzură pe podea.

Culcată alături de el, ea încorea să-si recopete respirația și să-si stipânească bătăile inimii, pentru că el s-o credeai adormită. Dar nu putea dormi. Poate și el se prefacea, încis în tăcerea lui. Ea știa bine că trandafirii căzuți jos nu mai vor înviu, dar simțea nevoie să le pună în apă, să nu le lase să se vestejească astfel... trebuia să se scoale depe divan. Mai știa că astfel de vizite se mai vor repeta la infinit. Ori de câte ori și va amuză jocul... ea va rămâne partenera fericită al aceluiasi joc necericit, poate ar fi bine ca el să spună, — să-i facă mai ușor pasul spre deslegare, — să-i spună definitiv să nu mai vină... Cînd de-ar fi să moară... dar poate acum, poate că azi nici nu s-ar grăbi să moară... Să-i spui că să sămărat, căci altfel va păstra mereu speranța de -ul recuorii... Să știe că e o speranță zadarnică, că zadarnic el o va face să înțeleagă ceea ce nu vroia să privescă, ea se ridică încoitor și strânse de pe covor jasminul și trandafirii ofiliti. Le puse într-o cupă neagră pe bitrou. El deschise ochii. O văzu umblând goala, prin odaie, apoi îmbrăcându-se la repezelă. Iși aprinse o țigără... Ea se apleca și ridică ciorapii de pe covor. Era obosită. O privi, în timp ce să intindea ciorapii pe picioarele mici și cambrate. E o femeie splendidă în dragoste... Așa vrea să știi dacă are o idee despre viață? Am cucerit-o atât de ușor... incă nici nu știn ce frândește... și nici nu mă interesează!... Ea se proprie firidată, gata de plecare. La revedere... dragul meu. Li sărutase, nostrim, pe frunte. El îi strânse mâna lungă cot și-i trece pe degete o sărutare lontană. — „La revedere... dragostea mea! Se opri. Ea îl priviu rugătoare și smertită, cu ochii plini de lacrimi și în același timp de razvrătire și sfidare.

Parec să rugă să-l lase să plece și îl întârântă în același timp: hal, iovește-mă, insfârșit! Nu mă tem... haide!... El truse în piept fumul țigării. — Doamne, ce plăcăscolă... nu înțeleg ce mai aşteaptă... gândi el. Femeile care nu le iubești și dragostea lor zadarnică... sunt une de aruncat la cos... Tacea. Pleoapele ei bătută repede, poate ca să alunge lacrimile. Zâmbi cu buzoa murânde. Înțelesese în sfârșit! Pleca... — La revedere, dragostea mea, vino Marți la cinei, te aștepți, îi strigă el... poate din obraznicie, poate împotriva voinței lui... Ea se oprișe pe prag. Din ochii ei larg deschisi izvoră un val de lumină care-l scăldă tot în remușcări și într-o emozie nelămurită... un fel de recunoștință...
Ea făcu un pas spre el, și căză slături de divau în ghemunchi. Iși îngropă față în perna lui, apoi îl privi din nou. Tot sufletul ei era numai dragoste absolută, elor văzatoare, iertătoare. Ochii ei rădeau — cu desnașdăjduită sfidare.

Ceasul bătu șapte...

bestrui și soarele din dosul casei delimita zone de lumină pe pereti. Mârul băleau din aripi nenumărate ca sub un stol tropical de fluturi gata să se destrame în văzduh. Ina nu-l califică în nici un fel. Dar ceva din bucuria săcută a copacului i se transmite. Fluieră sub dus și foarte grăbită, nu găsi timp pentru o mulți uinununță ceroctare în oglindă. Ziua de 27, frumoasă prin ea însăși, îi dăruiște și mirul. O zbughi din odaie și abea în ascensor își puse pălăria pe cap. Într'adevăr, e minunat afură, își zise în timp ce cobea spre florarie. Ar trebui să mă sool de vreme în fiecare zi ca să fac o plimbare înainte de spital... Regretul ordine peineante în pat. De altfel nu prea mult... căci îi placea să lenevească. Clopoțelul ușii zbârnău prietenos și Ina se opri nedumerită în fața vîndătoarei.

¹¹Ana se trezi atunci când auzi pasii lui Niky îndrepătându-se spre baie. Ar fi vrut să-l cheunea spre florarie. Ar trebui să-i spună că ține minte. Dar nu știa sigur dacă ar putea să-l felicite sincer nici dacă îar face plăcere. Încă o formalitate. Ca atâtea altele. Ca săru-tarea ceci aplică Niky pe tâmplă seara, ca o compresă. Să cu tot conventionalul căsnicii lor. Se întoarsc pe spate și hotără să-l felicite la prânz.

In oglinda rotundă care-i mărea până la proporție față, apăreau numai zonele albe de săpun prin care urma briciului lăsă brazele roze. După ce îsprăvi, constată că satisfacție că nu se tăinse azi. Ce dată? Oricum prin Martie. Trebuie să fie primăvară. Ce dată? 25, 26? Îi apără deodată în minte pagina întâia a ziarului răsfoită în pat. 27. Data nu trezi nici un răsunet. O zi ca oricare alta, căre nu putea fi altfel decât toate celelalte. Între multiplele sale griji, ziua nașterii lui și pierduse înțeleșul simbolic și fericit pentru a înfrânea haină codidianului. Își reaminti că de azi înainte nu mai va avea 44, ci 45 de ani. Îar îl facut plăcere dacă băiatul și-a urmărit. Dacă l-ar îi sărutat, stângaci, grăbit, neurcat că o fată sub impulsul primului sentimentalism își măndru de băiat. Singurul lucru pentru care îl era recunoșcător Anei. Ea nu-i dăruiște în cei 16 ani de căsnicie decât Iericiereu năstă mereu nouă, mândria a

ZIUA DE 27

Adormise greu, obsedată de gândul, care acum, în disonanțele trezirei, dispăruse ca topit de somn. Nu deschise ochii îndată și se păru că astfel și-l va remîntă mai usor. Noaptea întreagă o urmărire acastă ideie ca o sentinelă de pază, după ușă, și a cărei prezență îi dă siguranță și neliniștea unei vieți străină. Sentinela plecase. Odată era plină de întuneric. Crămpăje de gânduri se agitau în formă ca un paner de crabi, răsturnat pe misip, într-o invălmășeală mișcătoare de trupuri căutând să se desprindă. Încercu zadurnic să deslușească ceea ce o urmărise și în vis, cu imaginea vugii de clișeu expus prea mult luminei. Să deodată găsi ceea ce căuta. Ziua 27. Desigur. Azi e 27. Simțea în somn că trebunie să se trezească, să se scoale. Deschise ochii clipind. Era cald și sigur în pat ca într'un colț în care te ascunzi într-o carte, pe când vântul urlă sub fereastra, iar copaci goi ieleşc în noapte. Cald. Sigur. Nici nu-i venea să se scoale. Dar trebuia. Cu că se găndeau mult că vine clipa ierșirii de sub plapomă, atingerea picioarelor goale de parchet și nesuferitele momente până când nimerești în mânecile halatului, și venea nespus de greu să se deslipăescă de pernă. Se sculă totuși, îmbrăcă hulatul și mersu spre fereastră. Storn, răsuț sus cu ropot de mici copile metalice, desveli geamul înens ca un perete de aquarium. Ina privi din vârful celor 6 etaje în jos. Grădina lui Martie, jilava și neagră, arăta pete verzu. De pe crengile copacilor spânzurau fire albe de beteală elatinătoare ca niște corde rupe. Îar în fund, nou și falnic, își resfiru marul circubeul coroanelor deschise peste noapte. Ina truse ușă în piept. Privî spre cer, era într'adevăr al-

tot cotropitoare care îl învăluia la vedere adolescentului subire, blond, cu ochii albaștri, înfundat sub frunte ca nestemâțele în statuile budiste. Iși reaminti un weekend petrecut în muntii Ana rămăsesese acasă. În intimitatea lor de bărbați netulburată de izbucnirile ei, se simfise Tânăr ea băiatul. Lungile lor excursii pe sky, în timpul cărora nu vorberu decât exchitativ, păreau că-i legaseră atât de mult. Dar în oraș totul se destrămașe. Chiar veselia lui Marc. Prezența Anei aducea neliniști și tensiune, cu și cum ar fi trăit en totii în preajma unui cazan grăta să explodeze. Iși supravegheau gesturile. Ana avea privirea de reverii sentimentale. Nu-i de mirare dacă Marc nu-l va felicită. Dracă! Aruncă jos pijamana, intră sub duș. Lucky îl urmărise atent. Așezat în fața băieci, dădea puiu în evidență un gest de prost gust și su-și bată joc de reverii sentimentale. Clipesă din gene și de două ori în cursive brâse capul având impresia că un purice obraznic î se plimbă pe spate. Nu era decât un reflex. Lucky urma să-și privească stăpânul îmbrăcându-se, cu grija de a nu-i displice în nerăbdarea așteptării laptelui de dimineață și a zahărului. Niky se întoarsee spre caine și-i întâlnii privirea. „Poftim, zise, am înămlinit 45 de ani. Nu mai sunt Tânăr!” Lucky dădu din coadă cu înțelegere dar vocea stăpânumui îl pușe pe gânduri. Cu grija, se sculă și se apropi, adulmecând. — Du, Lucky, spuse Niky, el simțea nevoia să vorbească, poate că să-și mascheze nevoia altor prezente, — fmi pare rău. Așa se duc anii Intr-o zi te trezesti bătrân și singular.

Lucky nu cunoștea sensul cuvinselor, dar glasul era cel din zilele cu zahăr mult. Si Lucky își dressa glasul, întră scurt și linse degetele ude din fugă, pe când Niky trăgea prosopul de pe cier. Bărbatul îi trecu mâna peste bot. Ești un bun prieten! Câinile și ceace ceti să il facu să uite laptel. Iși linse încă odată stăpânul pe obraz, cu totale că și displacea miroșul săpumului și continuă să-J mângească astfel, precat ca și cum i-ar fi notezit fruntea. Destul Lucky, frumos... Lupul recăzu pe labele dinante, roti privirea în jurul stăpânumui în căutare ca și cum ar fi

vrea să-i aducă lucrul pe care îl pierduse. — Hai să hem eufoniu! Lucky merge înainte și se opri pe prag. Stăpânul se uită prin geam și Lucky simțea că nu vede grădină, că nu simte miroșul tulburător al țărănci proaspăte. Lătră scurt o chemare la ordine.

Ana îi ascultase miscarile. Nu reușea să adoarmă din nou Ponte ficatul, poate vechea migrenă îi dădea senzația nelumurită a umui început de febră. Ar fi vrut să găsească puterea să se scote sau să adoarmă de îndată. Nu era chip. Rămasă sub plapomă, covrig, ascultându-si pulsurile inimii, la răscreuza zilei cu noaptea. Gândurile me mîrcău lenjeros dur elar. Dacă Niky o va saruta înainte de plecare la spital, o să-l felicite. Dacă Marc nu-l ar fi înbit atât și astă din primul an, poile totul ar fi fost altfel. Să-l felică? Să ai un copil și să nu-ți simți al tău pe de-a 'ntregul... Dragostea lor o întărituse. Nu știa nici ea de cine-i mai geloasă...

In picioare, lângă masă, Marc își potrivii cravata și contocula găointa plină de cărti. Niky întărziu să coboare în el truchia să alerge la bisou. Întărzie, așteptându-și totul. Ușa deschisă de Lucky, sbură spre Perete, apoi Niky veni, mai distrat parțial decât de obicei. Veni spre masă. — Ce faci, băte? Tonul impersonal al salutului îl răni. Iși zise că tatăl lui nu ține la el. În ori și ce caz, nu mai mult cu majoritatea părinților devineți, capi de familie din diferite motive de ordin material, convențional sau social, nici decum dintr-o dorință exclusivă. Se simță umilit. Dori din nou să fugă de aici, din casa asta care nu mai era casa lui, în care se simțea de prisos, întreținut, redas la rangul urmărilor unei sarcini nerodite. Strânse pumnii în buzunare. — „Am întărziat, plăcă! Niky ridică ochii de ceașca lui de cafea. — Dacă vrei, te iau cu mine, cu mașina. — „Nu, mulțumesc!“ „Spre noi că te grăbești? — „Ba nu!“ Niky n'ar fi vrut să spie că într-o zi că „astră“ fiul lui ar putea curăța și la o întâzire la școală, dar își zise că e mai bine să tacă. Însă Marc zise îmbuflnat: — „Dacă ești astă de drăguț... Lucky, ești grăta?“ Niky ar fi vrut să-și ascundă bucuria dar o manifestă totuși aruncând călinul a patru bucată de zahăr. Servitarea îi așteaptă

În hall, cu pardeșină pe brate, Rumeniu, vioace, cu galoșul răsfrânt alb în jurul gâtului și ea ocole dină codă blonde în jurul capului. Liza, decentă în rochia-i neagră, întinse pardeșină doctorului: — Vă dorește multă sănătate și în mulți ani, domnule Doctor, zise posind Niky și Mare se priviră încântări. Nu de înțînl în călău am, dar pentru că în seara prima, ea felicitările lui Mare păreau remăintite, nici decum spontane, ivite din suflet. Niky măngăie fata pe obrajii. — „Mulțumesc Lizico, — își permise să fie tandru cu ea ca o reîmpră că nu putea să fie astfel bătaful — să crești mare și cunintă. La revedere!“ Lî strcurăse în palma o bancotă. Marc strânse dintr-o Astfel, eu maxilarele crăpate, avea ovalul nerăgănat al. Așa că din timpul când o cunoșcuse că o logodnică vor hantără, rezervată, cu gelozia ascunsă, care străbatea la suprafață răureori cu izbuințiri nestăvilită de lăvă. Dar Mare pe scările casii, se întoarsa înspre el, îl întâmpina cu mâna întinsă. — „Felicitările mele, Niky, și în mulți ani! Zâmbetul lui spune mult mai mult, că gândise să o facă înainte, că era măscat, jenut și fierică în același timp. Niky nu spune acum nici el ce să-i spade. — „Mulțumesc hătie!“ Lî bătu pe umăr. Simțea în timp ce se aşeză în magazinul ulăunii de Mare că kericea nu era completă, lipssea imbrățișarea prietenului. Să sonoritatea râsului din munită întemniat în dosul maximelor, Se și-tilu îlu el lăsuș. Lucky elanuri de goluri, primea indiferent defileul străzilor și litoral cu dispreț în fața căilor pietonii. El încrește să rapă fizarea. Pe rând au schimbat păreri despre ultimul meci de volleyball, despre campionatul de tenis și chiar despre politica. În față el direcționalii a licențui, maișum opri și Mare își lăsă grănită. — „Mulțumesc, Niky!“ Apăcat, eru astă de apă cea de obrazul batâului, lucat în simțea miroșul coloniei și al tămpled argintii. Totul pînă astă de măsură și usor, să-i sărute... Copilaresc! Mare sări din masină și fugi în trap. Soferul întreba din ochi. Ostenit, Niky spuse — la spital — iar Lucky sări peste spatează și se aseza elanuri cu capul lungit peste genunchii stăpânilui. Ochi lui de chihlimbar privneau umili și trist.

În pose florile pe birou. Din hujerul de cristal, ramură de liliac alb răsărea candid și tandru. Prin sticla mată a romului cîteva grăunțe de soare aruncăni mică frântă do curcubeu în aerul țesut ca azur. Depe oculul mobil porneau reflexe urgîntii ca niște încrucișări de săbi. Si tot cabinetul era umplut de strîncirea albă și angintie a florii. Ina scoase din buzunarul bluzei egătojora și își pudră, a suta oară, nasul. Șeful întărînau ari.

Ora dormise multă multă? Ori i se întampăse ceva? I se strânse înțime. Abunci anul clăsonul Buileniui, care și-a luat virajul în curtea spitălului. Un val de sânge îl navali în față și înima îi bătu ca la primirea unei telegrame neașteptate. Fi auțca și pagai cu toate că de aici nu le puteau muzi, de lăpt, purtă în interior ritmul pasilor. Soferul și-l putea suzi de oriunde, oricând. — Bună dimineață suno, e pregătit 16? — Bună dimineață doctoro, e pregătit! — All right! Ina fiinea în măini balatalui și privea închiusată desfășurarea gesturilor lui obositoare: alunecarea paltonului de pe umeri, scoaterea halinei, cravata aruncată pe birou cu un șarpel desumflat. Temperatură? — Treizeci și șapte, op. — Dureri? — Violente. Azi noapte domă pantopon, fără rezultat.

Așa-i Rămase îngăndurat fără să se miște, privind creașa de liliac sără ca să vădă. Caneer duodenal, rezecție, apoie? Vorbilo care dar Ina nu era sigură că-i se adresează ei. Inea mereu înțalnă de umeri, cu brațele întinse înaintă fără a îndrăznii un gest. Șeful se trezi, privindu-i deveni vis, zâri Hîneni. Rămase uitat... — Dar eu-i astăzi sănătatea? Ori ton sorberei vîtoroare medaliile, și înțelesă la poinde? Glumii fără a lăua lucurile în serios. Fără să răndă poato la cava precis. Așa cum spui o sumedole de lucru și, sfîndu-i ele se ivesc totăi pe lîmbă cu roaci spontană a unei limbuzii disciplinate. Asheptă un lucru, o glumă acenmîndtoare, tăcerea îl miră, îl înțelege, o ureare neprevăzută de febră, după operătia... — Ce-i? Se întoarce brusc. Înă coborîse capul, lucru înălțat pe obrajii și el nu reușî să pricăpă se se întampăse. Ce-i cu tine? Nu-i mai spuse „soră“, ce-i cu tine Ina? Ea îl privi nemigădușă cu halatul întins

înainte, multă. Dacă n'ar fi ochii și strălucoitoarea ei sunetei, să crede că nu s'a schimbat nimic. Dar nici nu se schimbă nimic... Astă e? Ce-i cu tine, Ina? Repetă nehotărât ca lunt pe nasătoptate de ape revăzute. — Vorbeste, spune-mi că, de ce nu vorbesti și plângi? Ea întoarse capul, tot cu brațele intinse, înainte, scânește; Niky o privea dezarmat, mirat peste măsură, încurcat, silindu-se să deschifreze privirea sumptuoase a unei boli cunoscute. — Ce-i cu tine le-i jo? Făcea un pas, lu aproape de dinsa s'o atingă. Nu îndrăznește sau n'a dorit aceasta atât de mult, încât să-și poată depăși timiditatea. O atinse de umăr și încurajăt-o bătrânește obraz. — Înțeleg, probabil o noapte de gardă... Si acum neșocoriciul de lă. Ești bună. Ar trebui să ieți cunoscător o hauă. Sa te duci în manjă. Ozomul face bine. Mâncare multă și ușă de mortare. Vezi osaueni sănătoși, vezi că viață poate fi trăita mult mai înțumasă decât în sickle de operării. Iți lipesc o doză de optimism, Ina, și eisătiva milioane de globule roșii! Râse scurt, redescoperi grav.

— Am întârziat azi. Si eu o înăndre aparent indiferență — ini-am dus fiul la licență. Il întinse brațele. Era și îmbrăcă halatal. În timp ce și-l închiesea la spate, seful spuse, în treacăt: — „E frumos liliacul, iți quijumisse, dar e scump și nu vream să-i achiziționeză banii parintului meu! Dovada asta de prietenie, ea o grijă de parintele o invesc! — Nici o grije, gătuie. E deia o pacientă cu Hogival! Doctorul răsăie. — E bun atunci. Mergem? Nu-i astăpta răspunsul, era sigur că va urma la poza, atenția și pricopiuă, desigură și indispensabilă lui astăndă. Dar luna se oprișe la musu și cu mândrie trempărunde își ascunsește față în creanga de zăpadă. Seful treceuse pragul. Potrivindu-și mai sus de coate mănușile vitile cu guma, luna il urmă în stâna de operație, 16 era un barbat. Ca Niky. Lăvid, cu pomerii vineții ochii căzuți în orbice, măciulare proeminent. Nici măcar parul nu mai putea crește pe pielea astă secănită do boală, Galben-pământie de canceros. Deese fusese adusă de târziu? Niky lui între degete brațul, osul ascuțit și usor care fusese înainte un brâu. Dar, abea auruit,

înina. Ce folos intervenția? Alăturî de pat, sofia, patăda, într'un capot roșu, eu patul în dezordine, cărunt îl vegheau desigur. Își plimbă privirea acum dela Niky la bolnav. Își dădea oare seama de diferență? Poate nici nu compara? Se obișnuise cu faciesul astă de cadavru, sărat în fiecare clipă. — Doctore, mi-l scapi? Niky o privi, cu vrăjitoare. Cum putea întreba o astfel de prostie? Oricine vedeă, fără nici o cunoaștere de medicină, Omul abia respira, și cu căt zgomet! avea răburelli ca de foale și mirosea a mort. Descompus înăuntru. Nu răspunse. Trase ecaceaful. Corpul gol era îngrăitor de slab. Un schelet învelit într-o piele galbenă zăbreță, subțire, prin care răsărea într-un luncior întunericul teacăuncel, storiele albăstre ale vinelor, poalelor cu puncte roșii, inflamațiile articuloelor. Si burta era enormă, umflată ca un pântece de înnevăt. Ca peștele și coastele pierdute, covârșite de umflarea ei lăță marginini. Burtă uriașă ca o meduză liliachie ale cărei hantule — membrele — ar fi uscate. — Scapă? domnule doctor? repetă femeia. Ideie fixă, gândii Niky. Si-l curățănd scăpare în față evidenței și disperării prietenuite, e foarte, foarte rău să trebuie să fiu pregătită pentru orice. Curnă bruse — la ce bun. Se întoarsee spre Instărie de pierdut, să fie dus în sală de operație... lespe din ordine.

Oxigen — nu — intracardiacă — nici un rezultat — deghizat. Niky aruncă bisturiul. Pătat de sânge, halatul, parăsi sală. În cameră alăturată se opri și se spela. Însă egale pe culoar. Prin ușă înzătă deschisă o vână urcătoare femeiei lui lă. Tot în rogu și cu părul răvășit, și privirea curioasă parecă mirosind sângele. Înă o lunge de uneri, îl vorbea încrezător. Dar femeia se destăcuse brusc din tobă și apăsă pe mușeță de parape și privise lăs spese ușă sălii, cu ochii dilatați, cu gura deschisă. Deodată se pornea pe răsă lovindu-se cu palmele pe genunchi. Un râs de săudat de nebun la incendiu, sau de alcoolic. Coară fioro! Si lă... În care își pierduse cumpănlă hipnotizat de acest răs demoniac. El o chemă și abia atunci ca se întoarce la odie, anevoie, ca în transă. Abia când

Inchise uşa și răsuflă se pierde în dosul porțelui, — firmierile tremluie să o fi luat în primire pe nemorciu, — În euteză să vorbească. Biata și voce, fără timbru, fără rezonanță. — 48 astăaptă rândul. Enterostomoză transmezostrică. Să vio. Niky se pleca din nou peste chinuște și începu să-și frece bruce cu peria uspră și apă clocoindă.

Ana se imbrăcuse pentru planz. Baia îi redlase viuă. Venise și Ida, masenza, care îi lăudă formele „din oficiu”. Ana o știa, dar era ponte și un pic de adesea căure îi facea lingurirea plăcută. După Ida, a rămas să citească sau să se plimbe. Masina se întoarse dela spital și Ana făcuță călăra cumpărătură. O cravată pentru Niky. Știa perfect că Niky nu poartă ulte cravate deschise cîte cumpărăte de el, dar trebuia să-i cumpere ceva, ca să fie o sofie atenția și el să-i poată mulțumi ca un soț politic. Dar de aci pînă să-i facă într-adesea plăcere, era cale lungă, o cale de șaisprezece ani. Ana cumpărăse o cravată scumpă, de mătăsuță pură, marcată pariziand. Nă alesese, nă interesau decât marca și prețul. O pușe învelită în hirtiu de celofan, sub servetul bărbatalui. Ceasul batuunu. Auzi soneria din hall. Venise Marc. El urcă repede în odaia lui la etaj. Grăbit meniu. Năvea timp să stea cu dânsa. Rareori se lăsa înduplecăt să vie în ea să beneficieze adânc, fără să-și dea seama, din căzună indiferenței băbuialui. Daca ur fi avut o bușă, poate era altfel. Dar Niky refuzase să miu facă copii și era pro-măndră să-i spue că-i e dor, că se simte singură... Uruitul mașiniei, cîncion discret, semnalul șoferului către bucătăreasă. Niky. Ana se privi în oglinda de Venetia din micoul ei salonuș, lăsă o cărtă. Pasii obosiți nă lui Niky. Un seurt lătrat al lui Lucky, condus la bucătărie. Ușa băili, zgînot de apă, usă... Pasii lui Niky sprijinătă. Bună ziua... Mergem la masă? Te-am așteptat. Ana se scoală din fotoliu, îndreaptă din mers o creangă de minoză, trece în sufragorie, se-asează la masa, sună. Să pofteașă conasni. Servicii. Niky își deschide și vine să-i sărută mâna: „Mereu atentă, dragă Ana, nu merit, că și foarte drăguță, și mulțumesc!”

Astfel îi grăbescă Marc și Ana satisfăcută. își permiteți să sunt de-a mărgină tămpă lui Niky. „Ne iubim, vero!”, are aerul ei spune. Mare face, se așenă la masă, înțelegătoare în față și atunci Ana trănuie să-i spue (cu ciula și emerătore că nu se poate reține) — „Dar mi se pare că nu ne-am văzut azi...”

Marc, prăbit: — „Crezii? mămico? scuză-mă!..” Se rălucrează și sărată mână, se întoarce la loc și detasă, pro-locular;

— „Ma urmărește rezolvarea unei probleme cea de algebra, sper că nu te-ai supărat, dragă mamă?”

Ana e satisfăcută, dur lui Marc îi e sădă. Întreaga scenă e folosu, simte că e ipocrit, îi pare rău că s'a lăsat înălțat și vrea să uită! Marc decurge în hîște,

După ce termină cu ultimul pacient, de multă trecuse o săptămână. Într-o săptămână, Niky trece în baie. Înălțată fizică pe a doua zi și examină înălțării ultima radio-grafie. Scriose deasupra: „Morb de Pott” și sublinie-a-lăsat bară celor doi t. Terminase.

Sună telefonul — Doctorul?

Nu doamnă, asistentă — Vreau să vorbesc cu doc-

torul.

Numele Dvs.? — Nu-i nevoie! Știe domnul doctor. Ia era hotărât să spue că doctorul e plecat, dar Niky, atrus de zgînotul încruse, în halat, peste corpul său, îl lăuse receptorul din mână; — „Allo! eu sunt, da... să privind-o pe Ina fără că să vadă — desigur vin să te iau. Peste zece minute. Vei fi gata?

Îre răspunse cîva lung, căci getul răse de căteva ori. — Așa suntem și noi, femeile, obosite, dar gata de... totuși, vreau să ieşim astăzi și să prea tarziu. Am mulțime o intervenție grea și altă patru...

Fu interrupță. Receptorul zburăță și îna incercă să dea legături cu cîndva rostodie de un glas tânăr, sonor, muritor: — Rochia neagră o să-ți place!

O durere neprevăzută o săgeată. — Sunt convins, dragă noastră, răspunse șeful și vocea devine viuță, urmată. O durere că vorbea astfel altciva. El puse receptorul la

Loc și zâmbi încet. — Deseaba muncă pe astăzi. O să deschisit de grecă, tocmai azi când e ziua mea de naștere. Zâmbi din nou. Dar nu asistentei, ci vag, imaginici regăsite în zilei cu eadouări și bucurii, trerită în el de o voce sonoră de femeie. Grăbit, se imbrăca, își punse pălăria.

— Culcă-te, soră și dorm! E cel mai bun lucru ce-i poti face. Mâine aveam din nou de luat... trebuie să te odihimesc! Noapte bună.

Îi strânse mină colegial. Iesi. Însu asciută magina porinind în goană, trecând pe poarta mare a spitalului: o femeie liniștită, parfumată, îl aştepta într-o rochișă neagră, nouă...

Sfinse luminile. Urcă în odiaș ei. Etajul 6, în treia ușă la stînga. Intră. Întunericul era albăstură de luna. Sî rea. Se apropi de geam, căutând să revadă grădina. Pomii erau negri, îndesăti unui în altui, zgrîbului sub lumina lunii, ca la ghe... În mărul dispărut în noapte, nu mai legăna nici fluturi, nici corole...

E P I S O D

La chemarea claxonului, fațada imensă fu iluminată. Copete se aplacă deasupra terasselor-solarium. Ușile fuse deschise și inchise. Un zumzet de stup în fierbere pozi din subsolul clădirii. Automobilul stopă. Doi bătrâni, un soi de surori spruntene, în haine albastre cu porturi și bonete albe, un domn bearded, un copil cu gogosul în nas, ieșiru în grabă, grupându-se la intrare. Șofer și medicul-șef. Aceșia, coborî din magia; era tanăr, albul. Se întoarse spre portiere, în astepicare. O tanără femeie, ca părul roș, în pantalonii lungi de marinari, vestă albă, apără, privi în jurul ei, mirată, apoi deschide zâmbi larg. Încântat, copilaresc. Toată lumea, minunată și mută care o privise, făcă ca să știe cine și răspunse surzând. Făcu un pas și toti o socotiră o fericita bolnavă, șchioapă! — O nouă pacientă? Înreba adăministratorul pe farmacistul pîstruit. Dar medicul-șef cură privise mereu fata surzâlor-mirată a tovarășei sale de drum, își se adresă: — Sunt foarte fericit de venirea voastră. Nu vă apă aşteptat la „asta” în meleagurile noastre? Vrei să mă urmăzi? Și chemând, printre un buște al mainii pe administratorul nostru: — „Imi dări voia să vă prezint pe administratorul nostru? D-na Any, voștita zinăistă, americană. A venit să ne viziteze sanatoriu pentru un reportaj.. Vrea să ne facă célébri în studiu naționale — acăoagă zâmbind. Administratorul se înecă în propriul gălăjej și rămase cu gura deschisă. Cum? D-na Any? Ferică asta? și se apleca pe căt îi permilea burta jugulară ca să-i sărute mâna. Tanără fată roșcată, zâmbi ca latrosga-i gură fardată, strânsse între degetele lui mari cărmății administrației. Gest energetic, musulin, grabit... de femeie care nu cunoaște alintari. Apoi făcu

ediva pași pentru a admira ansamblul cu ușor necton sanatoriului. Avion gigant de piatră cu lumini și terase largi în bordura celor trei etaje, scării! Apoi luminii și sticla, își notă gazetărește în minte, îmă! Tun! poi către medic: Vă stan la dispozitie domnule și nasi! Turnel vînt, burta înainte „găfăind. Medicul și înțela, ea mult, avea ochi destepți și mari. Între două lăsat la tehnico, el savura mirarea însoțitoarei lui. — E sănătatea și nădeau în spărea. Ochi se opreau întrebători asupra feței bădei și în Hărții.. Oameni în alb și salutau în trecere or.. Zâde-i mediciu-secundar? — Dur vă urmează, d-le ironi r.. Ziua intorse capul. Vocea era veselă, era și ironică. O voce de bărbat vioi... O voce simpatice vioică... Era asemenea vocii, Tânăr, subțire, urât și fiorătoare. În zâmbea cu voie bună și un fel de tăcere. An întocmai strânsă. Medicul-secund Panaite strânse strânsă de desubt genelor. Ea fu contrariată, și fiova, apoi între degetele lui, apoi o aduse încrește, apărivind strânsă. Era mereu același lucru. Năcon și fioea usor, incomparabil cu acest corp fragil și subțire, în formă ei tangibilă derută — contraria repon formă din cetera atâtior articole de politică, fiecan fiocare tagii aveninioase, atâtior studii economi tropriu dată, ea resimțea ameșela plăcerilor urări; plăcere intensă plăcere de a fi admirată, cunoscută umără; plăceră de-a produce impresie, plăceră de a umire și plăcerile proprietelor stupori copilărești încă și iatăcă care face valvă! Ea se socotea, în interviu, albor niciă și prețuia mai mult frumusețe, se căuta altor femei — decât propriile daruri. Dar și români, îise cu timbul și cu celebritatea și acum totul îl să fie normal; natural, banal și lipsit de farmec interesant de propria ei personală. Uimierea copilăroasă și gădui recusă și polta timerească de a bate din palme,

sector cari o admirau, urând. — „Eu sunt aceia, da eu, și mă iubesc fiindcă provoc mirarea vonstră! „Să marea bucurie, ca în lăsa unui dar de Crăciun, așteptat un an întreg, căpătat în cele din urmă, trecuse. Îi pără soartă urmitor să fie astfel, făță de D-na Any pe care și-o mochisucă acel care o priveau acum. D-na Any rămăseră să fie frumoasă, înaltă, voinică... Ea... Il rămăseră dragostea meseriei, interesul realizării scopului, și adusă curiozitate rece și arăzoare, totodată, care o silca să vorbească cu fiocare, care o facea să intre în plinul vieției cenețate, imediat confidențială, tovarășul sau ghând pe altii să o creadă, astfel fără ca să o vrea. Avea dorul de a prinde freanătul vieții, nu ca o intrusă, ci ca parte a universului în care se află... Trecea, lăsând în urmă, amintiri; regrete, și căte o sărăunitură din suflul ei. — Doctore, zise ziarista în timp ce părăseau salnile de radiologie, în care pusese întrebări tehnice care umisera pe însoțitorii ei, ea cunoștea toate sistemele și aparatul de rază X, — și vrea să îmbracă un hajat, pentru a vizita săliile. — Cu placere duduie, din punct de vedere al higienei... — Da, doctore, costumul meu e prăfuit și n'au și vrea să fiu nota discordantă în simfonie de alb, de aici... — Bineînțeles... Pamantescu? — Îmedicul, doctore. El își urmăra inspecția de-alungul culorilor vestăriște în care scăpem fațantele. Fata roșcată vorbea modicilor, iar administratorul galăjăia, ca o remoreă. O soră aduse halatul lui Panaikescu. Ziarista îl îmbrăcă. O acoperă până la glezne, ca un mantou. Își sufflează manecile și brâile și bronzate și subirii apărună aproape brune, în contrast. Și-l încheie pe nasturi. Nu trebuie să rădeji, spuse bărbătilor care o priveau. Secundarul nu și reținu hohotele. — Doamne — egăi... minunătă... Ea ridică nasul, ca și cum ar fi căutat în Dacă pe acela care îndrăznise să-si exprime păreala cu astfel de familiaritate. Apoi, strâmbă din buze, ca un cățel scăribit. O căță de tăcere lunecă între ei — apoi vocea sonoră, vibrantă, ca un clopoțel sfârnat de gâtul său înăuntrul îmbălat de libertate, reluată. — Ești fermecător și absurd, doctore, nu vreau deloc să vă cucereșc prin boala.. alba, și sunt deajuns de conștientă pentru a

căpățiva puci pentru a admira ansamblului arhitectonic al sanctuarului. Avion gigantic de piatră cenușie cu terase largi în bordura celor trei clăje, scăpitor de lumini și sticla, fișă notă gazetărește în nimte, imaginea. Apoi către medic: Vă stau la dispoziție domnule doctor! Turnea înțepăt, burta înainte gălăjind. Medicul-suf vorbea mult, avea ochi deștepti și mari. Între două lămuriri tehnice, el savura mirarea însoțitoarei lui. — E minunat la voi, zise ea, atâtă aer, lumină... e un „palace” al curățeniei, aj confortului... La egomotul pasilor, ușii se deschidea la ceterior, mutrișoare trandafirii de fete curioase apărăsean. Ochi se opreau întrebători usupra fetei cu părul în flăcări... Oameni în alb și salutau în trecere. — Unde-i medicul-secundar? — Dar vă urmez, d-le Director... Ziarista întoarse capul. Vocea era veselă, usoară, ironică. O voce de bărbat viol... O voce simpatică. Si el era astfel, menea voicii, Tânăr, subțire, urât și foarte simpatie... Zambea cu voie bună și un fel de căinuită, batjocorităre intelecte... Medicul-secund Panaitescu... D-na Any... Ea îl întinse mâna, cu un seann din cap. El î-o strânse între degetele lui, apoi o aduse în față buze, privind dedesubtul genelor. Ea fu contrariată, surprinsă, apoi zâmbi iarișă. Era mereu același lucru. Numele ei facea să se nască respectul și mirarea, căci părea incompatibil cu acest corp fragil și subțire, instabil și usor... Forma ei tangibilă deruata — contrară ideia formată din cetera atâtotor articole de politică, atâtă repartizării avențuroase, atâtlor studiilor economice. De fiecare dată, ea rezineau amețeala plăcerilor amorului-propriei, intensul plăceri de a fi admirată, cunoscută, cestită; placerea de-a produce impresie, plăcerea de a fi același și plăcerile proprietelor stupori copilărescă de a fi același care face valvă! Ea se socotea, în interiorul ei mică și inofensivă și prejuia mai mult frumusețea fizică a altor femei — decât propriile daruri. Dar se obisnuise cu timpul și cu celebritatea și acum totul și pareea normal; natural, banal și lipsit de formele întoarsă trecuse. Trecuse și propria ei persoană. Uimirea copilăroasă de a bate din palme, sărind de gând

selor cări o admirau, urlând. — „Ea sunt aceia, da eu, și mă iubescă findeca provoacă mirarea voastră! Si marea incursie, ca în lăja unui dar de Crăciun, așteptat un an întreg, căpătat în cele din urmă, trecuse. Îi pără soarte umilitor să fie astfel, fată de D-na Any, pe care și-o băchepușă acel care o priveau acum. D-na Any băia să fie frumoasă, înaltă, voinică... Ea... Îi rămaseră dragoștea meseriei, interesul realizării scopului, și această curiozitate recă și arătoare, totodată, care o săvorbească ca fiercare, care o facea să intre în plinul vieției cerești, imediat confidențial, tovarășul sau numind pe altii să creadă, astfel fără ca e'o vrea. Avesă durul de a-prinde freamățul vieții, mu ca o intrusă, și ca parte a universului în care se află... Trecea, lăsând în urmă, amintirile, regrete, și căte o sărămintură din sătul ei. — Doctor, zise ziarista în timp ce păruseau aparatelor de ruse X, — azi vrea să imbrace un hanat, săldă de radiologie, în care pusește întrebări tehnice care sămiseră pe însoțitorii ei, ea cunoștea toate sistemele și aparatelor de ruse X, — Cu placere dându-le, din punct de vedere al higienei... — Da, doctore, costumul meu e prăfuit și n'azi vrea să fiu nota discordantă în simfonie de albi, de aici... — Bineînțeles!... Panaitescu? — Înțept, doctore. El își urmărește inspectia de-alungul culorilor besfășările în care sclipeau faianțele. Fata roșcată sechiso medieilor iar administratorul galăia, ca o re-morcă. O soră nuduse halatul lui Panaitescu. Ziarista îl îmbrăcă. O acoperăea până la glezne, ca un manton. Își suflează minecile și brațele ei bronzate și subțiri apărură aproape brune, în contrast. Si-l încheie pe măsturi. Nu trebuie să rădeți, spuse bărbăților care o priveau. Se-cuadorul nu-și reține hohotele. — Doamne — "egi..." minunată... Ea ridică nasul, ca și cum ar fi căutat în dor pe aceia care îndrăznise să-și exprime părere cu astfel de familiaritate. Apoi, strâmbă din burze, ca un cățel scărbit. O clipă de tăcere luncă între ei — apoi vocă sonoră, vibrantă, ca un clopojet atârnăt de grădini unui mânz imbatăt de libertate, reluă. — Ești fermecător și absurd, doctore, nu vreau deloc să vă enerveze prin boala... albă, și sunt deajuns de conștiință pentru a

stă, că, eliar, dacă nu dori-o, îmi lipsește stricătul necesar.
Nu știept niciun avantajul dela holatul matălă... Își ridică privirea, și întâlnă ochii. Ochi verzi, lucind străinu și trist, sub gene negre. — „Să pe armă, ai dreptate, doctore! Zâmbetii sunt imposibili! dracu le impinge ca să-si bagă măciu unde nu le fiind oală?.. Urcă sări albe în spălării; lui Panaitescu îl trecu prin gând să-i ajute, luând-o de brâu. Dar en uca, ugoară, fără sfiorjari, slăpănată asupra flăcării gest și în același timp dând impresia abuzuoasă libertății: „Să ar fi zis că urea ^{șprosă sus}, puțină săde aripi... Ea comentă arhitectura sanatorului și medicul săf inclina aprobativ capul...“

O observă în timpul vizitelor, nestărsibile, de-alungul seioaneelor. Mergea atât de sigură de temeinieea prezenței sale încât îi venea să-i amintească că nu-i deosebit o ga-ze ară în trevere. Zâmbea, vorbia bolnavilor. Mangăia căpșorul ras al unui băiețel și plumbia cu altul. Unul dințele balanavi o privi cu o nouă lumină în ochi și întrebă în ceteritor: — „Doctoriță, cea nouă, nu-i ușă? Pare foarte bună!“ — Astă-i bună! Ce prostie, gândi Panaitescu furios. Doctoriță, mărgălitărea asta de hărție în trecesse... Unde va dormi? Oare la sanatoriu? În halat? Pare a fi facută să-l porâpte... Trebuie să fie foarte bună... mai degradă, arzătoare... Miss Anny... Ca-răghioasă femeie... Dar ea se întorsește spre secund și ghemi: — „De ce ești atât de sinistru, doctore? Nu-ți place ziariștii? Te înțeleg? Ai debătut probabil în cosul reacției? Nu? Nai scris nejdodă? Nici despre profilaxia bolilor venereice? Vrei să fii drăguț? Explică-mi curzile grave... și roșbal interventiilor, vrei? El văzu că o cînd că ei trei interni și fusese prezentă și că o urman... Urâă, foc! gândi Panaitescu. Aș vrea să văd o femeie frumoasă, de meserie... Sau cel puțin să vina pe la noi... Dar vizita era pe slursite și gongul bătea ora mesii. — Vom redacta articolul împreuna, Directore? — Nu sunteți obosiți? — De loc! — Atunci la ora nouă, în biroul meu? Dar vreau să vă pun o odaie la dispoziție... O să alegeți... De-alungul calosorului central, ușă studiulă... — Astă se ordonă lui Panaitescu... Are radio, pick-up și... — Doamnă, dacă vă

„Dacă vădă mea? — Multumesc doctore, nu-i nevoie. Mi-e multă recunoștință oricare ar fi...“ Astă de pildă? Medicul săf intră în camera lungă și verde. Se apropie de geam și închide ușa. Cercul înșelat lăsat să cadă picături de argint în patul ros. Panaitescu învăță comunitatorul și elecționatul să se aprindă în becul mat, răspândind umbrelle și să adunăți? Mi se pare totuși că sunteți obosiți? Medicul săf o privește cu îngrăjorare și placere. Plăceră înflăcărată și neașteptată en la vederea primului ghicocel. Atât de mică? Cât? Are 1 m. 50? Cântărește 45 de kilograme? Mai mult? Nu Mai puțin, gândi Panaitescu.

„Doctoroare, spuse deodată ziarișta și vocaș ei capătase într-un nou de frumeteță răsunată — mi-e frica...“ — Ghicocel, căloare atât de întortochită. Am înțeles-o anelul răuăciu în labirint... În capătul lumii... Si aşa creio să fiu mai aproape de ceilalți... muritori? Medicul săf și anelul Zambetul spunea clar: — Iată femeie! Chiar île moi îndrăzneț... Se tem să doarmă singure... Atunci, căci de lungă aceea a lui Panaitescu? E adevarat că nu pot să se audă sgomotul... dar și va renunța la mădu... — Ah, da, spuse-o, cu un atare suspin de apăratore. Încă medicul săf răse și vroii să fie vîrstă anotimpuri, rătăcile prin cine și să ce întâmplare niciun rol inadequat. Dar ziarișta își scoase black-noise-ul și încerca pe genunchi fraze. — Înălă intrebările, Doctoroare. Fii bun și redactează răspunsurile. E două ori interviu? Ei o conducește până în sufragerie. Era de o veră strălucoare și masa fu iluminată prin simpla el prezenta. O veselie spumoasă se revărsă deasupra unor Spontană, spirituală, într'un stert de oră, ca organiză o hătăie de șerțete, de bobi de strugure.. Vorbi despre politică, povesti întâmplări curioase. Cîna treceau în vis. Internii, rădem rănd la laerimă și atunci cînd, înferbantă de vin și de propria sa exuberanță, ea își arătau vestă albă de marină și se dovezi goala sub un „chain-de-soleil“ albastru în confeti albe, ei tacură. Sânii, înțele, umorii și aveau grăja unei statuete moderne. Înțele curbe, delicate, lungi. Si vîrfurile sănilor dărzi

sub mătase. Doctorii comandă vin „negru” și cale
turcești. Ea ciocni, bău, ciocni. Rădea că o nepăsare so-
nor și violentă, concentrată asupra bucuriei și Panai-
tescu simți că niciodată, nicio femeie nu-i lăsese man-
apronșe decat fata asta urata, subțire și roasă. Îndrăz-
neajă, o socotă el când o ană povestind anecdote pipă-
rate, și în timp ce unul dintr-o interviu îi mutăgăină brațul
gol, al doilea, încurajat, îi sărătă palma sub pretextul
ghiaccialui; al treilea încercă să-i încercuiaască umărul.
Tot se simțea beți, întărătăți și ridicoli, ridicuți peste
conveniențele banale, liberi de-a îi curațiosi, îndrăzeni și
lipsiti de gruji. Atmosfera sanatorului se schimbăse și
prinse un ados neasteptat. Erau femei în sanatoriu —
dar ele rămăneau subjugate atmosferei specifice, spa-
tialicești. Însă ea era altfel și Panaitescu bogă de seamă
că nu se mai gădeau deloc să se ducă să-si prepare
anumitele de laborator. O să urlește! — atată pagubă
— gândi ridicându-și umerii. Ea se apără, răzând, do-
intrepinzatorii săi comeștri. Farmecul, subtil și ciudat
al acestei fete, sensuale și îndrăznește, ardea că o flu-
căto înaltă, strângând spre ea bărbatul, că tot atâta flă-
uri nocturni spre lumină. Aplecată spre Panaitescu,
cu o figură în colțul buzelor: — Ce-ai? Ești mălini? Sun,
obosit? Sau monocunoști? Dece?... Ursuzule! Nă rog, răz-
el, jăgit! Păstuream astă își permisă prea mult, eu mo-
nire oribilă și fără că să-si dese seama el îi răspunse
pe acelaș ton: — Nu ești decât o pugană... ultoava
noapte! Dar en il priven zambitor, latjocotiloare, pro-
vocătoare și astă de străduitor sensuală, plină de atâta
fericire de-a trăi, înălț. Panaitescu se opri, își umplu-
palarul, îl golii, și o privi din nou, zâmbind incunată
tuturor conesașilor. — Trebuie, eu trebuie acceptea, să lucrez,
apuse ziarista. — Voi ce ziceți? Domine, ce plătită!
Nici viață, nici libertate, nici plăcere — la astă su-
renună o viață consacrată... presă cu P. mare! Mă
compatim? Ea pare nemulțumită și săracă de munca,
dar o occidentă mulțumitoare — în modă „nici”!

— Ce plătită! Sună obosită, sărată și absolut galita
de idei! Cum să compun poeme?, cum să scriu?

— Cineșteine? Despre niste pierde-vară, Ienești și ve-
lure? Tu benti ouă? Bănuie mult într'adavar și aproape
înălțate. Ea urmăci două boabe de strugure în cas-
tuță multă. În urmăci, peste felia de
lumini peisajul extazat, păsările peste lemnul
înălțat, la lui Panaitescu. — Îi place așa, nu? te-am
dus într-o mulțime de locuri! — Destul, mulțumesc! dar duceșă o
țară, și apoi încă odată ușă ceva, ai să vezi ce ai să
vezi! — Mai poti, doctore? — Ba bine că nu! —
— Cine și îl dovedește? Te omor... El hăi o pozitie bătăioasă,
în ceea ce în dimpi, cazațeghe! Ea înținește stindardul păcii,
de fapt o lingua de apă, în sus. — Hai, nu te supără,
doar cred că ești obosit, nu? — Lasă pe
mănumi... — Dar ești! Am fluir! Iți spun
bună! Povertă! Cunosc bărbatul... Am fluir! Iți spun
bună! Era într-o elevă urălită? Ochii verzi,
înțelepte... bare! — Hai, nu te supără, deosebită, pofticioasă
înțelepte și neceșă, gură strălucoitoare, aurite de seare
înțelepte... Si linile delicate, fugitive, aurite de seare
înțelepte... Si buzelă, doboră gravă, demnă; — Vă rog, ajunge
într-o sală! Internul, lăvit de tonul săios, se scuză. Cel-
lăi o privesc, îmormântăți; că se destinsă, râse deodată,
într-o gospodărie incintată de farsă jucată, profesorului, în-
căpătă de impresia produsă. — Ce să întâmplat? Vă am
înțeleptă! Cetății se rușinări. Norul trecește. — Sunetul
luminoșelor că sunt, — și veti că în reportajul
de vîndere, Cine mai conduce în biroul Directorului
Panaitescu însă această onoare celor trei interni...
— Panaitescu își înțelegea că termină vizita. Se opria la fiecare pat
în cadrul cu bolnavul. Răspundeau întrebarilor unite ale
pacientilor, care-l urmăreau prin
înțelepte, ochi înțigători, chinuți, care-l închizătă și
înțelepte. Multă obsruție îl paliază și micilor încântări.
El avea unun usor. Se reîntoarse în grădă în odia lui.
Spre vîndere venină deschisă. În odale era înălțare. La cură-
ție îl înlocuiau. Abia pe la miezul nopții, pe când se inten-
ționează să luăm lumina în odale. Împinge închetisori
într-o laborator, zână lumină în odale. Împinge închetisori
într-o laborator, zână lumină în odale. O găsi, goala, în patul ei, cu o gră-
dă înțeleptă mulțumitoare. — In modă „nici”!

— În modă „nici”! Sună obosită, sărată și absolut galita
de idei! Cum să compun poeme?, cum să scriu? 7

centenul până sub bărbie. Lamina și lustruia uneri. Pareau mai bruna, mai micuță, reliefată de albul asturii. — Pot să stau jos? Ea făcu — da — din cap și se depărta spre perete. El se aşeză pe marginea patului. — Ai lucrat mult? Si bine? „Da, mai am o sunăderie de note, de aranjat. Si să traduc total în englezest. Niciun chef de scris... — Așa? „Tu” o să scriu mai târziu! El apăsase asupra lui „tu” și tutuiala insolită, aruncată ca o minge, fu prinșă de ea într-o săritură, rebrinisă peste fileu. — Tu ai dreptate. O să me urgă mult bine mâine dimineață... Sunt cuin obosită... El o luă în brațe. Ea se săbău, prefațindu-se surprinsă, ascunzându-și pieptul, ferindu-și buzele. Apoi, silbi deodată, se ghemui la pieptul lui. Si când el îi sorbi răsuflarea, îi încoleați gâtul cu brațele. Nu spuse nimic, atunci când el se ridică să plece, fără ca să fi luat îl privi apoi șopti; — Vrei să stungi lumina? Închise ochii, se culca drept, imobilă. El se grabi să-și schimbe costumul alb, de spital, îmbrică pijamașa, se întoarse. În penumbra zări doar punctele fosforescente ale ochilor ei și scăparea albaă a dinșilor. Ea îl primi, zâmbitoare. Prin fercastra deschisă urca rumoarea valurilor; cercul și desfășură standardul insteinat. Noaptea era luminosă, căldă, moale. Între două îmbrăiașri, ei șiși șoptiră cuvinte de dragoste, se cortără, își lacură o serie de mărturisiri fantoziste, care rechemau măngăierile. Îmbeunuit de mirosul tămâr și fierbinte, el îo avu pînă ce corpul ei devine greu de somn și oboseală.

Avea o manieră — a ei numai — de a sta întinsă pe o parte, capul ridicat ca acel al unui ogar la pândă, restul corpului destins, sprijinit pe colbul stâng. Brațul adus înainte cu încheietura în flexiune și mâna aproape închisă în pună sub șold, aidona labelor pisicilor, îndesate sub burta animalului, când doarme, sprijinit pe cele patru labe, ca pe tot atâlea permite. Ciudat-animalică, întăastră, în mișcările sale, în corpul său. Căci ea posedă această supletea a vertebrelor, specific felinii și niște ochi vizatori și puștii de gând, ca acel ai ogarilor, scufunduți porca într-o brumă de somn. Iei apăcîse

și plîrul urâmiu și acoperca obrazul. Profilul drept, coleințat în penambra odăii, părea acel al unui stânjeniu animal-femeie... Lamina curgen prin fereastră, ieșind într-o vîlă și un colț de parkeet. Pisică? ogar? ființă nongalentă? El îi căuta în gînd adjective. Vîlă și nongalentă. Si nongalentă. Si această românească mereu întinsă pe soldul stâng, în atitudinea marmorelor calcate. Si această mediovală și nobilă, a marmorelor calcate. Si nestăvilită în ore imobile contrasta atât cu pasiunea ei nestăvilită și cu cuvintele de dragoste și implorările șoptite ulterior, cu sărătari și două mușcături, cu umilitatea ei și două sărătari și două mușcături, cu gemetele, cu floriile care de mol adineator, cu plânsul, cu gemitul, cu nervii crispati, cu preleacou într-un mic ghemoț de nervi torturata de pasiunea care o dăruiu lui, mică ființă torturata de iugloasa, — Esti a mea, nu-i oșa? dragoste? Dar ea cu cuvintele de dragoste și implorările șoptite eliorice, cu un fel de disperare violentă, totul să devină săracită și închipui că avea acum altu se contrast atât incât își închipui că avea n-o mai cu nele, altăuri, o femeie proaspătă pe care n-o mai cunoaște. — Esti a mea, nu-i oșa? dragoste? Dar ea iugloasa, din cap dela dreapta spre stânga și aripa părului eliorice, și loșitor ca o frunză ruginită, îi atinse el, uscat și vrea mult, știu... Dar să nu-i fie temă. — Tu nu sunt o femeie-nările-de-prins-mușie. Si găsesesc că... — Ah și vrea mult, știu... Dar să nu-i fie temă. Elumele cele mai scurte sunt și cele mai bune! Atâtă lumeni real, îl deconcertă, dar îi plăcu tonul. Grăția încasă și el se simți rușinat. Ceeace ghicise, târnuit și neînțeles într'însă, pierse împreună cu elipsa trucută. Însoțitorii, poezia disipăruse împreună cu elipsa trucută. Realiză că lîntul era mai bine astfel. Urâtă, roșie, slabă... el surduse și o bătu pestie umăr, așa cum se incurujează o împă favorită, pe grumazii. — Sunt de acord, jivină și dulce... Dar spune: ai fost a mea? Si nu al meu obosit? Mai vrei? Ea nu răspunse. Căldura umplu oînă și elluvii obositore. Vroia să plece; dar ea oînă și elluvii obositore. — Rămăi, — Rămăi, devorei rugătoare și într'un fel non — tristă. — Ba dn, tu rog rămăi... Nu vreau să dorm singură... — Letipă ai să dormi mult mai bine, mai comod, singură, — Rămăi, repeta ea, cu o mînă! nu sunt departe. — Rămăi, repeta ea, cu o mînă! mi face o impresie atât de voiose plină de lacrimi, îmi face părăsesci după... — Vreau urată, penibă... Când mă părăsesc după... —

să dorm, dragă... Am înălțat dimineață o intervenție... Nu, el nu vrea să îi auzească dimineața „vrei? — A, nu, spuse ea. Zahăr, vocea redeveni ironică, signând de ea. — Mulțumesc, locuim atunci când sunul e mai dulce. Mai ales, nu miș devenea. Noutățile bune! Nu-i sărătă la despușire, ci se culcă, drept, pe spate, ca un inotător pe vânturi, inchise ochii, suspină... El se furăsă, desculț, spre ușă...|

Ea se simțea singură și tristă... istovită, pe meleaguri fără bucurii. Si starea astă de melancolie îi părăsi de data astă, nedreaptă și de nemțeleș. Dezolanta și crudă. Căci ea se forță să vadă, în plăcerea cărnii, aceeași plăcere pur fizică, pe care — păstrând proporțiile — o resimțea, savurând bomboane, prăjitură cu frisca sau fructe. De-o altă calitate, superioră, intelectuală, plăcerea florilor, a soarelui și a apei... Din altă serie — bucuria muzicei, a cărtii și artei... Dar numai plăcorea carnii îi lăsa o greutate pe înimă, nesatisfacție și lăudă. Nu, nu putea să mai dureze... Ea se săvârcolea între cearceafurile îmbilate de sudorile lor, căutând esența virilă a corpului cel gustase. Prea mult suflat, prea multă speranță cheltuită în aceste „episoduri”. Si amara deosebitoare, oribilul gust al singularității remistorice, al speranței morante, și audea măruntaele, facen să-i ouă din ochi lacrimi de desgust și sufuriajă. Are nevoie de un om, nu numai de un amant! Cineva superior tuturor, care să-i fie tovarăș... Ea nu găsește decât parteneri, urași de chilipir, mulțumiți „că e rost!”|

trebuia, căt de necesar, (era o nevoie vitală), pilotul; biată horăcă armănată căt colo de fiocă val, singură și zadarnică. Doamne! a găsi un bărbat! Dar acest bărbat era de negăsit, chiar de Lar și căutat cu o lanternă aprinsă, în lungul zilelor și orașelor. Nădejdea unei noi întâlniri, neperibunare și supraomenești, se facea tot mai mică, până ce, se acoperi cu o pavăză de ace de scepticism, ea un articol și se ascunse sub ultima tușă de liliac rămasă în inimă ei. Si dimineața răsări, din fundul mării, se lipioare, translucidă, cu șiraguri do-

care urmăfirii, rupând oană dusă de vînt în flăcă, în noapte cearceafuri păngărite de dragoste.

Nu îl rămbira, încălcându-se în masă de jumătate. Era foarte și proaspătă, săptămâna pe mișcările ei, mai recentă decât în ajun! El încercă aluzii, subînțeleșuri, căuta din ochi spre colegii, pe care en în binevoi să le observe. Nu se îndoia o clipă că și pușesc tovarășii le există cu „aventura”, cucerirea, etc. Si ea personifică în ceea ce în „aventura”, flirtă, ostentativ cu ceilalți. Lar surpriză, indiferență, își tragea mâinile cu disperare, în fundul ei, plângând, își biciuiașă, să-i pătrundă do o dorință îstovitoare să-i moară înnevoie pe ei însuși, să se arunce în mare, să moară pentru noapte... moartea pe ei însuși, să nu mai suferă... Doamne, e facută pentru nouă de vânătoare, să nu mai cincim! Si o doză nouă de vânătoare îi se infiltră în suflet.

Nu reușise să mai rămâne o zi la sanatoriu. Nu reușise să elibereze necesare. La masă, bău îngrozitor, în ciuda televechi și disperări sale. În ciuda sicrii. Vroia să se folosească de abușunarea ei — îi turnau vin, ciocneau, îi umpleau palatul din nou. Ea aștepta, doria că Panaiteșcu să-i ia poate să-i întreacă să bea mult. Dar el opărarescă, văg să-să potolească camarazii, grăbiți să vadă de natură, de animalitate, de degradare în propriu ochi. Încerca văg să-să spuse, cu o indiferență, care avea efectul acuzației să îi spuse, cu o indiferență că de contrar vorbei lui — care duse la culme dorința ei de să nu nimic bun în mine) ce prostie! Îmi bei prea mult doamna, o să-să fie rău! — Rău? Mie? (nu vrea să-n-am nimic bun în mine) — Răsărit, se simți prada vărtăjului. Încă lucidă, cu capul său său de cele ce se spuneau. Răspundeau sădăreni sănătatea ei să-i văduă, putind de răs, pe ei, — prostii pentru că să-i spuneau bontă până în momentul — compliții, care o credeau o ingrijoră o săpână sădăreni să dete seamă cu groază că nu mai e săpână sădăreni său begu! Ciocni din nou, golind paharul și placă său begu! Ciocni din nou, golind paharul și placă său begu! Ciocni din nou, golind paharul și placă său begu! Ciocni din nou, golind paharul și placă său begu! Ciocni din nou, golind paharul și placă său begu!

cu nisip crabi și, cum i s-a fi trezisit. În cerne, rugă pe unuial diuze și să conducă de urmă până în uleiul culorii cu odată. Dar ei toți se ridică și o diuze și. Blinza îl lungește și ea se prăvăli pe brâul umărului, porcările debilitate pe secună ei, le auția și le înțelegeau, dar nu mai avea putere, nici pentru apărare, nici pentru a impune respectul, nici pentru a le scăpa din față, disprețul și desgustul. Să aiunci cănd ei, îi spuse: — Dorm! Vă veni să te scol pe la șase, — mădărea drumului, pe pat, o mână împlinitoare care înăbușitor și greu, în care cognacul și realitatea purtau chinușe întreaga zi.

A venit la șase? Ea nu știa sigur. Avea, asa de vag, impresia unei uși deschise, unei priviri și unei părăsiri. Altul o săli să înghită în răbdare fermă, ca pe un copil capricios și bolnav, fel de fel de hături ingrozitoare, care o înțează și începe: — Lasă-mă... mă-ru... — Ba nu, o să te sănătă mai bine, hai ben, fetijo... — Mă greșeală... — Respiră adânc... Hui... Fii suministrată, era unul dintre interviuri, cel mai tânăr, doctoarend, cu părul scurt și zâmbescut, un adolescent blond. Era mulțumită, încercând să-i zâmbească. — Știu căci aia, spuse interviul, aşezat pe margininea potului și privind înaintea său, în fine o prietenă deosebită, neobișnuită, care înceau să-l cunoscă. — Sunt sănătă, și sănătă, tunetul roșu-mălist prin ceruri depărtate naștea schimbă și fulgere de o clipă pesto mări... Fulgere, fulgere... Atunci... — Șopti ea, înțeleagă cuvintele, — Sunt sănătă, și sănătă, folgare, ureau să fiu moartă... Să nu mai sufer... Să mor aici, năua gând, înșirita, lovita de un fulger. Doamne, ce obosită și miserabilă — sunt... Si și văză necrologul

încasarea de poști, în locuințile împărăților negri, statuial în apă, puzzlei de lumină... Scara, plăinită într-o briză murină, ca o intensă scociă, sunând ca un viburnos. Găsi înșirărit, paterea să se scoale, totul în invictă în jurul ei. Pînchetul clătinat că o găsește... Se acopă de ușă și cu o stăriare suprăomnenească căzută în picioare. Se tăra, slabă și moale, dealungul pînchetelor, căzând îcăpătă spre terasă. Panailescu o întâlnă, lăudă și ciufuită, cu conedine în jurul ochilor prea străsuitori, ca în febra lui să fie înăbușită. O luna drăgușos de mâna, o condate pe torusă, o agăță într-un fotoliu, într-un colț, ferit de vîntul langului. — O să vin să te chem la masă. Am contracâine. Nai, niciole de nimic? — Nu, mulțumesc... Rămase singură... Ca un căne părasit... Strînsă dinjii. Acorduri glăzuito și aspiră vibrău profund în adâncul flinpei sale. Înălțarea sălii pastii și înalte, sonore de ecouti. Vibrău însoțite courdele ascunse și uitate, violente iar sub ghiațele sălii... Valul acestei orhidee nelămuite și coltopităre natură vinele; total în ea era numai ură feroce și chină într-o mătăsă de sânge... Si în lăcașă timp, o parte în ea încapă, ca și cînd ar fi stat pe un pesc de munte, pînă în chinuriile oceli din abis... cercetându-i reacțiile cu ochii recetă și extat al psihologului-experimentator.

Ciemidă în fotoliu, ca nu vedea, nu amînea decât o elinăre de ape, pornește dintr-un punct central ca să cum o pînă înțepătă într'un lac adormit, ar fi sfîrșitul suprafață luice, îscăndă o jerbă cristalină, urmată de coroni concentrici. Put mai lungi... în rostogolirea lor opre urzont. Înțeul eu înțeul, totul se linistește, o liniste tristă care se întinge ca umbrelă serii pe ape. Ea minosi vîntul. Scara era frumosă și întunecată, tunetul roșu-mălist prin ceruri depărtate naștea schimbă și fulgere de o clipă pesto mări... Fulgere, fulgere... Atunci... — Șopti ea, înțeleagă cuvintele, — Sunt sănătă, și sănătă, folgare, ureau să fiu moartă... Să nu mai sufer... Să mor aici, năua gând, înșirita, lovita de un fulger. Doamne, ce obosită și miserabilă — sunt... Si și văză necrologul

În ziua și manșeta grăsă. O cunoșteau ziaristă ucișă de trăznit... Dar cortegiul lung și melancolic al găndurilor sale lunebre, naviga prin ceruri, împreună cu norii grei, nestărșiți, gonili de vînt. Talhărcășie, inert, ploaia în ceput să cudiă; la început nevăzută, ugoară, apoi cu un loșnet de nisip, o creștere de aparat — Röntgen, o diocimelă de cui pe acoperisuri. Ea se sculă, simți pe obrajii atingerea unor degete ude, întinse brațele goale spre noaptea incununată de fulgeri, să apliceă pestă întră reac... Si plânsese, în ploie, ușă cum se respiră, cu nesăt...

La masă de seară se vorbi despre politică. Ea bău cafele negre, săcăi insuflăți. Vorbi spiritual. Vru să-și uite necenzurile, ușa cum legi un pachet, să-l impinge într-un colț sau sub pat, ca să nu te împiedici de ei. Să după cină, să regăsi în tovărașin medieșor în odaia lui Panailescu. Radio-ul lăsa să se audă viori crepusculare, nostalgie. Ea stinse becul cel mare și aprinsese para roșieticei al vejeuzei. Era prea cald, o căldură dinaintea furtunii. Corpurile hărbașilor o incercuiau și o atin- gau, excitate. Ea dansă, pe rînd, cu fiecare cu un șarpe lunecos și lubrie. El aspirau nirosul corpului ei, însetat de voluptate. Apoi, când Panailescu o lăsa singură în odaia lui, cu cei doi interni, — el se scuzase cu pre- textul unor analize urgente, ea respinse mâinile care o stinjenereau, să opri la geam și îl deschise. Prin perdelele grele, plăoai și vântul îi săriau în față, ca niște dulăi prea băndri, și punean labe reci pe umăr, își plimbau limba aspiră pe față ei... Ea se înfioră, dar aspiră ca plăcere aerul proaspăt, sărat, în lungi înghițituri, ca o țigără. Apoi, cântă, privind acoperișurile negre și ude, ale satelor din jurul său, lieiduri melancolice de Schumann. Iumăso singura, cu unul dintrucel doi. El îi vorbia de dragoste, de dorință, de plăcere. O implora să vie în odaia lui. Ea îl asculta, departată și somnoasă, el îi sărătu umerii. Când o strânse în braț, ea se desfăcu în ochi, ca trezită. Să-l aşteptăm pe Pam, zise. Nu pot pleca astfel, fără ca său să pun noapte bună. — Dacă vrei, obunci la laborator, ios — o să-i spui ce vrei și apoi

getă elanul! Ponte că l-a trimis Pan... Poate să fie Pao? Sunt și dur conșediu musafirul nepoțit, nedorit, apoi îl recună, de la ușă... Acum să vă Pan! Trebuie să... Dar nu avea nici acest curaj... Altri spre dimineață, Cenul era în flăcări și boseciugii își încrengau sejipătoarele shoruri pe oglindă marină...

Plecă în același zi. Pan n-o să-i întârâscă nici o dată dacă și fost sau nu o rîzbunare...

Se temea să-l întâlnească. În trevere prin culorele dimineții, îl întâlnii. Un salut scurt, „Bunătățu”, spusă el, și ea dădu din cap. Ea astăptă pe terasă momentul plecării. Privia spre marea azurie și plaja scăldată în soare, dar orbise parchă, plină de siguri, de desgust. El mai trecu, ordina, ghiumi, mergea înnă departe, prin saltele de sticla. La învățăță între degete o ligăru pe care uitase să o aprindă. Își lăua râmas bun delă director, dela echipaj. Pe porcul de năbituși sanitoriu se vizu însoțită la gură de Pan și de internul blond. Se întoarce spre cel din urmă. — „Ai fost foarte bun cu mine, și îngăduitor... îți rămân îndatorată... Dacă ai vreodată nevoie de ceva și pot să-ți fiu de folos! Va fi o rovansă! Zambeau Redewenise — de sine-sătmăloare — într'adeseă, oea dinătre... episondelor... aproape clasice... Vorbea D-nu Any, ziaristul celebru, cincică, independentă. Internul să mulțumi. — Ai fost sătăcă dragăta. Ne-a părut atât de bine... Vrei să-ai dedică o fotografie... și un volum? — „Sige, și le voi trimite, și spăsat. — Ai fost sătăcă de inelegerilor cu mine! — Bine, bine, dar eu? Nu camva nim? Da, zise ziarista, bă da. Delicioși cu topii, Gata la comunită... Dar... sunt căpo în viață când primăști... mal puțin doceat dai... Si e o suferință cam cindină... — Crede-mă, se întâmplă circumstanțe de forță mizerabil... spuse Panaitescu. Mi-a fost imposibil... — „Lu nu cunoște cuvântul imposibil! Există totdelemn o posibilitate! Așterpta un răspuns entre întărizii. El îi sărută mintă, însolind banul-râmas cu formula de circumstanță: — A fost frumos, mi-a părut bine... Nu te voi uită... Si en se urez în tren, zambitoare și roce, slabă și schimbă, mandru și sigurd de sine, întră și privi înspor.

V I S U I

INFLAȚI PENTRU AMURG ȘI NOAPTE

O nucă poate fi muzică
Ca o fugă pe două voci a lui Bach
Puteți să arvați din care
Sugestia prezentului nimerește în
Iota moartă a trecutului
O singură trajectorie
Lăsând două puncte
Sau două destine
În timp.

Prietenul meu, Jean Cocteau, a desemnat Dragosiea
șlefui. O femeie boțieriană, ghemuită la pieptul bârba-
tășii, o scuato din cosul coastelor, scormoind cu un-
lăsile lungi, măruntale și săile pune salbă în păr. Bâr-
bașii, privind-o cu nesăt, o sugruiă, calm.

Hora astă era seara minunilor. Coborise scările holi-
ghi, iar orașul o așteptase, cu obrazul (înghețat) lipit
de friguri și uscă, cu gurgă din piețe de ger. Acum, mergea
pe stradă, doborât neobișnuit de lungi, de întotdeauna,
în împăimântătoare, ca tot ce nu cunoști, ca omenii
care îl leș în cale, apoi treu pe lângă tine, ca și cum
în locul pruncelor artificiale, ar fi avut ochi aderărat
cunoști. Cetățea impachetase orasul, grijuilu, în hărție
de colofon și vintă să-l asezase în cuiua mare a întineri-
șului. Puseșo pe rând străburi de case, cu colțuri și
ferecle și buligările de sticla galbenă a felinurilor,
bute bine strânse, despărțite între ele pentru a nu fi
strivite sub apăsarea capacului. Orasul, strâns în lada
noastră, porneșe împreună cu noaptea, într'o călătorie
înăuntră, undeva, poate spre marginea cealaltă a pămâ-

tuiu, legănat, ca o bârnă pe apă. Iar oamenii își urmărește în si treburile, ca și cum n-ar fi stărat că sună închisă în lădă și duș, împlacabil, necruțător, spre o nouă... Se oprișe în fața vitrinei unei librării și deodată recunoscun volumul de verauuri. Cartea, din măsură ce cărților coloralitățe, se furisește ca un copil în haine albe, bucați de cer, mustați de muci, străpi de pământ. Paginile ascundeau vulpile roșii ale boamei, sboroanele păsări, zorii zilei, înflorite în picături de cerneală. Dintre pagini cădeau cuvinte... Cântecul singur... Cântecul săzuse pe umăr, greu, ca o manta udă de plonie. Sau ceată. Sau noapte. O manta de singurătate care ar fi invănușit-o invizibil. Porni mai departe și într-un fel stranu și simțea răsunând sub talpi. Fuga deputui. Timpul fugă, aruncând, aidoma unui prichind, rătăcit, pietricele de culoarea lunei și a soarelui, care zi o pietricică rostogolito. Între buruani și primul dechizungul unui drum fără sfârșit. Ea ar fi dorit să ridice, să le salte în palmă ca bilele de stichii colorate fiecare zi, ridicată după plac, privită la lumină, retrătită. Mergea fără grăbi spre casă. O temere între altele că intorce acasă după o zi cheltuită mărunt în vorbe, gânduri, treburi, muncind la rând cu alții, ca și cum acela ce ar fi fost esențialul în viață, scopul pe care-l aşteptau odată cu bucuria, care i-ar fi răspălit astoiajile. Dar nu septase doar, o pandisă doar seara aceasta. Întoarcerea acasă, atunci cum a fost eri, alătări, cum va fi mâine, și poimăine. Impinsă ușă. Ascensorul o înfășă că mână nemiloasă ca să o urunce în gura rânjă a unui odiaj purtă. Apinsă. Arunca o privire circulară. Luceruri o priveau încrustate. Oglinda îi arăta cu reproș, parci ciufnuit, nasul lucind sub pudră. O rochie uitată pe scăun, ca o femeie năsinată își armenesca spina podă mânecile desumflate. Stinse. Rămase astfel nemîșcând în blana și manușă, aşa cum intrase. Capusosul îl lăsează pe spate, obosit. Prin geamul mare, orașul trimetea cascada verde a buruhui Nippon. Neonul aprins. În răstimpuri, fulgeră, ca zâmbetul unei „steau” de nemu. Se apropiă de fereastră, își lipă fruntea de geam.

Un altuș rotund însemnă locul gurii pe sticlă. Blockul din dreapta drum își inspirase geamurile luminate, toate la unghioare, fete cu unghile foarte roșii făcând pe clar majorilor de scris. Etajul I. Locuințe cu perdele de ceară și alții, din stofă grea, vișinie; case din care nu se văd în interior, mimoze sau orchidee. La etajul trei însă se întâlnescuantele au căte o ferestrucă robindă. Tot atât de obicei în o privire de copil. Îi cunoștea bine. În fiecare ană, doschidea ușă din fund, venea săltăret și grav, patind cu o locomotivă. Trenușorul fluera prelungind ochiul odiaj, pământului, și se oprea în fața sa. Într-un tren adeverărat într-o gară mică de frontieră. Trenușorul își plecoștea musul la gean, uită să flueră, înainte verzi, desprinse, se prăvălesau în iarbă, pe linia liniștită terasamentului. Locomotiva dădea fum pe nas, apoi, ca unchiul cheal, în rigola de foi, uitată între degole. Trenușorul privea cu ochii mari și sănătoșitor, fără margini, și își închipuia tot păcănat cu un urias mușuroiu de ciment. Odată, o pisică sărată sărice pe pervazul ferestrelor și își frecase capisorul într-o urcă supărare ar fi trebuit să-i intunecă. Degetele sale, grase, trăgeau mustățile pisicii, scotocese în buzelile pantalonasilor surgi, îngăduind penițe strâmbă, la statie la geam, din partea cealaltă a străzii și privea în spatele copilului. Își uscăse cerul gurii iar mâinile, împovărate polul pulmelor, atârnau strâine, zadarnice. Azi de n'ar fi plecat... Si ea ar fi avut, unul în mijloc, Copilul nu avea nici nume nici familie. Dar în noapte seara, din umbra odiaj, ea aștepta să viole înăuntrul. Și-l chema. Un nume al ei. Un nume cu

noscute numai de ei și de împărește și jocurile. Treuitorul și controlorul bileteelor, calul și vizitul, căteodată mariu ca ursul, uneori avea mâinile Sfintei Vineri, și dărâia înălțama altuia, care devine pădure să pună în pericol viața și apă viații cure învingătoare, înindea cărui râu și lacuri sunt să-i bată la poartă...

Dar copilul pleca. O mână răsucea butonul. Gămăl
galben devinea o pată, neagră, lucie, zidită în ciment
Viștea își retrăgea apele, o liliu secolii puștie, răsunând
u valuri, pe fârm...
Telefonul sibărăia, forfecând tăcerea. Lan receptorul
în mână, îl ducea la ureche. Toate vocile îi păreau, la
început, vocen „luu”. Tremura. Vocea din palmie, ca o
țigări și uruneca vîlătăi în sânge. Neribătoare, strigă
„cine-i? cine?” Si o cuprindea frigul, frigul, frigul până la
ospase, la muzul numelui străin, strîn fiindel nu era el lui

Într-o noapte, am visat trei visuri; primul era astfel:
Se lăcaș că mă aflu închis într-o odnie... o odnie atât de
largă, de mare incât nu-i zăream pereții. Stiam că trebuie
să răie ziduri și în față și la dreapta și la stânga, dar nu
ajungeam să-i pipăiu. Mergeam în lung și în lat și nu a-
jungeam să mă opresc în fața unui zid. Îar odinioară era
plină de întuneric, ca și când ar fi fost o cutie însemnată cu
capac solid, o ladă în care s-ar fi transportat, în locul
mătășurilor de contrabandă, un om vin. Și întunericul
se "hgriosea" atât, încât lăua consistența zidurilor. Mă im-
presa. Ca o apă tare, în care să răslopit pieptele, lini-
învățuia gheznele, urea spre solduri, se furisa în orice log-
liber, sub haină, îmi apăsa pieptul, îmi încercuia gâtul.
Artelele mi se îngroșă. Simțeam că se aproape clipa în
care, întunericul îmi va lucea între dinți, călău său în-
ghititura de ocean. Sudoreea îmi curgea pe tâmpile

Abunei m'am deșteptat...
Total era ca înainte, nemîșcat. Vântul se furiga sub
usă, sărind peste balcon. Mi-închipui că un uriaș stălp
de lum, străveziu, stelele ca niște fulgi și acoperă gu-
lerul ridică un pector. Încalecă balconul etajului 10...

contul ini era în Bacări. Găie, în primele
zile de suferință nu se puteau desculca, săn-
gătoi de privire spre oglinda colindă... Seân-
ză din patul nuană în spate și din fundul
lacului, în noapte, ca un lac vertical, împietrit. Și din fundul
lacului, vîncau, plutind chipuri puhave, chipuri hidioase,
chipuri și gâiere, chipuri vinețe de iemeli moarte.

Cum se pot umple orele tuturor serilor din lume?
Dacă toate cările par nescrise, toate florile amintirea
altor florii, toate muzicile aceeași tânguine? Si toate as-
teptările par una singură, una singură risipită în milii
de bucați, ca o scriere de drogoste ruptă. Astăzi sunt
încercările să și gesturile. A lăua o țigare... mână cu
mână. Dar sun și elibărul apăsând flacără spre altă flacără, care an-
dă în spatele unui guri care crește în spatele unei dinte.
Il trebuie să fie aproape, între dintii unui coșul cu mandurine
tindereamă aproape. A puțis lângă coșul cu haine,
două făcuri, două servete. Eri, după ce făcuse haine,
spălase și lăsase robinetul deschis, să curgă, pregătim

du-i.. A regăsit o cămagă, uitată, și o cravată... și trei batiste. La-o stârâns în serbarele lui, goale, care au rămas în care punea ciocanii lui gături. Îi e dor căteodată de pe orele cenușii ale Iesuțului. Sa simți între degote luna neajă cămagă proaspătă și să potriveasca cravata, ale gând-o din colecția din dulap... De năr fi decit gesturi, vorbeste în oglindă. Îi vine să se schimbosească. Prin invitațiile, îndată nu are deocăna să le refuze, nici negră, de seară, prinzându-si pe umăr o camelină de catifea se băcură. Dar rochia de scură și un fel — numai de-a evadă din odinie...

Al doilea vis a fost următorul: Un drum, străjuit de plopi. Un drum roșu, poate din urghilă. Si plop și adelaș, oadă, ca într-o mocirlă. Curios, nu și aşa și er, poate și dinoslo. Eram nespus de obosit. Trebuia să merg mai departe. Independent de voința mea, pas, mereu altul. Așteptam să-mi cadă trunchiul, desprins din solduri. Picioarele singure ar fi continuat mersul. Da-jăbam în oboseală ca într-o mocirlă. Așteptam un săn, o groapă, în care prăbusindu-mă m'agi să opri. O mâină grea îmi apăsa grumajul. Atunci, de după un trunchiu de plop, argintie, gomă, s'a desprins ea. În timp ce moarta spore mine și zăream picioarele lungi, desfăcătoare privirea. Măcară soldurilor putine, despletrea patenam ridica privirea. Mă duceam înspre ea. Uitașam am îndrepătat umeri. Era mi-am venea în întâmplare, ca o fână, de care îi se setă. Venea... dar distanță dintre urmă și miezoră. Nu se micsora, zice, cu boate că ne apropiam unul de celalt. A fost o clipă în care ar fi tre-

luit să ne elogiem, să întrain unul în altul. Nu se închipuse însă nimic. Treseuse. Pe lângă mine ori poate era nimeni și se îndepărta acum, iar umbra î se hungise la spate, ca o trenă. Treseuse prin mine, ori deasupra unei, ca un nor, nu săn. Totul se petrecuse pe donă plăznă distincte, ca o suprapunere de film. Ca tot ce în întâmplă avea. Donă vieți care nu se întrepătrund, pre răsună străine. Ca și cum nu ne-am fi întâlnit. Pilon, devenit tot mai mică, sfârși prin a fi un punct negru, apoi nici atât. Voriam să fug, să o chem, să o urmăred... Dece nu-i cănusem privirea? Știam că o pierduse. Mergeam mai departe, Știam că a marit. Și nu mă putin opri îndată drumul acela puștin, dusca în neșăt... Și trebuia să-i alătui capătă! Cred că m'a trezise muncenula pernei reci. Plănesem dormind. Când am ridicat pleoapele, mi s'a părut că și glasul, că sopite.

Nu întrebăse nimănii nimic. Câinele meu se sănătății sonn, eraușe urechile. Un bețiv întărziat începușe să înjere în stradă. Sergentul fluieră strident. Îi răspunse alătul, de departe. Primul tramvai trezi sinele cu uruit și abătiri de metal. Căță și noaptea sporovăiau la colțul strazii impreună cu maturitorii. În odate se facuse foarte frig.

Celalt fi ieșise în cale. Își petreceau, inexorabil și protector, brațul pe sub brațul ei. Ea ridicase o privire umită, sechipase un gest de retragere, o încercare de fugă. Nu-i telefonase, dar știa că-l agăpta! Toată seara aștepta era lăsată dinăuntru și gesturi contrare loșicii. Apoi să-l lasase covârșită de voință strâniu, de neînțâmpteru voci bărbătești. Era odihnitor, încântător totodată, și regăsi vechea supușenie în fata bărbatului. Si gesturile părisite, toate, grăbeau acum, să o inconjoare. Inchisă, masina porni spre șosea, lăneșând fară agomot, supă, neagră, lucioasă ca o panteră în junglele albastre ale nopții. A sprijini trupul pe un braț, încolacit, cald în jurul taliei. A rostogoli capul pe unăru unui palton gros, îmbănit, minosind a tutum... și ger... A închide ochii, alipind genunchii săi de genunchii lui,

„...Se întreabă, probabil, dacă suntem amanții ori dămătii sămurei, sămurelă, o cofă de cristal plină până sus de smereu. Închelnerii aveau multe demne și grave. El îi venea să răduce în holote, fiindcă ghiceea ceea ce ascundeau sub grădina. „...Se întreabă, care notați poziția mănilor lor, strânsarea picioarelor, ocoile de față de masă, care măsurau vinul rămas în sticle. Nostim, uită de nostim... Cellait care privea, urădea, măngădia, meetase să existe. Există doar eclipsa astăzi noapte. Iși închisă privirile lor îndoitătoare, care notați poziția mănilor lor, strânsarea picioarelor, ocoile de față de masă, care măsurau vinul rămas în sticle. Nostim, uită de nostim... Cellait care privea, urădea, măngădia, meetase să existe. Există doar eclipsa astăzi de bejă, frumoasă și bună, în care-i se lăpeneamură de zântă.

Al treilea vis nu era vis ci aşteptare. O aşteptare înălțată și mută în fața unei uși. De s-ar deosebi micăuza sa așeză de usile realității. Dar era atât de... reală! Nu

niat de obojar, nici de fier cu portile ferecate ale
niat de boala în cuiie, ca usile molcome ale
niat de argint, nici din clăntă
niat de argint, nici din lemn. Nici din lemn
niat. O ușă. Simplă. Gonă. Vopsită alb, cu ceară
niat, și grună cheie. Fără cheie. Și închisă. Și nu
niat, și grună cheie. Fără cheie. Poate să-i calc pragul, asa,
niat. Astăptam. Ce? Poate căne femeii
niat, și sub greutau coapsei tale carnei femeii
niat, și sub greutau coapsei tale carnei femeii
niat. Astăptam să-mi seascută în broască, și să văd.
niat, și pocnitura limbii răscutie în lăză. Poate cineva, cu
niat ce va apăra de după ușă. Poate astăptă
niat spre lumină filtrată între ușă și prag, astăptă
niat, să-mă vadă. Poate astăptă altineva
niat, să deschidă, să-mă vadă. Poate astăptă
niat, să-mă regăsească, ori să-mă
niat, să-mă regăsească, ori să-mă
niat. Astăptam, în vis, să-i aud glasul, foară
niat. Cine? Astăptam, să-i aud glasul. Cum o ușă
niat pe... Ma dore... Cu ferestru
niat, glasul ei din noapte. Ma dore, cu ferestru
niat, în același odia, cu ferestru
niat, desărându în același odia, cu ferestru
niat, mordantu, es și cum ar fi plouat fără inecare... cu
niat, mordantu, es și cum ar fi putal destăicut... cu
niat, de puie și putal destăicut... cu
niat, zile, căci după aceia, am căstigat bani mu-
niat, intr'o vilă, frumoasă... Dar nu era în for-
niat, său stat, într'o vilă, frumoasă... care o astăptam...
niat, ușă cu obojă odată în care o astăptam...

SORANA GURIAN

deamungul brațului gol. Ea privește cu seninătate ceea ce se întâmplă brațelor ei și zâmbește crudat atunci când esclalt îi întoarcе brâuse mainile, ea palmole, deschise moale, în sus, și își afundă obrazul în catifeaua măimule răsturnată...

Cum o aşteptam, mai ales în serile de ploaie! Se întorcea acasă, pură în păr miroșul orasului, și un alt miroș străin, care evoca drumul, și astăfăt umed și mai ales ceva astă fumurié, care vine din Ocean, ori de la mareea Nordului. Atunci, trebuia să mă duc. Să plec. Ar fi fost zadarnic să mă întrebe de ce ori unde mă du Nicu nu întreba. Mă privea din colțul fotoliului, goeden ghemuită cu picioarele aduse sub rochie. Ochii ei, continuă să pară linistiti. Vedeam cum îi tresare ploaapa dreapta cum se umflă vâna albastră la tâmplă și îi tremură sub piele. Cateodată, pupilele i se măreau, se adâncoreau negre. Ochii, căprii, păreau prin contrast, verzi. Aparatul de radio urma să cânte. Ea urma să-și ţie cartea deschisă pe genunchi. În odată era cald, liniste. Mirisoa și minoze și încă un alt parfum, vag, de corp tânăr, de levățirică... Mă ridicam de pe scaun. Simteam că lata fină devine aspră. Că mi se înțepenește trăsăturile ca sub o nasă de ghips. Apîndeam o țigără, răsufoiam o revistă, nu îndrăzneam să privesc greamul..., mi se parea că că neva, la pândă, îmi astocaptă privirea, ca o femeie care își surprinde amantul. Însurat... Ceată, ca o amintire, prinși în crangile arborilor... Mă înăbușeam. Setea doară singur, nesupraveghet, singur, mă coplesează ca o dorință de viol, ca un strigat pe care ar fi trebuit să îl săzgur în gât. Fără să intorec capul, lugteam în hol. Situ. Ea asculta nemîscată, lăsată în paltonul său, depozițier, pochetul usui închis, poate multă prîn nimno, pasii mei grăbiti pe caldăriam. Situ. Se scula dreapta, și privea cu desundere spre ușă. Picturillo plouă în tunecau greamurile. Omul, care apînde felinalele, venindă cu un băt lung pe umăr. La capitolul băluțului se legămă o steauă vîntului urât în jurul casei. Orasul devine cizmaratos, strău. Ei ridică revista, îndată slăinătorii

și apăsarea fusese tare, ca un fier roșu în carne. Dar se se ridicae deodată. Mersese spre ferestra. Vântul se runca peste gardul vîlzi pumni de nisip; ierburile căne de copile nevizurate erau palide. Mareea se văia cu rugie, cu sgomotul surd al valurilor sfărâmate de piețe. Corpul nemîscat, profilat pe sticla, dădeau impresia forței întemnițate, prinse într-e zâmbrele. O suvîtu de păr negru părea că sunte vântul căci se umflase pe frunte. Mâinile pumni ascunși în buzunare, gata să spargă geamul! Umerii se apleacă... Ea sunte că să uită-o, că le aduce acolo, eu plutin și vântul și apele. Că ele îl aşteaptă, îl cheamă. El o va uită... plecarea lui e pe cale să se împlânească... Se ridică lîră sgomot. Se apropie. Stă la spatele lui. Cu o singură mișcare a brațelor, ridică mâinile cu palmale fierbinți, îi inconjoară capul, ridicându-se în vîrfuri, îi acoperă pleoapele. El pînă mâinile lui pesu pulmene ei, upasă tot mai tare, ea și când ar fi dorit să orbescă ori să sfarâne aricea imaginii păstrată în retina Stat ușa. Apoi, prinși mereu în inelul brațelor ei, se întrorce. Stau lîsă în față, el e orb. Ea își simte triumful ca un val cald, care o scaldă întrreagă. El îi respinge, apoi o strânge, o răstoarnă. Și se prăbușește peasă trupul ei, cu sebe, cu sălbăticie, ca un tigru trănit lîngă o apă.

Mă întorcem în dimineațile reci, învințește. Ceață să opise. Singurătatea, ea o beție trecuță, îmi lăsa gura smară și fruntea obosită. Doream linistea, patul cald, înmăriul ei mic, poleit, fraged. Să-mi așund gura în paru și cu miros de iarbă, să adorm, alături de ea, ea lângă mîzor... Dar... ea aşteptase, chinuită, întărâtă, totușure, reființarea mea după o noapte întreagă petrecută departe de ea, între oameni și lucruri străine. Moștenirea fiindcă rătăcîsem sub copaci învăluiti în ceată...

Ea spuse: Asteptam, in diminețile reci, invinete, întoarcerea

cu ferocitate. L-am chinuit pentru ca să mă doară, să
strucă mă durea pe mine, orice durere a lui și de domi-
nori mai mult, durerile priinuite de mine. În suferințele
acestea, mă simțeam plină de el, în
transații mai mult decât era posibil. Până într'atit lucru
ajungream să-mi uit sufletul substituindu-mi-l cu al lui
Amicii îl legănam în pieptul meu, îl simțeam al mei
întreg al meu. Mă șpleteam asupra frunții imbrobonate
de sudoare, ochilor infundați în cearcânele vinețe ale
orbitorilor, îmi lipeam obrazul de obrajii Palizi pe care
mă înțepau să măjească umbrele părului. Auzeam bătâile
grăbită ale tâmpelor, cea stângă purta firetul albastru
al unei vine umflate care se pierdea sub păr. Atunci
veneau clipele alintării, lăniștea. Eram purificată, totuși
numai devotament, numai dragoste. Își fi spălat picio-

rele, stergându-le cu parul meu.
Însă el era obosit, obosit peste măsură. Dragostea meu îl chinuise și treantă de punctul maxim al suferinței. El plăcuse, ca și cum i-ar fi cerut o sforsare nouă, o un sentiment străin de care nu mai era nevoie. Coborât în pleoapele. În întunericul odiaii, care ne ferea de zinu orasului, căuta odihnă, alean, luncescă goală, alături de el. Nu mă respinse niciodată, dar, mâna lui, neînfricozătoare și fermă îmi lăsa capul, în palmă, și-l depărta de pe numărul lui, culându-l în pernă. Gestul acesta precaut, de cunoștiitor, mănumind o cupă fragilă, dar neînsuljeată, mi se părea ingrozitor de crud. Îmi depărtam corpul în rindul de orice atingere, până ce mă loveam de răceleu peretelui. Plapoma nu ajungea să mă acopere și ore întregi, zgribuilită, simțeam acele frigului, înspite în brâu și soldul drept, chinuitoare ca nevoie de a mă reașeza pe spate. Își lipi trupului nemîșcat, cald, care pe marginea cealaltă a patului, îmi scăpase, părăsindu-mă. Niciodată n' am fost mult și solichii drept, chinuitoare ca nevoie de a mă reașeza pe spate. Își lipi trupului nemîșcat, cald, care pe marginea cealaltă a patului, îmi scăpase, părăsindu-mă. Niciodată n' am fost mult și solichii drept, chinuitoare ca nevoie de a mă reașeza pe spate.

Trästeten 11. Dijembatu bryllup. En 9 cestā deasās gare ar

meu în minte. Să întorcea, aproape fugind, renunță
să mai cumpere. Horile sau dulciurile să preferă. În-
călăușcăpă, că făcuse zgomot de ascensor sau do-
nas pe scară, o făcă să ridice privirea. (de pe cartea
cădătă) cel unuori niciugă spesă astăzi, alteleori apucă telefonul
Sînt că la prima sunerie, ea va răsună să-i deschidă,
dată, parfumată, gîndă sub rochie. Era grăbit, alergă,
lameasă la ei. Apăsa cu deget nerabător, butonul acu-
sormentat. Sună. Când o jinsei în brațe, îi sămășeau
lipii de coapsele lui, o dorează tot mai aprig, ca o setă
stinsă, arzătoare... O jinsei în brațe, și devineas deodată
trist, înfrigator de trist. Să e?... Dece, dece trebuie să
lăse astăzi? Dece întorcea, de la o vreme, nă ţeară? De-
se elizană să lucea, atunci când el să înțeleagă chimea
vegică frază: La ce te gândești? — Dece avea po-
vîrea cîrseitorale a cîtinilor care lingă mânăile printr-o
spălătoare, ori a copiilor care răstoarnă dintr-o miscare
său, pahărul plin pe față de masă curată? Cădeau
întorcea să cante, dar tăcaea de parcă făcuse o gafă;
să când prin simplu lapt și fredona o melodisă
fi adus umfluită ca și alăutri! El îi o mișcă legen prea bine
dar nu putea să-i ierte, chiar atunci când uită... Ceva
ridică, din fund de tot, nelămurit, hain, batjocoritoare
sigilitor pentru dragostea lui. Intr-o noapte... Intr-o
noapte, ca își apăraște și figură. Furnou amândoi. El era și
parto, o părăsise pe marginen înaltă a unui râu negru
de tăcere. Ea vorbiște, aproape la soptită. Nu vedea, dîn
îi ghicise ochii fîșă, tremurul bărbiei, și brațul dînt
sprințane. — Cum să facă? Nu pot, nu pot să trebă
înălțime... Nu pot să te las eu... Ea... Ea? Cine, cău să
easă? Însă el înțelege. Făcuse o sforsare. Se silise să
cucere pe pieptul lui, să-i mânghie părul. Dar sănătatea
se furcăsoare între el. Nu-i părăsî întregii noapte. El
singurătatea. Gândii. — Numai noi, genem... —

Merges singur pe steazile învățuite în ceață? Era singur și înor. Și orasul singur și liber și oțeriu, săntămând a cîrcebeau, brumat. Și vitrinele prietenioase părăsesc deschise visului. În fața unei librării și se pară că re-

Cînd instinciv, pasul. Dar, nu era ea. De
oprit la colțul bulevardului. Desampărîndu-
lui său din spatele unui triunghi înălțat al lui unspre-
zilei desenării în formă de palto-
căciună. În fundul măinile în brațurile palto-
căciunăi se văzuse o căciulă cheiaș. Totdeaspre o re-
măzintă minărie răcăoală cheiașă, același
color și formă ca cea de la poartă, care dădea
imprumut de ușărie. Ca o posibilitate de reinbarcare,
în mijlocul căciulei. Mă văzuse pe
strada, cîrul întunecat, reclamile
înșelător strădu, cîrul întunecat, porto-
rele bătăreni halene, oșăi verzi, ulbastări, porto-
rele bătăreni halene, oșăi verzi, ulbastări,
în mijlocul căciulei. Un singur drum î
în mijlocul căciulei.

unui boala de flori, un fel de cuciuvă onchesă, gurjătoare de flori, pătrunse lăpuș să băta la
o măslină și broboadă roșie, pătrunse lăpuș să băta la
un tablou rezervat. Un coș de puie și atârna de braț
și în tabloul rezervat. Miresanu crengilor
înțelepte margini cu mimoze. Miresanu aroma portocală
pentru o elipsă mirosul vinului și aroma portocală
săngerează pe lăpturi. Ea își retrase
de apoi dintr-o sângerează postă gemenuchi, cauă în manșon
de la îna trusa rochia postă gemenuchi, măi dădu
și oglindă. Vinul o mai legănsă, măi dădu
înțelepte și chiar draperile ferestrelor
în tabloul deschisit lucrurilor zdrobit
puncturi mai grele, statuare. Privirea era strânsă
puncturi mai grele, statuare. Privirea pe lăpuș
puncturi mai grele, statuare. Profunsa, profunsa,
puncturi mai grele, statuare.

Cenușie, tot corpul cunoscut în amănunt. El după ce lăltă... Ea, afară, în stradă, la ușa unui bordel... Cela plătise. O ajută să-și îmbrace blana, și prinse, în colțul gulerului, cringăta a cărei fulgi se făceau tot mai mariunți, tot mai negri. Iși petrecu brațul sub albaștrii să coboare scările.

Scara astă trebuia să fie seara întâlnirilor. Mergea fantome de îndrăgostitii, cu brațele petrecute și capetele inclinate în arcada sărutului. În fiecare taxi, binecuvântați ocroteli atingeri. Sub orice felinar, picioarele subțiri aveau pasii nehotărți ai trecătorilor. În parcul înghesuit sub cerul întreținut, liniar, de erengile luminoase, ale rii soapeelor ridicau spirale albăstru-

Ea m'a urmărit, într'o noapte, vănuță, adâncă, o steluță. Se ascundeau, crezând că n'o văd, în umbra caselor, în gangurile umede, luncuță, se împedica. Trebuie să mura desigur de spaimă și nerăbdare în impermeabilă imprumutat dela bucătăreșsă. Încercare naivă de-a deghiziza... Mergcea totuși astă cum ar fi dormit, că atrăgă de un magnet, cu gâtul întins, și mâinile întinse înainte să dibuiuțe intumericul, ca orbii. Si fiindcă se interpusuță între mine și cealaltă, fiindcă îmi fura singurătașă. Pălărcere nouă, perversă, își săna în mine inelul nebănuite până atunci. O plăceră, mai adevarată decât tot ce resimțisem vreodată, mă cuprinseșe. Nu dorința să o înjosesc, nu dorința să-i văd ochii, măriji de groază și desnădejde, plini, de lacrimi, Plini. Și să-mi spui că e pentru mine, din cauza mea, și că sunt liber. Libero să intese, liber să chinuiesc, liber să las la ușă, liber să înfrunt, să duce până la simucidere, cu frumoasă dragoste, cu tot... și liber, când oia vreră, să-o strâng piept.

Il urmărise aşa dar, într-o noapte. Plouașe. Picturi mai cădeau rar, de pe streașini. Căle o bușniță de vânscutura ramurile copacilor. Însotite de zurgălăii frunzelor, cădeau mici, avândse rotunde, care — în abuce-

Făcu trei pasi, zvâcni, unui faru trei pasi, se opri
bruse, gata să cadă, se agăță de zid, ca unghile
sgârâian varul, apoi pleca, sprijinit de zid, Veda acu-
becurile atârnate pe fire albe, fără sabă-jour. Iată
se ridică într-un nor cenușiu, inconjurându-le cu o rep-
mîscătoare, fluindă. El se deosebea, în fund, singur, ca capul
proprietatea palme, și coastele pe marginea mesei. Zâmbea
intr-un fel îngrozitor... Odaia se largise peste marginile
Inimii, zidurile, namenii, scânnale și lămpile, totul ca
mort deodală. Muzica, moartă și ea; noilele, înghețate ca
privighetorile pe sarmele de telegraf, fumul, chiar și
motu, totul era mort. El zâmbea inconjurat de transpa-
renta lui singularitate, ca de o apă, fără fund, fără maluri
In zadar l-ar fi chemat. № mai putea auzi. Ușa fu trăs-
tită, închisă.

Aleia, tunel de nea, forăse cărbunel noppii, arcuie
du-se până în fundul cerului. Înaintau amândoi, strânsi
unul într-alțul, în decorul desprins din basmele lui Au-
derștean. Zăpada scărția sub picior. Copaci strâncenii
Urmele pasilor înghețeau de frig. Mergeau spre capătul
lumii, ca și cum ar fi mers spre capătul bucuriei. Iren
de frumos, totul. Aerul suna a cristal, stelele săltemu
verde, crengile impleteau beteala, Conici și gravi, brazi
scuturari coame vineți. Cele două umbre păseau lungi,
elăiniale, împreunate, lăsive.

acerea, ca o pasă incarcată de arge și soare, ju-
tea, lătre apele nopsii.
Prinsă în rețea, ea se săbată, neputinciosă, apoi cu o
înspirare de aer, regăsi pe celalt alături. Il uităse, și
simți vinovăția, dorii să fie draguță, să-i spui... Că
poate recunoaște că pentru frumusețea serii. Se miră
singură, când se auzi rostind: — Aș dori să scriu ver-
sură... Noștrime sunt privirile oamenilor! Celalt avea
acum privirea pestilor, aruncăți pe nisip. Ochii bulbașuți,
întrebători, tulburi. Spuse că să audă crengile aplăcute
săbătătoarea ală. — Sunt tristă, tristă... Vă
sări se întăpeau în gropițele, sădite de tocuri, se le-
căneau cu lămpile voltaice, se ghemuiau în pelerina și

lumină a serpentului de stradă, în lumină vioată și unei
necurătoare. Dar oboseala îi se extinsese în
modul și elasticitatea mersului. Vroia să nu mai
să fie, să fie odihnească, să se culce. Oriunde. Să-
se întâlnească, să spânzură de gât.
Căpăt îi spânzura de gât.
Căpăt era că celalt se înviorașcă, o ființă strânsă sub
înțeza lui, usită pasii, ca un lup cu prada în bot, spre
înainte. Treptă... O usă deschisă, fără sigonot, covoare
înlănuite în lungul culoarelor. Siruri de usi numero-
ase, puluvaș, în negru, cu servetari albe pe
legătură de echei.
Tocătă tun
Iară devinise foarte trează, foarte grăbit. Început să topise ori și
înțeza, că care o învaluisse la vîrpeata acesei neribduri, noi, aprigii
pălării în drum, în vîrpeata acesei neribduri, noi, aprigii
lumii pe care ea ar fi trebuit să o aline. Deasupra
lumii, pe care ea ar fi trebuit să o aline, era
o năstă, o impinsie de uneri, și scoase blana, și
înțeza, că care o învaluisse la vîrpeata acesei neribduri, noi, aprigii

rotate, închise. Pe podeana de lemn, galben, o zdroiosie, se lașea, ranjind. Culorile, mirosurile își se înțeau în creier cu o putere nebună. Se opri. Mircea a petrol, a igrasie. De sub uși filtrau izuri de pudră, și colonie ieșină, imbinată cu șusoteli, scrâsniri de somnici păsi desculpi, apă vârsată. Năucă, privi în jurul ei, să fugă. Totul se învârtea, se cătinău pereti. Trebuia își recăpătă siguranța. O lovise vocea lui. Vocea lui își după ușă. Nu deslușise cuvintele, dar se aruncă, cum te arunci dela etajul VI al imobilului cuprinzând lucari. Navali asupra ușii. Nu era încluzata. Când își recăpătă conștiința, trecuse pragul. Se opri. Buzelile erau albe, tremurau. El ura aşezat pe marginea patulu lui. Haima îi atarna pe spateaza scannului. Gulerul cămășii era desfăcut. Recunoștea pielea bronzată a gâtului... ridicase ochii. În privirea lui rece nu era nicio uitare, nici mânie. O privea. Atât. Ca pe un obiect oricărui. Atât. În fața oglindii dulapului, fata în rochia galbenă își scocea speciale din păr. Un păr lung, matăsos, roșu. Se înloușe, mirată, gata de cearță, cu gura puțin strâmbă și femeilor obișnuite să înjure. Merse spre ea. Cercuri de lumină îi jucau în fața ochilor impiedicând-o să deslușească fața „celeilalte” el să ridicase, să apropiase de femeile înțepenite una în fața celeilalte. Puse căte un braț pe umărul fiercăreios. Fata în rochie galbenă îl privise cu duioșie, supusă, fără mirare. Ea, simțea de de parte, din adânc primele bolboroseli ale mandriei triste, ale revoltei, ale geloziei, toate care să ar fi deslușit, surdumă. El trase pe amândouă, încercându-le une rii, spre oglindă. Spunca ceva, cu o voce schimbată joasă. Cuvintele cădeau, ca stelele artificiilor de sărbătoare, în arcuri și ierbe incandescente, multicolore, pierdând fără nici o urmă, cerul era tot mai adâng. Se strădui să priceapă. Fațea în rochia galbenă — sau ea? și măngâiașe tâmpla aproape.

Ridică ochii, întâlnii imagini lor în oglindă. Vază în fată roșcată, subțire, plăpândă. De năr și rochia galbenă... și părul, despletit, și pleoapele vinete, lardale... de năr fi privit astfel, ca un câine bătut și recunoșcător. Se desfășură din strânsa ora lui. Înă lata de bronz

Ridică ochii, întâlni imaginea lor în oglindă. Văzu o fată roșcată, subțire, plăpândă. De năr fi rochia galbenă... și părul, despletit, și pleoapele vinete, lardătoare de năr fi privit astfel, ca un căine bătut și recunoșcător, dacă Se desfășează din strămoșarea lui. Înăs fata de brat îmăngăiește tâmpla aproape.

de loc, regăsindu-l în față ei. Mana lui, cu ehen,
înținsă spre ușă cu gestul cerșetorilor orbii.
„Stăteau asă dar, din nou, față în față, cupință
de nepătrindă bucuriei, uitării de strălucireas dragoasă
Gurile strânse încercând primul zâmbet. În mână luă
își faceau cuib măngăierile. În ochii lui, ea zări lăcașul
pleoapele pentru a o le cărire de stea în fântână... Coborâtă
privirea și căzu pe deasupra înflorind în singelo
reverul blânișii. Fulgi erau negrii, mărunți, prinși în
și dorința lor, gura și setea ei chinuitoare. Ridică brâu
peste obrazul lăvid. Tâcere. O cheie căzu, grosă,
înclestașă strângău cheia lunecă, în zăpadă.
Incerca să-și chemă, să fugă, să-și opreasă. Degăză
...Ceața părăsia orașul..

LA TREI INGERI GOI.

locul roșietic. Ca la incendiu. Soarele aruncă purpură în sticla zgurăuroasă din lungul
canalului. Asfintitul impotmolit în nămeți și brumă,
între blocuri de ciment, pieziș. Apoi gemenii
lăvid și acrul împiezit decodată lăud și albăstrui.
În malata linistă su tristă ca un cătice interupt și
în o dimineață neașteptată. Lî se simți părăsită
lunari, sau aruncată acum în voia lor, ca o rochie
spălătoare scumplii sănătoasă ruptă din mers
pe marginea drumului. Se zgribușă, covrigă în colțul
caselor. Prin fereastra rectangulară, din tot lungul
canalului, care îl dădea impresia unei croaștiere infinită,
prin noiari și apă înghelate, cu antena blocului
în față, diept reper sau catarg, nu trecea nimic. Mai
poate 2–3 ceasuri, după ce gemenul va deveni
înțelept lăluș, cenușiu, argint înegrăit, apoi negru și
înțept pe urmă cobalt și pulbere scânteioare de stele,
înțept cu singurul rologol blond al unei mingi somnambule,
înțeleptul va fluiera discret, încălzind odaia, ea va
moindu-l lămpă, ea cu abatorul roz. Va mâncă, singură
în față cu fotografia lui, pe un colț de masă. Poate își
va fierbe un ceai, și între două tărtine cu unt și car-
pătă, va ramoga amintiri dureros-chinuitoare ca o vescnică
înțeptă de pâine uscată, care nu vrea să-ți lenece în
gâtul tău. Deasupra studioului se legăna cartonul, gulben
în formă de capătă, cu dungă atât de marin albastră, și cele
două bărci negre umede, cu luciri sidefii pe coamele
podejdei, lopetile în dezordine și nasul în nisip. Cele
două umbre de bărci culcate la picioare, ca doi dulci flori-
șuguri. Chiar dacă îi era dor, de mareea, nu cea depe desen,
nu acela de un albastru strident înecat în soare, în clipă

acestui amurg, care, devenise deodată nou, multe și plin de unicul lui sens. Lă simți că viața ei e înghesuită și se află dincolo de gemenii încercuiment în noroc, ca un monochiu într-o orbită de mort. Și lăndează în deschere taină acestui amurg, se scufunda tot mai în Intrinșul cu într-o apă trădător adormită, cu o cărare enormă ascunsă sub măslini, se scufunda în apele lui și noapte, al amurgului său ale ei, cu mișcări abecu abătute, cu pipăiri de deghe și doruri, și frică. Nepevăzut, ca dedicul unei crasornicării, o lovitură că ne puțea să înșă, să se plimbă, să-și cumpăre zian, un fruct, o floră. — Mainile o Dumîneț, și în vălurile închise

Omul intră grăbit, prin ușa turmantă, fără să-și scoată măinile, adănc ascunse în buzunarele paltonului rugășat, larg, cald. Se lăsuță împins de ușe și Li se miră cănd vede din îmbrăjașarea multiplă, ca proiectat în bar, de o mulțime nevăzută. Odată în sală, omul își pierde sensul, încearcă să se oprișe dezorientat. Li strânse în jurul gâtului blâniuță, cenușie și paltonului, păstrat pe umeri. Încălzea într-o paume un păharel de vermouth, privind la topirea lumenii cristalului de ghiață împărechinat în valoarea binecuvântării de lămăio. Ambele pluteau peste apele de topuz și vinului scânteietor, una nicsorându-se mereu. Barul era plin. Plin de zgornot. Din lămpile ascunse izvoră o lumină liniștită și densă, învăluitoare. Li căntă iar pe omul cu raglan. Nu mai era în sală. Il păru riu că nu-l supunea veghease. Unde să fi dispărut? Avea trăsături sădine și iate, ca asperitașile unei stânci săpate de ploii și vânt. O stâncă din Dolomiți. Și pe undeva ar trebui profila creneluri verzi de brazi pe creste. Brazi întincoați verzi din Dolomiți. Azi, albi sub zăpadă... Li nu mai găndeau la nimic. Sorhea la răstimpuri, din pahar către înghișitura amără și o urmărea coborând în gălăjei măslinilor, până se lăcea neșimptă. Imediat voie, Dudson. Omul în răglun era în picioare lângă masă. Fără păhiuri, dar mâinile mereu înspite în buzunarele largi, cu un lucru de încăpătânare dărza și frică. Frică de lumină, de lumeni rușine? Li surprinsă, dădu din cap fără a rosi sau săzgăi. Acum necunoștește, mărinile din baie

„mângâia pe sări spinării en falmiri de nolo hăbău
piamul și risipea cascade de mărgele pe umerii și
sunii goi iar vioara și strângea obrazul în
întins, vibrante, ca două palme în care
scurdele-i fi culcat obrazul. Pe rând, notcile și degrauau rohi
descopereau gemunchii și coapsele, și măngâiau pietre
tămplele. Acum, oprișe pe pleoape, o chemau să-și întoarce
brațele, să se lungescă, în sus, pe călcăi, ca o destindutie
de ure și astfel să se dăruiască „cu risipa întreagă al unei
melodii izvorite din ea însăși. Melodii sau sirene trăiesc
din adâncuri, cu boabe de apă în iarbă verde a parcului
și niros de spumă, de scoici și de vânt. Goală ca o cosă
de vioară sub arcus... Nam fost niciodată tristă până la
moarte, și niciodată nu mi-a fost nimănul plin de fericire.
Poate n-am fost niciodată, îndrăgostită. O călătorie
și zgromot, și dădu seamă că o cuprinde amețeala și
ar fi bine să plece. Dar omul cu mâinile în buze nu
îl devenise obișnuit și indiferent ca scaunul, masa, obiectul.
Nu se sincrisi de el. Luneca, sprijinindu-se de
speteaza de catifea a banchetei, și cum trecea chelnerul
lângă masă, zâmbi, schiță un gest vag cu mâinii, șopârlă
un Martinii. Închise ochii obosită de sfârșare. Nu o
servă când zburase paharul gol, nici prin ce se amastorii
răsări în lufă ei, un pohar plin, cu o minunată și străvechi
buclăpică de ghiatajă înțoland că o răpuscă de sticla. În
poiul era galben ca lămâia și fudul... Îi venea să rupe
de mutra ce-o va face când va dispărea răpusca de
ghiatajă. Poate și de sticla? Nu se va topi. E rece. Ghică
artificială sau sticla? Nu se poate niciodată, chiar dacă
va bea vinul va rămâne piatră la fund, cu lămâiu. Laiș și
fie. Poate o scoate totuși? Când degetele ei ciutăru și
prindă ghiatajă din pahar. Li se simți deodată nesigur
ridică fruntea. Omul o privea. Dorul buzelor să pară
anuzate, destins căci se uită înainte, ca un reflecție
pusiu. Îi, cu toate că se simțea înglobată în raza obso
vafiei lui se simți micșorându-se, disipând. Păren-

pândă măngăierilor cariei cad pe cenușă și unde
sunt duse. Ca sănătatea o ploaie de vară, pe ploajă Apa și
rize prima dată, pe malul mării, singură, goala, cu
aplecat pe umăr și trupul rotit sub picături. Între
care își frământa adâncoul cu ierhi și muli, întotdeauna
cenușie cu reflexe de argilă și cerul de plumb, în
treciuri prinse și el reflexul întunecat al metalului
grite de timp în tomurile sepia și cocleală ale unui
tuhui și ale apel. La lumină fulgerelor Joan parca să
gint alb. Ca o statuie nouă pe jârmuri nitate doar
roase de venenii. Joan singură, profilată pe un an
de furtună. Așa o văzuse. Căci ea plecase chiar în seara aceea, cu val
galbenă și căpătelu maron și ciupâlt, care dezlănțuită în
în timpul primului an, dintr-un os de pește înflăcărat
trăhee. Sărucul Joly. Joan nu era o stăpână care
îngrijescă cum trebuie. Căci el o înțeau atât, îi erau
dragă animalele, incât îngrijea de cățel, ca să nu
rimeni dreptul să se plângă de nepăsarea sau egoism
Jeanei lui. Murise axficiat, cu bale roșii la coloană
botișorului negru jalmic, ca o mică leică de vin
Joan, unde o fi Joan acum, ieri sau alătări, cum
asta? Jolly dormea de mult sub copacul grădinai, o
fel-zilele, chiar noptile își pierduse sensul de con-
tate și într-o învălmășală obosită își se rostogoleau
mâini fără ca el să le poată nici descurca nici nu
la loc. Joan era culcată, cu capul pe pieptul lui
cântă, cu gura închisă un cântec negru. Si când o
seculase, ea mai rămasă în pat, nemîscată, ca într'un
coafaj, întinsă pe spate, o adeverătită prințesă egipteană
cu umeri mai largi decât șoldurile și vîrfurile piciorilor
împrenute ca doi porumbel pe o cracă. Efieh? Că
părul roșu, rețezat pe frunte și ochii cu sprincenele de
spre lâmpă... numai gura nu se putea... o
din nou întinsă în pat, alături de el. Dar el nu muște,
el, ci un alt bărbat străin, al căruia trup gol și produs
fiori un corp gol de bărbat străin pe care și-l închide
în amânatime pe când nu se găndeau deloc la față
anonimă. Corpul își trăia propria viață încercând

Acolo unde vor fi. Căci și era indiferent dacă se nava în porturi ori se avânta în largul măcelui banca unde-i întinuită, nu se vede, nu se audă nimic la răstimpuri plescătul apetit lovită în soldul de Ropot de valuri, te apleci înainte, încordoi cu brațele întinse drept, flexiunea șacelor, tragi vâsla spre tine dându-te pe solduri spre apă și o clipă de răgaz. Ropot de valuri...

Putea să trăiască fără Joan. Totul ar fi cum să înainte. Dar trecuse prin viața lui schimbându-se tratat încât nu mai era în stare să-l regăsească în lalt — eu, — rătăcit pe drum. Poate nici nu voin să fie în căutarea lui. Posibil. Nu vrăia el să redevoie credeau că înțelesește abea acum ce-i viață și droga. Searbădul cuvânt de care își bătușe de nemulțumiri joc. Dar iubirea nu este acelaș lucru, pentru că și cum Joan ar fi ca altele. Îi dăruise încrederea posibilitatea unei fericirii pe care de altfel el nu reușește, dar știa că ultura de Joan ar putea să o ajute siguranta adeseaferirii nerăsonante, aşa cum răsuflarea primul fir de grâu. Fericirea? Niciova de a strânge brațe, de a râde, de a cânta, de a musca cu dinții înîmpăti, toti într'un fruct, sau în carne ei, nevoia de săi alături și de a se simți puternic. Deodată total înusit în neant. Jean nu-i spusese nimic. Dar el nu avea deplinătatea posesiei. Îi fugea între degete casipul. Chiar atunci când zăcea lividă, cu ochii inchinți în brațele lui. El îi spiona crăsparea feticii, palourea, acel celul, iar substanța latinică, abea perceptibilă a connotației plăcerii, dispăruse. Jean nu mai era a lui. El putea decuță să strângă dinții, să urme sau să blestebe. Nar ajuta la nimic. Chiar dacă ar fi mers să o cumpere acum. În scara asta nici nu venise. Barul „Cei trei bogati”, își învățea reclama luminosă la colțul străzii. De case spre dreapta, ascensor, etajul VI. Odihnă în Pustie. Cauza întunecătă. Unde era? Își zise, în devăr era asta un refren obsedant ca cele auzite radio, care te urmăresc zi și noapte până dispar copiii site de alte — și timpul să pun punct, și timpul... Văslă, răgaz, ropot de valuri, văslă. Înaintă cu

acolo. O porni departe de „Cei trei îngeri”, automat tocurile pe trotuar.
Erau stele în noaptea aceia. Dar reclama „Calea îngeri goi” sănătatea atât de fulgerător făcută de căleșă cu lumini de candelă, într’adevăr, punându-se în casă și dragoste și tot ce făcea Dumnezeu. Numai mereu mai mult ca un drum care nu mai spunea nimic, tuncă are? Uite stelele. Ca și cum n’ar fi. Tot căzătorilor trandafirii, apoi galben, apoi albastru. Cum părea negră iar pîrul platinat, verde. Fanteome și meni, cari treceau o clipă, ca în vis. Erau și astăzi murdare astăzi profanău, pînă la

zidul. Pîndea titlul era dimineața următoare sau? El o surâzătoare la mijloc. Logodnă principala, sau? Drăni? geozie? Cuvinte lipsite de înțeles. Omul ar fi trebuit să știe pînă între mâini, că un fruct, să-l strângăndu-și capul în cărnoasă și dură. Gura pe care să vinea în deltă pe parchet, privirile lor care se dospătau singurătate, urlă antenă de radio, înimabil-verticola, dulcele de gheam — eu sunt de vînd, eu sunt de vînd, eu

VIIA MYOSOTIS

In stilul châtel-ului elvețian; piatră roșie, balcon sculptat, acoperis ascuțit cu muchii de fier și se ridică săios între dune. Nedeosebindu-se cu celealte vîle, singura ei mândrie era esarcia moșneagului a viei de pe zidul sudic, ferit de vîntul aspru al litorahului, decor metalic cu tonuri de plumb, argint negru, pietriș cenușiu. Vegetația era de același cultură spațială; mărăciniș cu răpini și o iarbă lepoasă, uscată de un verde enăscut în vîrfuri decolorate, nenorocită plantă de nisip. Mărăciniș, arcuind spatele sub tristeții de veacuri, înțelegea neînțelește unei roșii dincolo de dune, zarea imensă, luminosă pustie, neînțelește spre cele patru puncte cardinale, cu sinea gigantă și neputințios postă sbuciumul cîmpului să-mi săracă. Niciun copac, nicio floare, nici o umbrire legată, nici măcar măngăierile unei tufișuri verzi; ...mult mai departe erau pădurî de pini și mărăciniș cu bulgări de sânge pe vîrfuri, întrepostul leșurilor vîrgați, dar mult mai departe... În primă vîlă Myosotis nu erau decât dune, nisip, scăpeti la mărăciniș, la vîntului, stăpânitor și maref. Cum îngrijoră sănătatea ai sănătății, la trei kilometri depărtare de orice locitate Nimeni n’er fi putut răspunde nici măcar la întrebarea, cum să coboară pantele de nisip. Se opriș în locuri, săzâi, săzâi, rătăcise pe aici, mergând cu calul de la bătrânețe), cetei numele, Zâmbi Vergiss mein nicht... Ne m’ombliez pas... Nu mă săzâi. Nici ea dorise atât să nu fie uitată. Acum însă totul

cespătase culoarea steară a poisajului și Lî nu mai echinuță de dorul unei supra-vieti... Venise, fără îngrijorare, de tot ce nu era să, de oraș și de oua Revenuse, iarpa, înțelegând-o, o adusese uici pe locul unde au să dezoarească cingurătările... Intrase în finutul monuștei o cuprinse. Linighea nisipului adormit sub acelă lumină zilei, calmă, curgând fără vibrații, zare, în ca privirea orbilor, marea, abia clipotind, zâmbind, zâmbind de muanje cenușii; chiar vântul, parecă să fie altceva, parecă că se lăsa purtat pe scuturi ca un răzleles, insorit de gongul surd al valurilor... paru cunoscut, ca un finut locuit de mult sau văzut vis... Scrășnetul nisipului cald sub piciorul gol, agonizând, copitelor pe pietris, zareu tăiată de spinărilor rotunde danelor, și mai ales tăceren..., tăcerea plină de țigări de luncări, de suspine, ritmata de sunoul egal al morii tăcerea unei zile la începutul ei. Se apropiase de postul calului mergea docil în urmă și dădea din cap, mărginind și urechile. Când ridică mâna să sună, o piatră desprinsă din zid, bohotind...

Vara părea să nu mai îsprăvească. Zilele curgând boabe de nisip, însezisabile și mărunte, identice și, ad fugitive, cu umbra vîlei, lungită pe nisip, scurta la amâna lungă, ca un castel gotic, spre asimilit, largă deodată și grea, confundându-și trupul cu umbrele nopții, în amuziindu-se, fantomatic-suruzesc, sub lumină lunii, ca în turn medieval; umbra vîlei, spinosă, trandafirie în zoriile. Zilele treceau deci, pietricile aruncate pe un drum pierdut pietricele fără sunet, fără culoare, fără roșu.

Vara trecuse; Li rămase în villa Myosotis. Ploii batonă în geamuri, vântul suera mânișos; lunea sub ușă, zâmăneala ferestrele, ciocânea geamurile; se cășăru prin casă și suri, ca o pisică furioasă, scuipa, svarleu nimănul, pe terasă, balcon, sub ușă. Diminețile erau cejoase dispăreau sub avalanșe de nisip, dunde păreau că sunt aproape de casă, gata să-și scutire spiniările peste vîlă barând ieșirile. Li privea lung zarea vânătă în voluțe de praf, ștergea cu vîrful degetului o dungă de nisip depusă pe pernăzul ferestrei, mangâiau căinile Bulu care venea să-i ceră o mangâiere... se culca pe divan

mări prea departate pentru a exista aveya. Puntem Sonia, gazda pregătea un ceai aromat, verde, cestii miruscule, cu toasturi blonde și dulceață de tocale. Lili, așezată în fotoliul adânc, tâcuinădea din cap împrejur, ascultând povestile nobile ale gazdei. Missis Wainright (Florence) era drăgoștă de-un fost print rus, în prezent pictor și în o înaltă academie de bancătărie. În Paris...

— Ah, acest Eugen Ivanovici! suspina femeia de cincizeci de ani, privind fotografia iubitului... O suferă de o hernie și nu poate să aibă nicio înfrățire operatie... Eu î-am oferit bani pentru asta el nu vrea... Întâi diploma de bucătar! E delicios! spune — e o poreclă de dragoste... King-Kong! În devăr, americană avea ceva din statura preotă clăpuș mătăhalosă și nițelus ridiculă a uriașului chimpanzé american — din filmul cu același nume... Înțeoară explicită să tot audă povestea tragică a lui Eugen, în print și cavalerist, în prezent ucenic-bucătar, cu degetele a purta în viitor scufă înaltă a „sefilor”. Li-o întrebă pe Missis Wainright dacă a cunoscut vrem români în România... avea morbul lui Pott... a stat chiar în o sală dumitale! Rostii un nume pe care Li nu ajunsese să deslușească din cauza pronunțării. Trecu să le sărbătoarească, Reîntoarsă în odaie, Li rămaise o clipă pe o orbică de întuneric, apoi aprinsă lumina. Văzu că ochii „bahut”-ul breton, oglinda venețiană, divamat, plini; totul parea chudat, altfel, străin. Nu se mai simte singură în odaia ei; ceva pătrunseso în cameră odină și glandul altrei vieji, trăile aici. După ce o inchiriasă, se culmase imediat aspectul locuinței. Cărtiile și în bucurie aduse, pernele multimloare, un evantai pictat, marină și seria flacoanelor de cristal, de pe toaleta transformaseră odaia. Lângă divan, aparatul de radio, lumea masina de scris, o scrisoare căzută pe covor,

nu progr; căinii simultan și arătără colții. Li
nu se iau cu măstre. Măranu întruna. Străinul privi în
spate, sănătatea sănătatea multe... În odia asta... pia-
noștil meu era nici... lângă fereastră... perdelele erau
luciu oglindă era tot aici... și dulapul... fotoliul era
lumină. Se apropiase de pian, atinsese cloapele, apoi
își întoarse, lăsă a apăsa pedalele, începu să cante,
lăsat. Preludiul în diez al lui Rachmaninoff. Chiniu,
într-o colă, cu blana săburlită, măriușu surd,
lumini să se apropie; pisica se refugiase pe dulap,
într-o verde, pupila mărită ca în clipă proce-
zării emareni vrăbiu prinse. Preludiul, cu dângă-
rile spinozelor funerare, cu tristețea iremediabilă a pă-
dui, bounna, cu durerea sfușind melodia în
un gravo, despică timpul în două, ca o groapă
spectrală, umplută odaia cu umbre; sunetele se
do pereți, halucinante. Necunoscutul căntă cu
unghioi coloară, ca orbii. Degetele lui erau obosite,
galbeni, Brusc, Preludiul se prăvăli în tacere,
ca la rugăciță, spuse: — „Ați auzit? Mai întreb deseori
de ce o șansă un viu să priceapă? E ceace se întâm-
lând mori... Li nu înțelesă ce vroiu să spună.
Un or consornicului scandă valurile timpului. Strâr-
șeau în fotoliu disparea în umbră, pe când Li,
pe divan, avea un nimf de lumină pe frunte,
mai mult ca nu mai azeza bătaia ceasornicului... În
clipă, din fundul odăii, vocea străinului poruncă:
„Lăsați-o lăsă să se supună. În întunericul cumplit își
dăruiește acordante, bătăile înimei. Acum... regăsește totul cum
dă lungui spinării. — Acum... de căte ori am deschis usa pentru
ține, nu-i valuri? de căte ori am deschis usa pentru
ține, nu-i valuri bine... valuri... mi-ai fost prieten... dar
ține, nu-i valuri căinii, năunzi? — Nu, zise Li,
mai dorm aici, — Nu, nu în odia mea.. zise străinul. Li
nu se arătau își deschise, luga căinilor, Tacere, — Nu
te trăsă, fetițo... căinii sunt în bucurărie... vezi, aşa e
cum... un dorit utăi clipă aceasta... vei dori să lu...

reîntoarcerea în trecură când n'ai reușit să-l săi
lui erau urât de usori incat nu se puteam să-i
le sămână în mod ciudat prin piele. — Aici am să
murit, (râse scurt), misă dăruit un boală de
omărcunie drogosteia... Li simțea săpteronul
mâna ei întâlnii în tatonăriile și spre buton, voia să sprijină
uscătu, care-i încercuia brațul. — Nu, nu e nimic,
lumină, nici-e frig! auzi Li mi-e frig... niciu lucru
vrei să mă alungi și de aici? Mainea popu se
da; o să nu mut la oraș... — Maină, hohoti sănătatea
noul, mâine, mă înțeleg, sănătatea acesta; azi, sănătatea
veșnic azi, săi tu ce este „azi”? — Stiu, Iată
cuprinsă de febra descoperirii, azi iestă tu! Nu sună
nicioseană pământ umed, parul a ploacie, resturi
compatimire pentru omul care faceuse un drept
lung... — Vreau să mă culc altădată, să
ne așeză la picioarele ei, Li își simțea mirotoni
mirosea a pământ umed, părul a ploacie, resturi
de plumb; compătimire pentru omul care faceuse un drept
lung... — Vreau să mă culc altădată, să
intunecat și iute, spre fără blestemata. Nospici
și vie, căldă, vie, vie... Fata se lăsa dusă de un
trezi la urlele căinilor; tăstări de tine, Li, și
jehic, lătrau ascuțit. O lumină cernește filtru din
obrajii, amenințănd să vădă în odaie, sală în
cer de plumb; ceasornicul se oprișe în mijlocul
Dar era totuși ziua. Ploaină întotdeauna
să deschidă; căinii năvăliră în odaie, sală în
odai, cu totii se întreptără spre bucătărie. Li încearcă
si pulida, căzu pe dulapul alb, scânteind pe
rosii. Vântul risipi norii; o bucață albăstră de
împărtă pâinea cu ei frățeste. O ruză de somn,
zări prin geam. Li se apucă de treabă; pe sfârșit
de postav verde, măcelarul, pe o bicicletă orizontală
de obicei un nas, redus însă la ea mai simplă expresie
el își scoase supă galonată cu aur și întinzând ușă
de scrisori și zare, zise: Se pare că vom avea
noi

lumina învenimă că trebuie „cinstit” cu un Ou-
lul decurgând ca deobicei; căinii alergau pe
solul foii băgase capul într-un castor și lingea
jocului. Li îl sărpați după ureche. Minu-
tul mongolic, bolii triunghiular, nasul turrit
înbolii oblice. Pe mustățile lungi lichideau boabe
în o jucarie, elastică, de catifea neagră.
Povântul întreg devină de azur; revărsat pe dune,
vîntul vîl nisipului; marea era de argint, vîntul
vîntul. Li rătăci pe ploajă, insotită de căini;
lumina în urmă, somnominind scoicile, apoi
lugo, se gudura, alergă măintă. Aveni impresia
a unui plimbări cu prietenii. Spre seară, cerul
însoțea rostogoli valuri de aur; plaja, imensa
însoțimă în brume violete. În cîteva adâncimi
mai, rîmăseseră bălănce, orau ca niște râni
înținute ale pământului, oglindind asfintitul. Trep-
etul devine liliaciu; o rază de lumina evărătă
în orizontul pare verde; aburi se ridică spre
baladă și scobiti, atâtând nesigur în văzduh.
face recă. Oboselă cuprinde gleznele, ca o
însoțepe urechii falzelei. Bobby are însă chef de
o trage de rochie, urcă și coboară fileza în salturi
înținute. Riciki se opresc la fiice pus sub felurile
de mironasă o piatră, să răstoarne un rac
însoțită frumusețe a zilei care se duce; începe să
ascundă nisipul cu labele din apoi, pe
Duh, eroi și demn, merge alături de stăpână
în cruce colții, protocolar. Li e singură, inconjurată
de unii și încercă să deschidă; broasca rezistă, pentru
dătă... Pare că o previne să nu intre...
Căinii dorm; Kikiki și Bobby împreună, pe margininea
înșinătă; ambii cu capul înțins pe genunchii lui Li,
pe divan; Dick-cel-mare se duce să bea apoi so-
la un pic de slănicuță; Pisica își ascute ghiarele pe
însoțește verde u foliul lui; lumina curge albă și moale.

reîntoarcerea în treptă de ușori înzărit săcăi și
pe Solange, în mod credat prin piele. — Aici am și
muriți, (râse scurt), mi-a dăruit să mă
amăzâciumea dragoștei... La simțea săbatoarei
noastre, însă ei întălmi în tatonările ei spre buton, o manză
lumină, mică încercu brajul. — Nu, nu e nicio
vrei să mă alungi și de nici? Maină, șopti ea, însă
da; o să mă mut în orăz... — Maină, șopti ea, însă
nu, maină, nu mai înțeleag cuvântul acesta; și, nu
cuprinsă de febra descoaceririi, azi, azi se
aseză la picioarele ei, Li și simțea miroană
mirosea a pământ umed, părul a ploaie, recință să
compătimirea portru omul care făcuse un drum
lung... — Vreau să mă culc alături de tine, Li, să
ști vie, caldă, vie, vie... Fata se lăsa dusă de curăță
densă, ostiliă; pe sus, sănătatea verde ochii păscut
trezi la uretele zina. Ploaia încrește un drum
jelnic, lătrau ascuțit, și iute, spre para blesuemătă. Nopțea
deschidă; căinii nașeală în octaie, săltând, înghemătă
de plumb; ceasornicul se oprișe la miezul noaptei.
Dar era totuși ziua. Ploaia încrește. Li coboră din testă
obrajii, amenințând să răstoarne cu mângâierile
Cu toții se îndreptără spre bucătărie. Li încălzi lopatele
împărți păinea cu ei frățește. O rază de soare, plezură
zări prin geam. Li se apucă de treabă; pe când mătușă
odaia, sunări pe rând: lăptarul, cu nasul roșu și blanea
de postav verde, măcelarul, pe o bicicletă ornamenteată
cu un cos înens de provizii, postașul, indesat și runcit
el își serase șupca galonată cu aur și finiazind un lemn
de scrisori și ziare, zise: Se pare că vom avea

nuare însemna că trebuie „cinsit” en un Ouhu! decurgea ca deobicei; căinii alergau pe lângă el își băgăse capul într-un castron și lingea bandui. Li îl scărțină după ureche. Minu său mongolic, boală triumghiulară, nasul turrit în sus, ochii oblici. Pe mustătăile lungi licăreapă boabe de cîini; pe urechiile său în urmă, scoicile, elastice, de catifeu neagră. Cînd erau întrigătăveni de azur; revărsat pe dune, lăsuau vîlă nisipulu; marea era de argint, vîntul urmărește. Li rătăci pe plaiu, insolita de căini; următoresc în urmă, scoicomind scoicile, apoi în fugă, acă gudura, alergă înainte. Aveai impresia că unei plimbări cu prietenii. Spre seară, cerul era roșu, marea rostogoli valuri de aur; plaja, imensa și nevestimăpă în brume violetă. În călăra adâncă, pe mal, rămăseseră băltonice, erau ca niște râni din hoscă ale pământului, oglindind asfintitul. Trecând în urmă, palidă și scobită, atârnând neșigur în vîzduh, să face recetă. Obsoeala cuprinde gleznele, ca o lîncopă urcușul tălzezi. Bobby are însă chef de la orange de rochie, urecă și cohoară luleza în salturi liposu; Rikiki se oprescă la fiecare pas sub felurile sale; ca să miroase o piatră, să răstoarne un rac, să scoormoneasă nisipul cu labele din spoi, pe Dick, greeni și demn, merge lăluturi de săpănat în arată colții, protocolar. Li e singură, înconjurată de spate frumusețe a zilei care se duce; începe să Dick ciulește urechile, apoi și linge, uspru și tot, bucal gol. Nisipul rece se istrecouă în pantofii săi. Scoicile umede scânteiază. Li scoate cheia din lăzoa și încearcă să deschidă; bronca rezistă, pentru ceva dată... Pare că o previne să nu intre... Cînd dormu, Rikiki și Bobby împreună, pe marginea nisipului; umbii cu capul întins peste genunchii lui Lă, împreună po divan; Dick-ot-mare se duce să bea apoi se împingă spre dealungul usii. Pisica își ascute ghărele pe lăză, împingă verde a fotoliului; lumina curge albă și moale. A recolțat o rochie usoară și lungă de voal roz, și fardată

ca pentru oraș. Așteaptă, și pianul deschis ușăriuță
așteaptă și ușa gata să se deschidă; niciun sgomor, doar
flinarea căinilor, alături vântul genei, se sfate, ca un
preistoric în agonie; rareori căte un val răsuș
zând greoi pe mal; casă toată așteaptă în tene
de vie se luptă dând din aripi ca o pasare prin
așteaptă; a deschis o carte, vede rândurile și
desprinde, un cuyânt, o frază; totul e în afara și
simțurile par a fi concentrate în pavilionul unei
corpușei e un nerv auditiv. Ascultă... Asculta
osornicul arată neclintit miezul noppii; ca și cănd
vinja săr și rezumat într-o eternă oră „¹²...”
nimineni? Intr-o zi la ora ceaiului, către Doamna Ida
— Așî dorî să-mi schimbăți draperile în lovitura
aveți cele roșii? — Don't be silly, sunt măncute de
nu sunt frumoase! — Nu face nimic, și o să
revă... dacă se poate, să-mi las mașina de scris în

— De ce nu? — ee hăștini sunt români!...
Bobby e alb, mic, subire, seamănă cu o statuie
Haga; are urechi lungi, triunghiulare, negre, care
podobesc capul ca o bonetică olandeză; ochii
violeti, botul roz cu mustăță mitită; când e în-
sare pe labele dinapoi într'un fel de „dans” — pe ră-
ca și cum ar trebui de jucat atacul unui adversar
un fel de dans grățios și ușor ca ul boxerului.
Se obosit, se culcă alături de Li, căutând cu bolul un
gol sau genunchii, miscând un simbol cu de-
culmea bucuriei provocată de o bucată de zahăr,
mângâierea pe bură, îl face să se răstoarne pe
un privirea extaziată, oblică, ea a umi răsfățat opri-
Rikiki e mult mai rezistit, mai demn, dar gelos
itorial, ca un perfect Otello patrupsed; nu și pu-
stăpâna decât în imprejurări de forță majoră
e certu, se culcă sub canapea și se preface cu un
Nu răspunde chemărilor, decât după ce își se spu-
e un câine bun; se apropie cu rest-voință și începe
dar împăcat redievine ascultător și vioi; cind îl
Rikiki e fericit, dă din coadă și latră... săre pe cu-
o lingă, îi aduce papuci in gură... Dick-oel-nauv
hup enorm, cu ochii măsliniș, verzi când e furios,

înt de stufoasă încăt e în stare să răsboarne
pe vore Li își tine ţigările și carteia, coșul cu
bomboanele. Doarne culcat
pe voleal cu flori, vine s'o miroase
dor se scoală noaptea și înălnește
să vada dacă e treză... Când îi întâlnescă
în colică urechile și-și impinge botul înainte
în colică și îl trage; căteodată, se ridică pe labelă
pe marginea canapelei, își cuică capul
și sprijineste pe ochii; parcă i-ar asculta bătălia
al și închide ochii... Il vădă și spune „băiețe” și uneori „domnule”... Il vădă
și spune „băieță”, nu-i va fi frig; uite ce blană
nu văză pe terasă, nu-i va fi frig; uite
nu văză pe doamnă în odaie... Il vădă legă, nu
văză o să vin...
Întreacăt, noaptea pe terasă.
Lupul ridică o labă rănită. Ser
în sânge; Lupul cioburi de sticla; se
jura că n'a aruncat cioburi de sticla;
Li nu crede să-l
bucătăile unui pahar... Li
nu și aminteste... Dick e legat la picior și
închidă căinii în bucătărie...
nu avut animale în oduie, n'au avut pe nim
meru săngur, chiar în dragoste, m'âm sim
lachand parte dintr-o serie specială de oameni
deosebi, nemorocii, care au primit în fixată în
mâine, ca o lentilă suplimentară
nouă săngur, am devenit rău... nu cer cir
niciunul, dar singurătatea ca unele răni,
niciunul... Caacerul care te roade te face să
răbăuare... retrăirea unor zile în care ai
cruji, crujă, găsind la slăriș...
într-o cenușii; odată a lugit pisica; într-o
trăcătă, cenușii; odată a capcană de ieptă
un vânitor a găsit-o într-o capcană de
la villa Myosotis; Li privește grămăgioara de
o săptămână. Omul, induioșat îi propune un alt pîn
în cop. Nu, nu mai e nevoie! Intinde o mână
dusă cu cunoaște pe cineva care i-ar avea
„Voiu plătu, căci nu le pot lua cu mine. Pînă
în urmă lui, sprijinătă de balustradă; viață d
în urmă lui, și o atingere răcoroasă, cu loșne
în urmă lui; și o obrajui; și o

devine insuportabil, ca o remășcare... Li răspunde: „Arămii și le adună persoane hoțe...” Zilele trei, puhoi. Nici nu sunt zile ci un lăbuță bistovitoare, cu pe cheiul gării în astăptare, băile de praf, un usanc de scisorii Ingăbenie. Într-o zi cade în locul său în față, paralizat, a murit în mijlocul locurilor său, n'a ajuns în mânile destinațarei. Vechea, început ca în fiecare chiriaz al vîlăi Myosotis, sănătatea pe timpul venirii lui Li în pustiurile său, căreiai va sărbători sădurnic un răspuns repede; Deschide usa; Nimeni; Sonerie! Li își dă seama că e telefonul; Cu picioarele pijamale ei de dantelă neagră, fata tremură sănătatea și de receptor. Lumina se aprinde deodată și se înțepă la un cayou... Li nu mai deosebește, unei voici „de dincolo”, să se deprindă, să se întoarcă, unei voici via. „Cei ce vorbiți totușă noaptea?... ai fost plecată?... Doar în vîcă în oraș? Li e cuprinsă de ciudă; nu împărtășește telefonul său sănătatea, nici dece o cheamă elocuitoră, ascunsă în oră: 12; Timpul se scurge înseamna de tăcerea ei și înțreabă, ca crezut să răspundă. — Cine vorbeste? — Eu sunt, doctorul Emile, reaminteste, începe să-să simtă plășile po dalajul înghesuit, începe să răspunda apăcată, da plecată... — Da, Emile, da, sim, am lovit și vede ochii vineti în coardă... Dar „el” e la telefonul zumzum, n'are afacere... — Li lăsa receptorul, atârnă în spănzurat, de fir. — Ești a mea boată, n'amusă, am

oameni pe pământ! Li îl ascultă, coboară pleoapă într-o casă animalie în mîncări, o clasticitatea în trupul lui grooul în aparență; O animalitate sănătoasă, sănătă și iute. Fata lui, are trăsături largi, puțină de sub pleoape străbate o privire ageră, calmă, luciu posă, coaptă, pielea prea albă, contrasteză cu

* * *

doctorul Emile e un bărbat înalt, cu umăruri largi și lății, are osava animalie în mîncări, o elasticitatea și atunci chipul lui capătă o expresie de bunătate, luminosă. Are un fel stăpânitor și disprezzindă de-a vorbi cu femeile. Ar trebui să fie cocac și ciudat, e tocmai faptul că îl găsește Bolnavela, mai ales, să însuflețească în fața lui, se înroșesc, ele lungese gâtul, ca ponei-jaci, la muzul unei marțici cunoscute, ochii lor străinătoare își începe galopul; faptul că doctorul Emile îi neglijeează ajunge pentru a le sugera înțelegeri de plăceri noi și făgăduinței de neșecătări, îi convinse, gestul măini care îndepărta îndoită, chiar înversat lui, leneș, apăsat, aveau efect asupra doctorului. Cu Li îl facuse întâmplător cunoștință la cază, într-o perioadă lor data din ziua când, la ștîrenă că ea și el au cumpărat împreună, într-o vîlă Myosotis, „stii, doctore, cea cu doi patru medici răspunse... — Inteleag, pas deu sanscătări, denota inșpect și disprezzul convenientie-politiciei admise, însă și mult humor...” Cu îmbarcat de convorbirea bruse intreruptă, Emile veni să-i săzesc și spre seara. O găsi pe el îi, îngrozitor de sănătate, sprijinită pe canapea, fărădată și apropape goalei. Odia sănătatea de fum, scrumieru plin de mucuri de tipul Caii de mundarine ziceau pe covor. Fata avea ochi roșii de febra și o privire fugitiivă, ascunsă, bănuitoare. Aceste ochi încăpătase un aspect nou, neobișnuit. Li nu

răspundeau întrebărilor; privea usa: Emile și fusese
erau reci. Observă pe braț și e gât sgârđeior
nu erau totuși urme de ghiare... Păream urmă
tuze... sau de mușcături... Se așeză alături de lui
van, începu să o întrebe, preceau, cu liniște și fericire
Cu răbdare, izbuti să afle... Nu contrazise,
spre dansul, mânăjindu-i umerii; simți sub degete
ne-a-i tare și înimi cresmată, sănii, răsărili, cu vîță
ascuție și roșii ca două flăcări. O luă în brâu, căuta
gura. Svarlind, capul înapoia, Li văzu gemanul și din
de sticla ochii vineți care o porveau... Văzu o buză
monosată de ură, o pălărie care cade de pe o frunză
descoperă hărca... Un hohot lung, ca un zâmbet de
"Lasă-mă! Lasă!... Dar Emile o ținea în brațe și
un om viu..."

Toată noaptea ploua ropotii pe acoperis; nici
sună gongul iar nisipul în trombe, bătu în ferestre
Era o noapte de furtună... vântul plangea, un
bat covârșit de dureri, pe prag... Dimineata, în
usa. Viță de vie, ruptă de pe zid ca o zdroanță în
de sânge și aur, odihnea pe treptele vîlet...
Berec-plage 1989.

RÂZBOIUL